

A mese háza Libertan mellett

Túlélők Földje novelláskötet

*Szerkesztette: Tone Zangief és Masmina
Ghalla kalandozóinak novelláiból és verseiből*

Üdv, Kalandozó, ki most kézbe veszed ezt a „történelemlétkönyvet”!

Kívánom, hogy szórakozz jól, amíg böngészgeted a benne található verseket és novellákat!

Miután elkészült ez a kis összeállítás, sokáig gondolkodtam rajta, hogyan is ajánljam figyelmedbe, miként mutassam be, hogyan adjam át Neked. Sokan dolgoztunk rajta, bizony, sok időbe is telt, s mégis oly sok minden maradt ki belőle. A rendelkezésünkre álló, jórészt bárdversenyekre küldött, illetve KT-újságokban megjelent írásokból tallóztunk, ezért olykor ismerősnek tűnhetnek, de voltak néhányan, például Fortamin, akik kifejezetten ebbe a kötetbe szánták elbeszélésüket, ami sehol másutt nem olvasható. Rendező elvként Ghalla Naptárát választottuk, és igyekeztünk olyan novellákat összeválogatni, amelyek fantázia-félszi- getünk fantázia-történelmét leginkább felölelik az első 5-10 év idősza- kában. Próbáltuk bemutatni az érkező túlélők első bizonytalan lépéseit, az apró hőstetteket, és a nagy történelmi eseményeket egyaránt, ami- lyen, teszem azt, a ZAN-indukátor rombolás, a varkaudar háború, a Dögvész elleni küzdelem, Borax eltűnése, a quwarg invázió, Sutor Kra- goru megjelenése vagy Chara'din visszatérése volt. A legtöbb írás még- sem ezekről a „nagy” eseményekről szól, hanem hétköznapi dolgokról. Álmodokról, harcokról, szerelmekről, titkos vágyakról, a természetről, az istenekről – egyszóval a mi mindennapjainkról, ahogyan megéltük őket Erdauinon. A „történelemlétkönyv” kicsit átalakult hivatalos történetírás helyett mindennapjaink, érzéseink krónikájává. Úgy hiszem, ettől csöp- pet sem veszített az értékéből.

Én személy szerint kicsivel több mint 10 évet „éltem le” eddig a félszi- geten, és nagyon sok ajándékot kaptam ettől a világtól: kalandokat, ba- rátokat, apró emléktárgyakat, sok-sok levelet. Értek veszteségek, bosszú- ságok, de valahogy mégis csak a kellemes dolgokra emlékezem. Az első lépésekre, felfedezésekre, kialakuló barátságokra, tréfákra, egymás ugra- tására, versengésekre, biztatásokra. Fantasztikus embereket ismertem meg a játék során, akik közül sokakkal máig tartom a kapcsolatot. Nekik és mindenki másnak ajánlom ezt a kis kötetet, akik szeretik, szerették a Túlélők Földjét, Ghallát, Erdauint. Nem is szaporítom tovább a szót, a művek önmagukért beszélnek. Forgasd szeretettel e lapokat!

Yasmina

TARTALOM

Tihor Miklós: Árnyéktűz	6
Noname: Érkeztek	17
Hitetlenek hava	19
Alba Locsy: Sámánok dobja	23
Andal Palanransul: Idegenek	25
Warlord Inquisitor: Mohó	32
Rek Weasel: Irodalmi kávéház	36
Harq al-Ada: Xantrox hangjai	42
Jerikó: Xantrox történet	50
Fortamin: Yeara	57
Sheran hava	69
Kárász: Kiegett föld	74
Reaper: Egy faág, egy kődarab és egy csepp víz	78
Dharmadévadatta: Sheran dala	82
Annak: Egy templomszentelés különös esete	83
Xantorg: Csipisz	88
Andal Palanransul-Yasmina: „Verspárbaj”	93
Raia hava	97
Távoli Vizek: Pumpa futása	102
Alba Locsy: A mese háza Libertan mellett	104
SilveranDARK: Fekete-fehér	109
Acinonyx Jubatus: A mίνoszkúp rejtélye	121
Don Sergio Teschio: Történet egy varkaudarról	129
Fortamin: Wargpin hangjai	132

Elenios hava	137
Sihaya: Elenios: híveimhez	142
Erigson: Szabadság!	144
Srapnel: Zavaros víziók	147
Gwendolen: Egy nap, melyen semmi különös nem történt	149
Há-pszi: A találkozás	152
Noémi: Akkor	155
Yasmina: Bárdének	156
Tharr hava	167
Wolfheart: Örök harcos	172
Pron Neal: A harcos útja	173
Pron Neal: Soha ne add fel!	176
Pajzsvágó Thorwald: A Legenda	178
Halmor: Öt csepp vér	180
Rothdak, a Megtorló: A múlt árnyai	184
Fairlight hava	193
Dae: Az utolsó nap a kezdetek előtt	198
Jerikó: Beste	199
Teriel de Gwyll: A könyv	201
Spirit O'Forest: Hajnal	206
Nai leth Synn-Alivd: Veszett életek	208
Lyneth Sus Scrofus: A gyümölcsleves	211
Ch'Rash: Az utolsó harc	216
Oriza Triznyák: Roxati éjszakák	218
Leah hava	231
LonSin: A Teremtés	236
Jerikó: Haláltánc	238
Kárász: Leah hava, Túlvilág napja	242
SilveranDARK: Halálos szerelem	244
Kaqxar: Vangorf harcosai	249
Axel Marquin: Naplemente	252
Tűzkovács Kova: Feltámadás	255
Fortamin: Sziromhullás	257
Belegil: A Párduc	261
Don Sergio Teschio: Lélek-jelenlét	265
SilveranDARK: A Halál Szimfóniája	268

Dornodon hava	271
Vörös Leif: Egy isten gondolatai híveihez	276
Pajzsvágó Thorwald: Az otthonom volt	277
Kerouax von Tróger: Kedves Naplóm!	279
Drumer: Az igazság	280
Fürge Gyopi: Az álom	282
Myotis Canis: Amthores, a tem	285
Függelék	
Naptár	287
Eseménynaptár	292

Egy novella, amely Gballán játszódik a Tűzviar előtt, és olyasvalakiről szól, akit mindenki ismer.

TIHOR MIKLÓS:

ÁRNYÉKTŰZ

„Ezt az írást ajánlom mindenkinek, akinek szerepjátékos karaktere karrierje csúcsán démonbercegeket és félisteneket győzött le.”

A fiatal férfi felkapaszkodott az utolsó sziklán, majd hátát nekivetve a hűvös kőtömbnek, megállt, hogy kifújja magát. Szédítő mélység táton-gott előtte. Háromszáz lábnyi, majdnem függőleges falon kellett fel-mászni, miközben metszően hideg szél próbálta minduntalan megra-gadni és magával rántani. Ha pedig lezuhan, sokkal hosszabb utat tesz meg, mint háromszáz láb: a hatalmas, repülő hegyet, amelynek az olda-lán felmászott, valami ismeretlen mágikus hatalom szakította ki a föld kérgéből, és most sokezer lábbal a föld felszíne felett lebegve sötét ár-nyéket vetett az alant fekvő aprócska fálvakra és szántóföldekre.

A délceg fiatalember kioldotta összefogott haját, és hagyta, hadd kap-ja fel a szél a hosszú, göndör barna fürtöket. Lassan, méltóságot tettetve hordozta végig kék szemét az odalent elterülő tájon, de szája szegleté-ben huncut mosoly bujkált. A hegy megmászásának feladata eltörpült a felszínről való feljutás nehézségei mellett, no de végül is ő nem akárki volt: Torfalla hőse, az immár Namír-szerzte közismert fegyverforgató és mágus, Tráki Vlagyimir. Vett egy mély lélegzetet, és szembefordult az-zal, amiért ezt a hihetetlenül hosszú utat megtette: a sziklás fennsíkon, felhők által körbevett óriási piramis magasodott, amelyet fekete ónix-kőből építettek.

Bár mágikus talizmánok tömkelegével és különlegesebbnél külön-gebb képességekkel bíró fegyverekkel volt felszerelve, Vlagyimir úgy érezte, hogy ez a feladat egy kicsivel még nehezebb lesz, mint Gruang-dag, az ongóliant hadúr legyőzése. Ősi tekercekből és kötetekből szer-zett információkat az ónixpiramisról, de ezek a források inkább csak a

repülő hegy megközelítéséről szóltak, mintsem a piramis belsejében rejtőző veszélyekről. Persze nem csoda, hogy kevesen merték Ghalla egyik leghatalmasabb urát háborgatni. De igazándiból ez volt az, ami az ifjút leginkább csábította: a kihívás. Kalandor volt, de a leghetősége-ebb, legszerencsésebb és legsajátosabb fajtából. Különös származásá-nak köszönhetően sokkal többet sajátított el a mágikus tudományokból az elmúlt nyolc év alatt, mint egy taumaturgista (aki mással nem foglal-kozik) harminc év tanulással. Örült és hihetetlen kalandjainak köszön-hetően olyan tapasztalatokra tett szert, amelyek mind a papság, mind a világi hatalmak körében komoly elismerést szereztek neki, ami egyben nem csekély vagyonnal is járt. Ő azonban többre vágyott: olyasmit akart birtokolni, amit semmilyen más halandó rajta kívül. Olyan tudást, amely a halandók világa fölé emeli.

Az ónixpiramis épp egy ilyen titkot tartogatott. Vlad megborzongott, ahogy végignézett a simára csiszolt kőlapokon, aztán kalapáló szível belépett a kapun. Egy kör alakú teremben találta magát, amelyet felül-ről valamilyen sejtelmes fényforrás világított meg. Vlad lassan előhúzta hosszú, gyémántberakásos markolatú kardját, a Halálpengét – épp idő-ben: egy groteszk, fekete bőrű teremtmény materializálódott előtte. A lényen semmi sem volt a helyén: csonka kar nőtt ki az aljából, a hasa közepén volt három zöld szem, és ott, ahol a fejének kellett volna len-nie, egy hegyes karmokkal teli bizarr csonk meredezett. A teremtmény emberi hangon szólalt meg:

– Üdvözöllek, halandó. Ki hívott meg a Halál Csarnokába?

Vlad, kardját görcsösen markolva, rekedten, majdnem suttogva szó-lalt meg.

– Az uradhoz jöttem... Tanulni szeretnék tőle.

A lény egérszerű, cincogó kacagást hallatott, és megpróbált közelebb hajolni, de a kard hegye a torkára – vagyis oda, ahol a torok szokott len-ni – került, és ez megállította.

– Rendben van, halandó. BEJELENTELEK.

Ezzel a lény eltűnt, és a fény is kialudt. Vlagyimir egyedül maradt a fe-nyetlen sötétben. Megpróbálta megállapítani, hogy honnét jött, de ke-ze minden irányban csak a falat tapintotta. Egy percnyi várakozás után hirtelen fény gyúlt, és Vlad azonnal látta, hogy új helyen van. Egy óriási terem közepén állt, amelynek falai oldalra és fölfelé is a homályba vesz-tek. A teremben mindenfelé különös, Vlad számára ismeretlen rendet-tetésű tárgyak álltak: egy csavart márványhenger, rajta tők méretű ru-bin; egy üvegkocka, mely minden fizikai törvénynek ellentmondva a

sarkán állt, benne misztikusan kavargó, fehér köd; egy óriási zöld henger, amelynek a közepében kék fény lüktetett ritmikusan, akárcsak a szívdobogás... ami azonban először megragadta a harcos figyelmét, egy magas emelvény volt, melyet egy óriási, aranyozott, trónszerű alkotmány foglalt el teljes egészében. A trón fölött egy döbbenetesen bizarr teremtmény lebegett: óriási, rücskös-pikkelyes ragyás teste közel öt méter hosszú, négy oszlopszerű lábán hatalmas karmok, de a legkülönösebb a feje: tömör, kőszerű, mégis élő, a két, mélyen ülő sárga gyík szem fölött a homlokokon apró csápokon kisebb szemgolyók, és két szarv. A lény állkapcsa pedig... hegyes, gyilkos fogak, amelyek közül zöldes, minden bizonnyal mérgező nyál csöpög. Az egész lény úgy nézett ki, mintha úgy gyúrták volna össze egy csomó különböző teremtményből. „A trollok regenerálódó képessége, a quicklinge gyorsasága, a gólemek sebezhetetlensége, a sárkányok ereje és ravaszsága, a beholderek mágikus ereje...” – idézte magában Vlad a tekercsben olvasottakat, majd meghajolt a teremtmény előtt.

– Üdvözölve légy, Zarknod, triklem drakolder nagyúr, minden halandók ura.

A teremtmény göcögő hangot adott ki, amelyet lehetett akár nevetésnek is tekinteni. Amikor azonban megszólalt, hangjában nyoma sem volt nyálcsöpögtető szörnyhörgésnek: jól érthető, dallamosan behízelt férőhangon szólalt meg:

– Tráki Vlagyimir, vagy ahogy sokan hívnak, Toborzásgátló. Eljöttél hát hozzám is! Tán újabb trófeára vágysz? Nem elég Gruangdag füle? – Ezzel az óriási, bőrből varrt pajzs felé intett, amely Vlad hátára volt kötve. – Vagy a kincseim kellene?

– Tanulni jöttem – nyögte az ifjú alig hallhatóan. – Tapasztaltabb és bölcsebb vagyok, mint amennyire fiatal testem mutatja. Elég intelligens vagyok ahhoz, hogy felismerjem hatalmadat, és ne hívjam ki haragodat.

– Valóban? – A gonosz sárga szemek fölött húzódo groteszk szemöldök kérdően összehúzódott. – És mit akarsz tudni?

– Az árnyéktűz! Taníts meg rá! – „Ez az! Kimondtam!”

A válasz azonban kiábrándító volt. A drakolder öblös, emberi kacagása szörnyűséges üvöltéssé fajult, ahogy a lény elvesztette kontrollját. Amikor újból megszólalt, a hangja ismét a régi volt.

– És mivel fizetsz a tanításért?

Vlad felemelte az erszényt, és tartalmát a tenyerére borította. Tucatnyi eszenciakristály csillogott benne. Zarknod egy hatalmasat sóhajtott, és

a kristályok – mielőtt Vlad összecsuksukhatta volna a tenyerét – odarepültek a nagyúrhoz, egyenesen a trón mellett heverő kincshalom tetejére.

– NEM. Az árnyéktűz nem halandóknak való. De mivel nekem tetsző ajándékot hoztál, elengedlek.

Vlagyimir arcát eltorzította a harag. Eddig mindent elért, amit akart. Zarknod híre legendás, és nem hallott nála hatalmasabb lényről, de egyáltalán nem biztos, hogy annyira sebezhetetlen, mint a mesék állítják! Így megnézve csak egy nagy és csúnya szörny, nem különb azoknál a százaknál, amelyekkel már korábban végzett. A birtokában levő talizmánok pedig több mint elegendőek lesznek ahhoz, hogy megvédjék a nagyúr mágiájától addig, amíg „térdre” kényszeríti. Határozott. Egy gyors kézmozdulatot tett, és a következő pillanatban már egyik legerősebb varázslata, a pokoltűz, egy izzó tűzfelhő repült Zarknod felé. A lény dühödten felmordult, ahogy a tűzfelhő végigtombolt rajta, de láthatóan semmi baja sem esett. A trón mellett heverő kincskupac azonban – az eszenciakristályokkal együtt – füstölgő fémtócsává olvadt.

– Arcátlan mitugrász kétlábú puhatestű... Ezzel vége a vendégszeretemenek.

Az emelvény lábánál még egy Zarknod jelent meg, csak kisebb méretben. Közelebről szemlélve volt néhány különbség: a bőre kicsit más színű volt, és szarvak helyett apró bőrlebernyegek voltak a fején.

– Trollgan, ez a halandó ölte meg a szolgálodat, Rukh-mart és Ankh-art. Neked adom, azt csinálsz vele, amit akarsz. – Ezzel Zarknod elnyújtotta a trónon, hogy mintegy hátradőlve élvezze az előadást.

Vlagyimir kezéből már repült is a következő pokoltűz. A kisebb drakolder, Trollgan előtt vibráló, zöld fal jelent meg, amelyen a tűz szétterült, majd elenyészett. Vlad idegesen nyelt egyet – eddig még egyetlen varázslatról sem hallott, amely a pokoltűz ellen ilyen hatékonyan védett volna. A kis draki is tud valamit. Gondolkodni azonban nem volt ideje, mert már előtte is volt a lény, amelyet Trollgan megidézett.

A majdnem háromembernyi óriás ugyan humanoidnak tűnt első pillantásra, hiszen két karja és két lába volt, de a hasonlóság itt véget is ért. Ragyás, guszstustalan szőröcsomókkal borított hája folyamatosan pulzált, mintha a bőr alatt öklömnyi, bizarr ökológiájú organizmusok mozognának. A lény feje olyan volt, mintha egy deformált állati koponyára egy hanyag tímár rothadó irhát húzott volna. Két hatalmas mancsában egy óriási méretű vasöntvényt lóbált, amely leginkább kétkezes kardra emlékeztetett, de éppúgy használhatónak tűnt bunkósbotként. A teremtmény hatalmas száját kitéve, akkorát üvöltött, hogy az egész terem be-

lerengett. Vlad már harcolt ongólianttal, ezért tudta, hogy az óriásira nyitott pofa nemcsak üvöltést jelent, hanem izzó tűzlehetet is. Villámgyorsan leoldotta a pajzsát rögzítő pántot, és maga elé tartotta az ongóliant hadúr füléből készült hatalmas bőrkorongot. Épp időben: az óriás felől mindent elsöprő hóhullám és lángtenger csapott elő, és folyt szét ártalmatlanul a mágikus pajzson.

A harcos nem révedezett, mert tudta, hogy csak egy, legfeljebb két csapásra van lehetősége. Előrelendítette a legendás Halálpengét, és egy hosszú, vízszintes mozdulattal átvágta az ongóliant mindkét lábszárát. Ő is, a lény is tisztában volt vele, hogy egy harcosnak ez az egyetlen esélye az öt pillanatok alatt széttrancsírozó óriással szemben, de a szörny nem számított arra a meglepetésre, hogy az apró mitugrász hosszú, fekete kardja nemcsak a húsát és csontját vágja vajként, hanem a lábszárát védő acélpántokat is. A döbbent óriás bömbölése betöltötte a termet. Ahogy előrezuhant, Vlad elegánsan előrelépett a két láb között, így a test nem temette maga alá. Megfordult, és fegyverét tövig az ongóliant gerincoszlopának tövébe szúrta – a küzdelem ezzel véget is ért.

Trollgan azonban nyilván hallott már a legendás ongóliantölőről, mert láthatón nem bízott első védelmi vonalában: már megidézte következő szolgáját, egy fekete köpenyes, botra támaszkodó, görnyedt alakot. Ahogy a figura felemelte fejét, dermesztő hideg támadt a teremben, a sötétség összesűrűsödött, háttérbe szorítva a rejtett fényforrásokat. A csuklya nem emberi arcot rejtett, hanem összeaszott koponyát, amelyet csak itt-ott borított ráncos, megsárgult bőr. Az élőholt azonban nagyon is elevennek tűnt: szemüregében vörös fény izzott, fogatlan állkapcsa gonosz mosolyra nyílt.

– Megöltem Rukh-mart, megöltem Ankh-art, és most megöllek téged is, Nori-lagg – fordult a lény felé Vlagyimir, bal kezével legerősebb védőtalizmánját fogva.

– Ott a te nyomorúságosz feltételeid szerint csatászatok, Raia fertőző fényében. Itt ész moszt az én harcom következik, ahogyan én szeretem.

A két csontkéz felemelkedett, és a sima márványpadló repedezni kezdett. A következő pillanatban élőholtak hada bújt elő a tömör kőpadló alól. No igen, ez különbözteti meg az élőholt ősmágust egy közönséges nekromantától – bárhonnan, bármikor képes a szolgáit előhívni.

Vlagyimir egy pillanatnyi habozás nélkül a harcba vetette magát, és három sírlidércet már akkor keresztbe vágott, amikor még fel sem emelkedtek. A Halálpenge mágiája nyomán az élőholtak maradványai

meggyulladtak, és – bár még egy darabig tovább mocorogtak – rövidesen csak hamu maradt belőlük. Vlad megpróbálta átvágni magát az ősmágushoz, hiszen ha őt sikerül megölnie, remélhetőleg ettől a szolgáit animáló mágia is megszűnik, Nori-laggot azonban egyelőre áthatolhatatlannak tűnő erőtér védte, amelynek lebontásához varázslatra, tehát időre lett volna szükség. A harcos tehát megfordult, és a felé botladozó tetemembereket kezdte vagdosni. Hirtelen az egyik autentikus vámpír, aki oldalról próbált karmaival az adamantitpáncél alá nyúlni, apró darabokra robbant. Vlagyimir az emelvény felé pillantva látta, hogy Trollgan – feltehetően csak szórakozásképp – beszállt a harcba, és egyik apró szeméből az áldozatot molekuláira detonáló dezintegrációs sugarakat kezdett lődözni. Szerencsére az első sugár célzása pontatlan volt. A második elől Vlagyimir épp csak félre tudott gurulni. Valamit tennie kell, hiszen egyre újabb és újabb élőholtak jönnek, így előbb-utóbb elfárad, és akkor vége! Elhelyezkedett úgy, hogy az erőtérbe burkolt ősmágus és a drakolder közé essen, így védve legyen a sugaraktól, majd kitépett hájából egy borostyánkő csatot, és azt a magasba emelve egy ősi szót mondott. Bőre mindenhol felrepedt, és kiszivárgó vére felemelkedett a levegőbe, majd örvénylő vérfallá változott körülötte. A vérrel táplálkozó élőholtak megtorpantak, és magukba szívták a számukra oly édes nedűt. Ez a rövid szünet elég volt arra, hogy Vlagyimir meg tudjon idézni egy varázslatot. Az erőtér iszonyatosan erős volt, a láthatatlan golyó, ami a hős kezéből előrepuhult, sem marta szét, csak gyorsan összezáruló lukat ütött rajta. Vlad a golyó után lendült, és előretartott kardját átszúrta a nyíláson. Teljesen átdöfte a meglepett ősmágust, akit még bizonyára számos varázslat védett – a golyó azonban ezeket burk kioltotta, amikor a pajzs után eltalálta az élőholtat. Az erőtér azonban bezárult, és foglyul ejtette Vlagyimir kardját! A vérfalat elfogyasztó élőholtak a gazdájukat támadó halandó felé fordultak, és kinyújtották karjukat, hogy a sebeket kitágítva még több vért ihassanak.

Nori-lagg túlvilági hangon sikoltozott, ahogy a penge körül meggyulladt száraz teste, és fehér, vakító fénnel égni kezdett. Ahogy a mágus lelkét megkötő talizmán is porrá vált, az erőpajzs megszűnt, a hirtelen megszabaduló Vlagyimir pedig a földre zuhant – nem az egyensúlyvesztéstől, hanem a fájdalomtól. Körülötte az irányítójuk nélkül maradt élőholtak üres bábként csuklottak össze.

A kínban fetrengő harcos lassan összeszedte magát, és elkezdett feltápaszkodni. Trollgan ott lebegett előtte, apró szemeit várakozóan Vlagyimir testén nyugtatva, kereste a legjobb célpontot a halálsugaraknak,

hogy a lehető legkevesebb semmisüljön meg a detonáció során az értékes varázstárgyakból. A Halálpenge két karnyújtásnyira, elérhetetlen távolságban hevert a harcostól. A sugarak halk siccenéssel, egyszerre indultak útnak. Talán egy szemvillanásnyival előbb kezdte meg tökéletesen időzített mozdulatát Vlad, amikor villámgyorsan felemelte bal kezét, és a középső ujján csillogó gyűrűt a drakolder elé tartotta. A varázslatfordító gyűrű a sugarakat visszapattintotta kilövőjükre – egy ősi trükk, amelyre minden varázsló fel van készülve, kivéve egy-egy túlzottan fiatal és túlzottan arrogáns hatalmasságot, mint amilyen Trollgan. Pedig egy drakoldert kevés dolog tud megsebezni egy másik drakolder támadásán kívül... A hatalmas test tompa pukkanással repült szét, ocsmány fekete szervekkel és vérrel szennyezve be mindent.

A saját és idegen vértől áztatott Vlagyimir lábai remegtek ugyan, de lassan felállt. Az oldalán lógó szent jogart homlokához érintette, és a még mindig nyitott sebek lassan beforrtak. Bicegve, gyengén a kardjához lépett.

– Vége az első felvonásnak – dünnyögte Zarknod.

Mellette a kincseskupac újra ott csillogott, tetején Vlad eszenciakristályaival. Visszaforgatta maga körül az időt? Újraalkotta a kincseket? A harcos találgathatott volna, de erre most nem volt ideje. Az emelvény előtt tíz láb magas üvegszobor materializálódott, majd rögtön meg is mozdult. Vlagyimir ijedten hátrahőkölt. Az a kevés, amit a kristálypragloncokról olvasott, nem tűnt túl használhatónak ebben a pillanatban.

A gólemszerű üveglény hihetetlenül gyors léptekkel megindult, és öklét felemelve, máris az ember felé sújtott. Vlad felkapta és maga elé emelte a Halálpengét, amely fekete lánggal felizzott, amikor a kristályöklől rácsapott. Amikor a praglonc újból ütésre emelte öklét, Vlagyimir a tőle megszokott, látványos körkörös mozdulattal lesújtott a kristálylány hasára. A Halálpenge azonban – ahelyett, hogy a látszólag törékeny üveget szétzúzta volna – darabokra törött! Vlad most kezdett igazán izzadni. A Halálpengét maga a nagy Dorul Miglan kovácsolta, a legösszetettebb eljárással, ami varázsfegyver készítésére létezett, és elméletileg nemcsak hogy minden ellen használható volt, hanem törhetetlen és elpusztíthatatlan is, mint a legtöbb jó varázsfegyver, vagy még azoknál is elpusztíthatatlanabb. Vlad lassan hátrálva varázslatokkal kezdte bombázni a lényt, hogy időt nyerjen. A kristálypragloncot láthatóan megsebezte a kard, tehát a támadás nem volt teljesen hatástalan. Ha azonban minden újabb csapással egy újabb fegyvert összetör, akkor hamar kifogy belőlük.

Vlad valamit észrevett a szeme sarkából – az óriási zöld henger, a lüktető, kék fényvel! A kristálypraglonc egy ritmusban, egy ütemre mozgott a fényvel, mintha... igen! Vlagyimir most már élénken emlékezett az egyik tekerésre, amely vitába szállt a kristálypraglonc létezését bizonygató elméletek védelmében. Szó volt ott valamiféle megkötő erekléről... A harcos előrántotta adamantit törét, a Szívkeresőt, és egy egyenes mozdulattal a zöld hengerbe hajította. A tör belefűrődött a hengerbe, a tökéletes simaságú, zöld felület megrepedezett, a kék lüktetés szabálytalanra, akadozóvá vált. A kristálypraglonc megtorpant, mintha kérdően nézett volna Zarknod emelvénye felé. Aztán halványulni kezdett, és szép lassan eltűnt, visszatért oda, ahonnan jött.

– Jobban szórakozom, mint az Alanori Aréna játékaiban – hajolt előre trónján a szörny-hatalmasság. – Kár, hogy ez a szórakozás ilyen sokba kerül nekem. Most pedig jöjjön az utolsó felvonás.

Vlagyimir egyre erősödő sziszegést hallott, és előtte, a földön egy apró portölcsér jelent meg. Mint egy miniatűr tornádó! A hős nekiállt volna gyönyörködni ebben a csodálatos mágikus játékszerben, ha nem tudja, hogy valami minden eddiginél halálosabb, veszélyesebb dolog kezdetét látja éppen. A tölcser növekedni kezdett, és a belseje feketére, áthatolhatatlanra változott. Egyre gyorsabban forogva közeledni kezdett Vlad felé. Egy vortex! Ez egy vortex lesz! A kristálypraglonccal ellentétben Vlagyimir a vortexről csak egyetlen dolgot tudott: a nevét. Az az volt itt még valami: a vortex egészen biztosan létezett mindenki szerint, és valami annyira idegen, annyira MÁS létezés jele volt egy párhuzamos létsíkról, ami az emberi elme számára felfoghatatlan.

Hogyan lehet ezzel a dologgal küzdeni? Kell-e egyáltalán küzdeni? Tétova mozdulattal megidézett egy savhurrikánt, majd a vortex felé küldte. A savözön hatalmas lyukakat égetett a padlóba, de a vortexnek láthatóan semmi baja nem esett. Tűzeső, jégcsóva – egyik sem hatott a vortexre. Eközben a fekete tölcser már majdnem akkorára nőtt, mint egy felnőtt ember, és határozottan, egyenes vonalban Vlad felé mozgott. Vlagyimir előkapta Tűzkardját, amely – ha mágikus úton meg lehet sebezni – meg fogja sebezni a vortexet. Óvatosan csapott oda, és nem is ok nélkül: a vortex iszonyatos szívóerejével kitépte Vlagyimir kezéből a fegyvert, és magába szippantotta. Következőnek a harcos nyakába akasztott amulettek, láncok szakadtak el és repültek a vortex gyomrába. A fekete, hideg örvénylés egyre sürgetőbben hívta a férfit, hogy adja meg magát, fogadja el az extraplanáris tornádó ölelését. Az oldalán lógó zacskók, varázsitalok is a vortexbe repültek. Mint egy óriási sár-

kány, amikor levegőt vesz – gondolta Vlagyimir, miközben próbált talpon maradni. Megfordult, hogy futásnak eredjen, és ekkor a vortex hozzáért.

Különösen érezte magát, egyszerre háttérbe szorultak a hangok, a színek, a szagok körülötte. Egy másik, tökéletesen idegen, de ugyanakkor nagyon vonzó világ peremén érezte magát. Már majdnem átadta magát, amikor tudatalattijának legutolsó, legrejtettebb szeglete észrevette AZt. Amint AZ él és figyel. Várja a hálóban a legyet. Várja az anyagot, a prédát, az élő és mágikus matériát, hogy táplálkozhasson. Az imént lazán visszaerősített ongóliantfül pajzs hangos cuppanással megadta magát, és elmerült a vortexben. Vlad minden erejét összeszedve, vonszolni kezdte magát a vortex szívóerejével szemben. Összes erőtartalmát beleadva, sikerült elszakadnia és kinkeserves léptekkel eltávolodnia, de érezte, hogy a vortex mindent letépett, ami a hátán volt. Hátrafordulva látta, hogy az örvény jócskán megnőtt a tápláléktól. Végső kétségbeesésében őrült ötlete támadt a reményvesztett ifjúnak: előkapta az övéből a telekinézispálcát, és rámutatott a zöld henger romjaira. A henger nem volt olyan nehéz, mint várta, és képes volt a telekinézissel felemelni. A henger a vortex felé repült, és mindenestül belezuhant. Következett az üvegkocka, majd a márványhenger, és az összes többi ismeretlen tárgy, ami szanaszét hevert az óriási teremben. Ahogy Vlagyimir hátrált, igyekezett a vortexet úgy csalogatni, hogy az tovább táplálkozzon a nyilvánvalóan mágikus tárgyakból. A vortex tetejét már nem lehetett látni, olyan hatalmasra nőtt, és egyre nagyobb erővel szívott magába mindent.

– Legalább te is velem pusztulsz, Zarknod! – gondolta Vlagyimir.

– ELÉG VOLT! – mennydörgött a drakolder nagyúr hangja. – Eszeveszett emberfióka, valóban értesz a túléléshez! De amit most csinálsz, az katasztrófához vezet, mert felébresztheti és erre a világra csalhatja a ZANt!

Vlagyimirnak nem volt ideje nagyon odafigyelni Zarknod szavaira, nem érdekelt, hogy mi a fene az a Zan, csak azt figyelte, hogy ki tud-e jutni valamerre, mielőtt a vortex beszippantja. Legnagyobb meglepetésére azonban a vortex megállt, halványodni kezdett, és néhány perc leforgása alatt semmivé vált. Úgy látszik, Zarknod még a leghatalmasabb szolgái felett is teljes kontrollal rendelkezik.

A terem egy pillanatra összezsugorodni látszott, majd ismét kitágult, és Vlagyimir ott állt az emelvény előtt. Bár bebizonyosodott, hogy Zarknod olyan hihetetlen hatalom birtokosa, amely mellett az összes talál-

gatás és legenda eltörpül, minden fáradtsága és vesztesége ellenére a harcok úgy érezte, hogy most már végig kell csinálnia, amit elkezdett. Felkapaszkodott az emelvényre, előhúzta utolsó megmaradt kardját, a Sárkányölőt, és megállt a triklem drakolder előtt:

– Nos, Zarknod, tanítasz, vagy sem?

A mélyen ülő sárga szemek lassan végigmérték az ifjút. Valahol a mérhetetlen gyűlölet és a végeláthatatlan bölcsesség között ott bujkált az elismerés a minden akadályt legyőző, a végsőkig kitartó fiatalember iránt. „De nem. Ha odaadom neki, túl hatalmas lesz, és egyszer, talán csak nagyon sokára a helyemre fog pályázni.”

– Több kárt okoztál nekem fél óra alatt, mint a tartományaimat fosztogató rablók egy év alatt. Bár tetszett az előadás, ezzel még nem nyertél bocsánatot. De lásd, milyen kegyes vagyok hozzád – megmutatom az árnyéktűzet!

Vlagyimir szemei elkerekedtek. Agya már kiürült, szinte semmilyen mágikus energiája nem maradt, varázstárgyait elvitte a vortex, varázslatfordító gyűrűje kiégett, fegyvere nevetséges fogpiszkálónak tűnt a sebezhetetlen félisteni hatalmú lényel szemben. Zarknod összehúzta szemöldökét, néhány másodpercig koncentrált, és az ifjú harcost tömött, vattaszerű köd vette körül. De ezzel a köddel valami nagyon nem volt rendben. Vlagyimir érezte, hogy hihetetlenül vékony, láthatatlan szálakon a köd behatol a testébe, körbefonja gerincét, és azon felkúszik az agyáig. És ekkor valami odabent ÉGNI kezdett.

Vlad velőtrázó üvöltéssel térdre rogyott, szeme kifordult, csak a fehérje látszott. Úgy érezte, mintha ezernyi tüzdemón falná belülről, de nem a testét, a fizikai valóságát falták, hanem az emlékeibe, örömeibe, szerelmébe haraptak. A LELKÉT támadták. Az árnyéktűzet nem érdekeltte a fizikai való, hogy volt-e egyáltalán, hogy milyen volt: a lelket, a létezését irányító energiát tépte-szaggatta, függetlenül attól, hogy milyen létező milyen megjelenési formájára alkalmazták, annak milyen mágikus, mentális vagy egyéb védelme volt. A megtépázott, megüresedett, kiégett lélek azután már csak idő kérdése, hogy mikor végez az őt börtönbe záró, fizikai valóval.

Vlagyimir folyamatosan üvöltött. Előrehajolt, ahogy az árnyéktűz emésztette. Őrült reakcióban felszabadultak a testét építő, védő mágiák. Szemgolyói lángra lobbantak, és kiégték, gyönyörű barna haja megőszödött, arca megráncosodott. Vlagyimirt azonban igazán nem a külső, hanem a belső kínok gyötörték. Hihetetlen akaratával, mérhetetlen mentális energiájával küzdött az árnyéktűz ellen, de most, életében elő-

ször valami olyan hatalommal találkozott, amely ellen védtelennek érezte magát. A megmentő öntudatlanság nagyon, nagyon sokára érkezett el.

Amikor magához tért, tökéletes sötétség vette körül. Először arra gondolt, hogy a halál birodalmában van, de racionális elméje hamar tudatosította, hogy életben van. Megvakult ugyan, de TÚLÉLTE. Hogyan? Hogyan lehetséges? Ennyire az istenek kegyeltje lenne? Vagy ennyire erős lenne? Vagy... Hiába kutatott az emlékei után. Nem találta őket. Nem talált senkit, semmit, amihez fájdalmat, szeretetet, örömet kapcsolhatott volna. Képek villantak fel előtte korábbi tetteiről, az ongólíant hadúrral vívott párviadalról, az első büntető praglonc visszaűzéséről, az ónixpiramisban vívott csatákról. De semmi, amitől embernek számított volna. Ekkor döbbsent rá, hogy az árnyéktűz még ott lobog benne. Utolsó lángjai ekkor aludtak ki, és égették el az utolsó szálakat is, amelyek régi lelkéhez kötötték, csak egy begubódzott, parányi energiaszilánkot hagytak hátra.

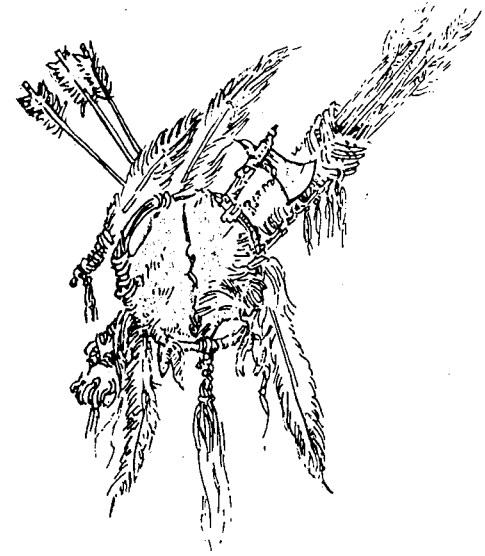
NONAME:
ÉRKEZTEK

...és az első túlélőket újabb túlélők százai követték. Sokan jöttek, talán ismerőseik is mellettük mentek, mégis magányosan utazott mind. Volt köztük sovány és kövér, kicsi és nagy, idősebb és fiatalabb. Sötét öltözeteket viseltek, amelyet rendszerint az út szürke pora lepett, és botjukra támaszkodva haladtak a zöld felé. És a hátukon, övükön vagy a kezükben mindig ott volt a túléléshez elengedhetetlen, seszínű vizestömlő, melyen kívül nem is volt semmilyen más értékük. Így indultak szerencsét próbálni. Igazi kalandorok voltak; kalandorok üzletben, harcban, barátságban, szerelemben...

...és járták a félsziget úttalan útjait és a városok utcáit, mohón, összeszorított szájjal, fürkésző szemekkel kutatták, számba vették, fölmérték mindazt, mi várta és várhatta őket...

...azért nem voltak mindnyájan jók vagy gonoszok, néhányat az arany középút csábított. Néhányan talán meg is szerették új hazájukat, s gondolataik már az idősebb kor polgáraiként képzelte el önmagukat...

HITETLENEK HAVA

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

„...azóta a Tűz után eltelt években számoljuk az időt...” (GN4, Eclipse
Iama Lapyx)

Az év

Mióta elszabadult a pokol,
s egy bűne miatt millió ártatlan lakolt.
–Azóta számoljuk, hogy emlékezzünk!

A hónapok

Az évet testvériesen elosztottuk,
mert a szenvedést mindannyian kaptuk.
–Az istenektől kiktől ered a nevük.

Hitetlenek bava

A tűz után hova érkeztünk,
mindnyájunk otthona,
hol újjászülettünk,
s hozzánk nem volt mostoha.
–Ghalla napján

Kik meglopva érezték
szeretteiktől megfosztva magukat,
s nem merészelték
elfogadni sorsukat.
–A Tolvajok napja

Elindultak keletre,
dacolva sok veszéllyel,
sorstársakat keresve,
s beérve kevéssel.
–A Túlélők és kalandozók napján

Érintetlen félsziget,
szívükben reménnyel,
hova beléptek,
lelkükben tűz lángol fel.
–A Bárdok napja

Kevesen még megférévén,
egymás mellett,
társukat segítvén,
ha kellett.
–A Béke és szeretet napján

ALBA LOCSY:
SÁMÁNOK DOBJA

Mikor a sámánok dobja szólt...
láttam a földet és az eget,
éreztem a sötétet,
láttam a fényeket,
halált és az életet.
Átéltam a Tüzet,
S az utána való képeket.

Most az én dobom szól...
megéneklek a földet és az eget,
a megérett sötétet,
a meglátott fényeket,
halált és az életet.
A megélt tüzet.
s a megtörtént képeket.

Ha majd a sámánok dobja szól...
meglátod a földet és az eget,
megérezed a sötétet,
meglátod a fényeket,
halált és életet.
Túléled a Tüzet,
s az elmúlt képeket.

Most még hallgatnak a dobok,
egyedül csak én dalolok
arról, hogy:
–mi volt
–mi van

–mi lesz.
Egyszer én is elhallgatok,
akkor számítok rátok,
s ha másra nem is gondoltok,
csak magatokért doboljatok!

Minden „dobolónak”

ANDAL PALANRANSUL:

IDEGENEK

Már napokkal korábban sejteni lehetett, hogy jönnek. A nyugatról érkező utazók hatalmas tűzvészről beszéltek, ami a Tölgyerdő déli részén tombolt. Ennek persze rengeteg oka lehetett, mint ahogy a goblinok fejesztett menekülése sem volt egyértelmű bizonyíték. Igaz, miközben némi élelmet osztatott szét a szerencsétlen párák között, azok valami nagy és haragos emberszörnyekről zagyváltak. Többet nem sikerült megtudnia. A rémült goblinok a hegyek felé rohantak tovább, szerencsére anélkül, hogy a várost vagy a környező falvakat megtámadták volna.

A fővarázsló állandó és erősödő fejfájása viszont már egyértelműen jelezte: jönnek. Azonnal a herceghez siettek, hogy közölgék a rettentő hírt. A város első embere nem is próbálta meg palástolni rémületét, falféher arccal és teljesen magába roskadva percekig ült némán a hozzá képest most óriásinak tűnő trónszékben. A főpap óvatosan megközelítette, majd szokásos, behízelt modorában engedélyt kért arra, hogy a Szent Templomban imádkozhassék a nagy hatalmú istenekhez a szörnyű veszedelem elhárításáért. Az alig figyelő herceg tétova bölintésére azonnal kimenekült a teremből, magában máris hálát adva az égieknek, hogy nem kell súlyos politikai döntéseket hoznia.

Az újabb, kínos csöndet a fővarázsló halk nyögése szakította meg, amint halántékát masszírozva próbált megszabadulni egyre erősödő fejfájásától. Ez lett a veszte. A herceg ugyanis azonnal felfigyelt rá, s remegő hangon így szólt:

– Mi, a város ura... Téged... mint legfőbb tanácsadónkat, és a mágia legavatottabb mesterét... hmm... kinevezünk helyettesünkké, amíg mi... ööö... távol leszünk... aaa... Hercegi Gyógyforrásoknál. Mivel már elterveztük, igen, régen elterveztük utazásunkat... és ilyen apró ügyek nem zavarhatják meg terveinket!

A döbbent fővarázsló – tőle szokatlan módon – könyörgőre fogta a dolgot:

– Köszönöm a megtiszteltetést, de a fejem...! Nagyon fáj! Jelenleg képtelen lennék ellátni feladatomat, de ha én is felségeddel tarthatnék, bizonyára hamar meggyógyulnék, s visszatérhetnék a város szolgálatára. Addig is a kapitányra bízhatná felséged a város védelmét. Ő már a kezdetektől figyelemmel kísérte az ügyet. A tűzvészről és a goblinokról is ő hozta a hírt a Tanács elé.

A távozni készülő uralkodónak mindegy volt, ki helyettesíti a Tanácsból, így különösebb procedúra nélkül, gyorsan kinevezte a kapitányt. A méltóságát menteni igyekvő mágus – nem túl meggyőzően – hangoztatta, hogy amint ellenszert talál gyötrő fejfájására a gyógyforrásoknál, rögtön visszatér. A nemrég még baljósan üres terem az uralkodó türelmetlen kiáltásai eredményeként megtelt megszeppent udvaroncokkal, akik kénytelenek voltak három órán belül felkészülni a váratlan utazásra, fejevességre mellett.

A hirtelen kinevezéstől, és a nagy sürgés-forgástól kissé kába kapitány még akkor sem tért igazán magához, amikor a herceg kíséretével, és néhány jól értesült főúrral kihajtott a városból a Keleti-kapun. Félórán belül a fővarázsló szekerei és a kevésbé jól értesült főurak is útnak indultak. A frissen kinevezett helyettes hosszasan és csendben bámulta a távoli porfelhőt a városfalról, de az értetlenkedő polgárok egyre hangosabb zaja visszazökkentette a valóságba.

Nem volt felemelő érzés. Meg kell magyaráznia az alattvalóknak, miért távozott el oly hirtelen a herceg udvarával, kincstárával, a főurakkal; miért követte őt a fővarázsló. Ezenfelül meg kell védenie a város békéjét és biztonságát úgy, hogy nélkülöznie kell az elit Testőrséget, és a katonaság egy részét, valamint a varázslótanoncokat is. A mágia mestere ráadásul megszüntette a várost védelmező varázslatait is mondván: nehogy kárt tegyenek benne, míg távol van. A megmaradt katonákon kívül csak egy kis könyv volt a támasza, amit a fővarázslótól kapott búcsúzóul. – „Az Intelmek nagyon hasznos olvasmány” – bizonygatta, de a kapitány olvasás helyett egyelőre csak erősen és idegesen szorongatta a kezében, mikor a felháborodott és szintén ideges nemesek közeledtek felé magyarázatot követelve.

Csak három nap kemény munkája után pihent meg egy kicsit a városfal mellvédjére támaszkodva. Díszes egyenruhájában feszített, megpróbált magabiztosnak és határozottnak látszani izgatottan várakozó emberei előtt. A Nyugati-kaput kinyitatta, de az út üres volt, még senki sem érkezett a Tölgyerdő felől. Hogy a várakozás feszültségét feloldja, újra átgondolta az elmúlt napok eseményeit.

Katona volt, nem pedig finomkodó, pergő nyelvű politikus. El akarta titkolni a fenyegető veszélyt, ezért nem mondta el az udvar gyors távozásának valódi okát, hanem arra próbált cselesen célozgatni, hogy a herceg már megint egy betegséget fedezett fel magán, és ezért menekült pánikszerűen a gyógyforrásokhoz. Arra viszont már nem tudott elég ésszerű magyarázatot adni, miért tartottak vele annyian. Sikerült azt a szörnyű gyanút felébreszteni az itt maradt nemesekben, hogy az uralkodó most valóban súlyos beteg, és a fővarázsló vezette, eddig titkos főúri klikk akarja a hatalmat megszerezni a többiek kizárásával az utódválasztásból. Hiába próbálta egyre dühödtebben cáfolni az egyre merészebb feltételezéseket, tekintélyét is csak fenyegetőzésekkel tudta megőrizni.

Első kudarcát katonái fegyelmezésével próbálta feledtetni. Aztán meghagyta az őrségnek, hogy minden nyugatról érkezett utazót alaposan faggassanak ki. Este bosszúsán lapozott bele az Intelmekbe, ami valóban hasznos kis könyvecskének bizonyult. Pontosán az ő problémájáról szóltak a rövid történetek, melyek elgondolkodtató tanácsokkal zárultak. Képtelen volt letenni, többször is átolvasta az irományt. Reggelre már tudta, mit nem szabad tennie, de mivel nem ismerte Őket, és nem tudta, miért jönnek, pontos elképzelése sem volt arról, hogyan is kellene felkészülnie a fogadásukra.

Jól kezdődött a reggel. A leglármásabb nemesek a herceg után eredtek. A kapitány sajnálkozva közölte, hogy nem tud kíséretet biztosítani, majd azt tanácsolta, hogy lehetőleg kerüljék el az éhes goblinokkal való találkozást. A nyugodtabb polgárok már nem okoztak problémát, így zavartalanul intézhette ügyeit.

Délután még egy kicsit le is dőlt pihenni. Ekkor érkezett meg a kereskedő. Nyugatról, a kikötővárosból jött lóhalálában, egyetlenegy szekérral, kimerülten és piszkosan. Mielőtt még maga elé idézhette volna, sikerült neki szót váltania néhány helyi kereskedővel. A hír futótűzként terjedt el a városban. Már nem lehetett titokban tartani a dolgot. A kihallgatást félbeszakították a polgárórság és a nemesség küldöttei, akik követelték, hogy azonnal indítson útnak futárokat a herceghez a rossz hírral, s kérje mielőbbi visszatérését a városba. Miután ünnepélyesen és a lehető legtöbb ember jelenlétében elbocsátotta a hírvivőket, végre a kereskedővel is beszélhetett.

A dörzsölt kalmár először is engedélyt kért, hogy eladhassa áruit a Városban, ezután viszont készségesen válaszolt minden kérdésre. Sok dolgot megtudott Róluk, így már gondosan felkészülhetett a fogadásukra. Tudta, mire számíthat.

Az előkészületeket csak a következő napon zavarta meg két érzékeny lelkű papnövendék próféciája. Az egyik a közelgő végítéletéről, a másik a közelgő isteni küldöttekről szónokolt. A főpap – még mielőtt nagyobb bajt okozhattak volna – a szent borospincék megdézsmálása címén bezáratta őket a Magányos Elmélkedés Celláiba. Ő maga pedig még a kapitány kérésére sem volt hajlandó kitenni a lábát a Szent Templomból, mondván, a Legszentebb Imába kezd a város megmaradásáért, s ez idő alatt nem hagyhatja el a felszentelt területet.

A harmadik nap már csak az utolsó simítások voltak hátra, és a feszült várakozás. A könyvből tudta, hogy behódolni vagy ellenállni ugyanúgy veszélyes lenne. Az ál-pestisjárvány sem volt használható, mert a kereskedőtől tudta, ez a város az úti céljuk.

Feltűntek az úton. Lassan, kényelmesen közeledtek. Négyen voltak, ahogy a kereskedő mondta; pompás paripákon, mögöttük vagy egy tucat, málhával jól megrakott ló. Már messziről feltűnt rikító öltözetük, csillogó-villogó fegyverek és tárgyaik. Ahogy közelebb értek, különös megjelenésük még nyilvánvalóbbá tette, hogy nagyon messziről jöhettek. Ismeretlen szabású ruháik, furcsa mintázatú ékszereik, fegyverek alapján lehetetlen volt meghatározni, honnan is származnak. Testalkatuk, arcvonásaik nem hasonlítottak egyetlen eddig ismert nép fiaira sem. Mind a négy férfi lenyűgözően szép volt, természetfeletti erő, intelligencia és bölcsesség sugárzott belőlük.

Elöl haladt a Harcos, akinél a kapitány négy-öt fegyvert látott, valamint néhány ismeretlen tárgyat, amit valószínűleg szintén harcban használ. Kissé lemaradva követte őt a Pap, innen még nem lehetett tisztán látni Szem Szimbólumát. Bizonyára valamelyik nagy hatalmú isten követője lehetett. Harmadik volt a sorban a varázsló, ruháján mágikus rúnák futottak végig, talán még a város fővarázslójánál is nagyobb hatalommal rendelkezett. A sort a legjobban felékszerezett Tolvaj zárta.

Egy kis időre megálltak a városfal előtt. Furcsán méregették, izgatott kíváncsiság és érdeklődés nélkül. Mintha csak azért épült volna fel az egész település, hogy megszállhassanak benne. Ugyanolyan lassú tempóban léptettek be a Nyugati-kapun, mint ahogyan eddig is jöttek.

A kapitány eléjük sietett, az előadás elkezdődött.

– Üdvözljük uraságokat szerény városunkban. Remélem, itt tartózkodásuk kellemes és nyugalmas lesz. Ha valamire szükségük volna, forduljanak hozzám, a herceg távollétében én felügyelek a város ügyeire. Ne vegyék tolkodásnak, hogy megkérdem, mi a látogatásuk célja? Vagy netán csak átutazóban volnának?

– A fővarázslót keressük, beszélni akarunk vele. Most.

Semmi üdvözlés. Azt, hogy a helyi etikettet nem ismerték, meg lehetett érteni. De a legalapvetőbb udvariasság mellőzése – más esetben – súlyos sértésnek számít.

A kereskedőtől egyébként már tudta, hogy miért jönnek. A kikötővárosiak küldték ide őket. Először dühös volt rájuk, de aztán megértette a szerencsétleneket. Városuk negyede leégett az összecsapásokban, aminek az volt az oka, hogy lopásért el akarták fogni a Tolvajt. Így kínjukban kitaláltak valamit, hogy megszabaduljanak tőlük.

A fővarázslóhoz természetesen nem küldhette őket. Ha megtenné, kegyesztetség vagy száműzés várna rá. Mindenesetre készségesen ajánlotta, hogy elkíséri őket a varázsló tornyához.

Már a kapunál is hallatszottak a kereskedők kiáltásai. A kikötővárossal az élen kibérelték a Nyugati-kapuhoz közel eső házakat, s most ezerféle hasznos és haszontalan árujukat kínálták a négy vendégnek. Ők pedig csak alkudtak és vettek, megfedkezve eredeti, sürgősnek tűnő dolgukról. A Tolvaj egyszerűen eltűnt, majd később néhány lóval, és tömött zsákokkal jelent meg újra, elégedetten vigyorogva.

A kapitány természetesen már előre szerződést kötött a kereskedővel, hogy a lopás által okozott károkat megtéríti a város kincstárából. Legmegbízhatóbb emberei ógyelegtek a vendégek körül, ügyelve arra, hogy ne érje őket semmilyen zaklatás. A város hírhedt verekedőit, párbajhőseit már két napja lecsukatta. Kénytelen volt viszont néhány tolvajt szabadon engedni, hogy egyezsége léphessen a helyi klán fejével. A büntetés elengedéséért cserébe az idegenek békén hagyását kérte, kárpótlásul viszont a kikötővárosi kereskedő kifosztása felett is hajlandó volt szemet hunyni a vendégek távoztával.

Ahogy közelebről megvizsgálta a négy idegen felszerelését, jó néhány világító, sőt egy-két beszélő tárgyat is észrevett. Ezek valószínűleg mágikusak lehettek, felbecsülhetetlen értékűek. Remélte, hogy a tolvajokat nem ejti kísértésbe látványuk. Nem tudta, mire képesek ezek a dolgok, de csak azáltal, hogy egy helyen ilyen sok volt belőlük felhalmozva, elég nagy zavart keltettek a Mágikus Térben. A fővarázsló szerint ez okozta fejfájását, és a két papnövendék is valószínűleg emiatt háborodott meg.

Lassan befejezték a vásárlást, s folytatták útjukat. Minden baj nélkül értek a toronyhoz. Szerencsére a Pap itt sem prédikált vagy imádkozott. A kapitány betessékelte őket, s remélte, hogy a fővarázsló nem nehezít meg ezért. Úgy sem hagyott itt semmi értékes dolgot, gondolta, miközben felfelé haladtak a csigalépcsőn.

Beléptek a dolgozószobába. A szinte teljesen üres helyiségben az íróasztal mögött ült egy töpörödött, szakállas vénember. Varázslóruhája elég idétlenül állt rajta, csúcsos süvege pedig félig a szemébe csúszott. Egyik kezében egy lerágott almacsutkát, a másikban egy törött üvegsészt tartott. Két lábát az asztal szélének támasztva hintáztatta magát a székben, közben halkán kacarászott, kimutatva néhány megszuvasodott, sárgás-feketés fogát. Nem vett tudomást a belépőkről.

A kapitány hozatta ide a dilis öregembert. Őrültségének előnye volt, hogy így nem tudták mágiával megvizsgálni az agyát, de nem volt benne biztos, hogy képes lesz eljátszani a szerepét. Egy álló napon át próbálták a fejébe verni a megfelelő mondatokat, de most épp nem mutatott nagy hajlandóságot a beszélgetésre.

Az idegenek is megzavarodtak egy kicsit, most először kezdtek el egymással beszélni, mióta a kapitány megpillantotta őket. Teljesen kiestek eddigi tartózkodó, hűvös szerepükből, egymás felé fordulva, hevesen gesztikulálva vitakoztak, meglepedkezve a bolondról, és a kapitányról.

– Szerintem ez hülye! Öljük meg, és vegyük el a holmiját!

– Oké, enyém a harcos, csak egy rövidkard van nála, simán kinyírom!

– Ne, várjatok! Ha megöljük, nem tudjuk meg, merre van a Varázskard!

– Szerintem a kard nélkül is legyőzzük a démont, menjünk már tovább!

– Nekem kell az a kard, vizsgálj meg azzal a varázslatoddal! Tudod!

– Nem fogom hülyeségekre pazarolni az energiám! Inkább kérdezzük meg tőle, mit tud a kadról!

– Én támadok...

– Nem, nem támadsz! Előbb beszéljük meg!

Így ment ez egy darabig, a Harcos már elővette pajzsát és pallosát. A Kapitány csodálkozott is egy kicsit, hogy vendégségbe is teljes fegyverzetben jönnek. A Pap lecsitította, s megkérdezte az öregét, mit tud a Varázskardról. Az csak hintázott tovább, s a kapitány kezdett verejtékben úszni. Eddig levegőnek nézték, aztán a megöléséről beszéltek, végül úgy tettek, mintha semmi sem történt volna. Nem mert közbeszólni. Aztán hirtelen a bolond felrikkantott:

– Menjete a hegyen túlra,

Ott van a sok véres hurka!

Kicsi démon, barna legyek,

Varázskardot ne egyetek!

Egy darabig döbbenet nézték mind az öten, majd a Varázsló ravaszul elmosolyodott:

– Én már meg is fejtettem a rejtvényt! Siessünk, még nagyon messze vagyunk a Varázskardtól.

Azonnal sarkon fordultak, s köszönés nélkül elrohantak a toronyból, majd a városból is. A kapitány a városfalról nézte még őket egy darabig. Bár a vén bolond összekavarta a szövegét a saját kis versikéjével, azért végeredményben jól sült el a dolog. A város épségben maradt, nem került sor harcra. Sok pénzbe se került az egész, az idegenek csak néhány órát töltöttek itt.

Elgondolkodva nézte a távolodó idegeneket. Az Intelmekben sok hihetetlennek tűnő dolgot olvasott róluk. Bár ezek itt nem mutatták meg, mekkora hatalommal és erővel bírnak, a könyv jellemzése pontosan rájuk illett. Első pillantásra tökéletesnek tűnnek, természetfeletti tulajdonságokkal rendelkeznek. Az átlagembereken átnéznek, a halhatatlanok magabiztosságával sértenek meg minden szabályt és hagyományt. A könyv szerint cselekedeteik nagymértékben meghatározzák a világ sorának alakulását. Bármire képesek.

De volt egy óriási hibájuk vagy talán átkuk ezeknek az embereknek: nem volt értelme az életüknek. Mindig rá voltak kényszerülve, hogy valamilyen feladatot, küldetést hajtsanak végre, mert különben rádöbbenének, mennyire sivár önnön létezésük, mennyire eltávolodtak attól, amit emberinek neveznek. Csak a cél lebeg a szemük előtt, másra már nem is képesek gondolni. Nem foglalkoznak a környezetükkel, nem képesek például elgyönyörködni a természet szépségében. Mindent a küldetés alá rendelnek, csak azokkal állnak szóba, akik segíthetik őket céljaik elérésében. Csak ők vannak, és a feladat; a körülöttük lévő világot saját érdekeiknek megfelelően kezelik, nem ismerik el annak törvényeit, önállóságát. Nem próbálnak kapcsolatba kerülni vele, sem igazodni hozzá. Határtalan az egoizmusuk, úgy érzik, minden őértük jött létre, s ha akadályozná őket valami, bántatlanul átgázolhatnak rajta.

A kapitány szánni való bolondnak tartotta őket, ezért nem adott parancsot a megölésükre, pedig ha jól megszervezi, sikerült volna. Mert nevezhetik őket gonosztevőknek, hősöknek, kalandozóknak, kiválasztottnak, sohasem fogják megérteni őket, mert ők sem akarják megérteni környezetüket. Soha nem lesznek szerves részei a világnak, kívülállók maradnak: Idegenek.

WARLORD INQUISITOR:

MOHÓ

avagy ha megdobnak kővel, dobd vissza kettővel

Dahnar éppen letáborozni készült, amikor megpillantotta a felé közeledő elfet. Mindig is szerette az elfeket, sokkal jobban, mint saját fajtársait, az embereket. Eddig nem találkozott olyan elffel, akiben nem volt meg a legnagyobb jóindulat kalandozótársai iránt. Felajánlotta hát neki, hogy táborozzanak együtt. Nagyon sokáig beszélgettek, és Dahnar a barátságos elf társaságában egészen elfelejtette a szúrós tekintetű árnymanót, akivel délután találkozott. Miután szinte minden érdekesebb kalandjukról beszámoltak egymásnak, a két kalandozó nyugovóra tért.

Mohó csak erre várt. Már délután eldöntötte, hogy megpróbál lopni az embertől, és mikor látta, hogy egy elf is csatlakozik hozzá, már két hátizsákban matatott gondolatban. Az árnymanó gond nélkül az alvók közelébe lopózott, és izgatottan bontotta ki hátizsákjaikat. Élete nagy fogása most is elmaradt, de a két deus ex machina, amit zsákmányolt, bőven kárpótolta a várakozás unalmas óráiért. Mohó szerette a D.E.M.-eket. Elsődleges célpontjainak tartotta őket, azt szerette volna, ha neve úgy maradna fenn, mint a legtöbb D.E.M.-et ellopo árnymanóé. Szeretettel nézegette egy rövid pillanatig két új szerzeményét, aztán amilyen észrevétlenül idelopózott, olyan észrevétlenül el is tűnt.

Másnap Dahnar és az elf közösen folytatták útjukat Libertan felé. Alig haladtak pár mérföldet, egy ragyás burástya közeledésére figyeltek fel. Dahnar el akart bújni a veszélyes szörny elől, de az elf így érvelt:

– Ketten legyőzzük, ha pedig halálos sebet ejtne valamelyikünkön, az ügyis eldemezne. Ha ez történne, találkozunk Libertanban. Most pedig készítsd a fegyvered!

Dahnart meggyőzték az elf szavai, hiszen ketten együtt tényleg legyőzhetik a ragyás burástyát. Megmarkolta bronzhegyű lándzsáját, és elhelyezkedett. Az elf kilőtt két nyilvesszőt, amelyek belefűrödtak a

szörny testébe. A közelharc rövid ideig tartott: a burástya savlehellete lemarta az elf páncélját, de nem tudott halálos sebet ejteni rajta. Dahnar oldalról támadott, és sikerült mély sebet ejtenie a burástyán, azt azonban nem tudta megakadályozni, hogy társát szét ne tépje karmaival és rágóival. A szétmarcangolt elf látványa lebénitotta Dahnart. Később vette észre, hogy következő mozdulatával a burástya feléje indul. Az utolsó pillanatban lándzsáját kitarította maga elé, miközben érezte, hogy karmok hasítanak lábába, és elvesztette az eszméletét.

Mikor magához tért, a földön feküdt, sebéből szivárgott a vér. Mellette a burástya átszúrt teteme hevert. Dahnar bekötözte a lábát, majd az elf testéhez bicegett. Átkutatta a halott hátizsákját, majd átnézte a sajátját is, és megértette, miért nem demezett el az elf. Gyógykenőccsel rendbe hozta sérült lábát, mielőtt visszament éjszakai táborhelyükhöz. Figyelmesen megvizsgálta a tábor körüli nyomokat, és egy árnymanóét is felfedezte a sajátjukon kívül. Sejtette, hogy sosem derül fény arra, ki lopta el a D.E.M.-eket, és ez dühítette, hiszen az elfnek nem kellett volna meghalnia.

Több mint egy év telt el azóta, hogy Dahnar az egyik legóvatosabb kalandozóvá vált. Kemény munkával, nagy veszélyeket vállalva sikerült két D.E.M.-et is szereznie, és felszerelését tökéletesítenie. Az életmentő varázstárgyak meglétét mindig ellenőrizte táborozás után. Minden nap emlékezetébe idézte a leckét, amit a burástyával folytatott harc jelentett neki. Várakozásaival ellentétben sok dolgot megtudott az árnymanóról, aki annak idején kifosztotta. A boltosok, és jó pár kalandozó is ismerte Mohót, a D.E.M.-ek nagy gyűjtőjét és forgalmazóját. Sokakat meglopott már, de eddig keveseknek sikerült őt elkapnia, akkor pedig számtalan deus ex machinái egyike mindig megmentette.

Dahnar Libertan felé tartott, mint akkor. Kiáltást hallott a közelből, és azonnal odarohant. A földön egy gnóm feküdt, aki kétségbeesetten próbálta távol tartani a hasától és az arcától egy kisebb változatát a ragyás burástyának. A gnóm közelében egy másik test feküdt, amelynek fel volt tépve a hasa és a torca. Dahnar vashegyű lándzsájával könnyedén lesöpörte a lényt a gnómról, majd átdöfte. A gnóm lassan föltápászkodott.

– Köszönöm a segítséget! A legjobbkor érkezted, már nem bírtam volna sokáig.

– Miféle lény ez? – bökött a leszúrt szörny felé Dahnar. – Még soha sem láttam ilyet. A ragyás burástyához hasonlít.

– Tulajdonképpen ez is az, csak kicsinyített változatban. A természetben így nem fordul elő, ilyen nyakláncokból jönnek elő, mint ez – húzott elő a gnóm egy csillogó ékszerszert a zsebéből. – Velem is az történt volna, mint azzal az emberrel, ha a nyakamban hordtam volna – mutatott a halottra. – Ha Libertanba tartasz, mindent elmesélhetek útközben...

Dahnar teljesen elámult a gnóm történetén. Mivel érdekelték a további részletek is, megbeszélték, hogy a fogadóban találkoznak, miután bevásárolt. A boltostól meglepődve tudta meg, hogy Mohó a városban van. Ekkor ördögi terv kezdett körvonalazódni az agyában, de tudta, segítségre van szüksége. Rohant a fogadó felé, hogy megelőzze a gnómot...

– Nem tehetem, értsd meg, túl veszélyes, és amúgy sincs semmi biztosíték a sikerre – válaszolta új barátja, amikor elmesélte neki, mire készül.

– Ne aggódj, mindent kigondoltam, csak csinálj mindent úgy, ahogy megbeszéltük.

Mohó figyelmesen nézte az ivó vendégeit, azt latolgatva, kit érdemes követni, hogy majd lopjon tőle valamit. Nem akart túl sokáig maradni a városban. Míg nézelődött, két új vendég érkezett, és éppen mellette ültek le. Ahogy közelebb hajoltak egymáshoz, rögtön tudta, hogy oda kell figyelnie. Halkan beszéltek, de Mohó kifinomult érzékeivel meghallotta őket:

– Nem tudom, jó üzletet csinállok-e – aggályoskodott az egyik.

– Most már nem változtathatsz rajta. Elmondom, mire kell vigyáznod. Nem lehet nálad D.E.M., mikor a nyaklánc a nyakadban van, de nem is lesz rá szükséged. Ha már a nyakadba akasztottad, ne érintsd meg a közepeken lévő ékkövet. A nyaklánc hatalmát csak két-három nap múlva fogod érezni. Most pedig menj, és hagyd el a várost! – válaszolta a másik.

– Még van egy kis dolgom a fegyvermesternél. Ha átversz, úgyis megtalálalak, és kiverem belőled a két pszikövet.

Mohó izgatottan eredt az ember nyomába. Mi lehet az, amiért két pszikövet adott? Érezte, itt van élete nagy fogása, csak ki kell nyújtania a kezét érte. Amíg célpontja a fegyvermesternél volt, betért a boltba, hogy eladjon néhány felesleges dolgot.

Dahnar a boltost kérdezgetve megtudta, hogy Mohó hat D.E.M.-et, és számtalan más dolgot adott el. Nem vette észre, hogy az árnymanó követi, de tudta, este úgyis minden kiderül...

Mohó szinte remegett az izgalomtól, úgy várta, hogy elaludjon a kalandozó. Meglepően könnyű volt elcsennie a nyakéket, amit még fel sem vett az idegen, hanem a zsebében tartotta. Amint a kezében volt, már el is tűnt vele. Azonnal a nyakába akasztotta, és egész éjjel ment, hogy minél távolabb kerüljön Libertantól. Másnap reggel kimerülten rogyott le egy fa tövében, és már aludt is. Aludt, még hozzá egy teljes napon át, mégis zúgó fejjel ébredt fel. Rémülten kapott a nyakához, és nem érzett semmit, vagyis... Lenézett a mellkasára, és riadtan látta, hogy a nyaklánc belenőtt a húsába. Maga a lánc teljesen eltűnt, csak az ékkőből látszott még valamennyi. Nem tudta, mihez kezdjen. Lassan feltápászkodott, de nagyon gyengének érezte magát. Ivott a vizeztömlőjéből, csak hogy utána azonnal rátört a hányinger. Elment az étvágya is. Lassan, kicsit imbolyogva indult el az úton. Még egy vagy két napot kell kibírnom, hogy hasson a nyakék, gondolta, miközben azon töprengett, hogy miért nem érez még semmiféle varázserőt a nyakláncból.

Dahnarnak nem kellett nagyon sietnie, könnyedén követni tudta az árnymanó nyomait. Ha nem akart lemaradni a sorsdöntő pillanatról, mégis egy kicsit gyorsabb tempót kellett diktálnia.

Mohó térdre rogyott, és hasára szorította a kezét. Nem értette, miért törnek rá időnként ezek az iszonyatos fájdalmak. A nyakában az ékkő már teljesen belenőtt a húsába, de fájdalmai lassabban jelentek meg. Pihennie kellett.

Másnap Mohó már felállni sem bírt. Kétségbeesetten vonszolta magát egy közeli forráshoz. Többórás kínlás után érte csak el, és a friss, hideg víz kicsit magához térítette. Rövidesen újra jelentkeztek a fájdalmak. Segítségért kiáltozott, de nem jött senki, aki enyhíthetett volna a kínjain. Azazhoggy...

Érezte, hogy valami megmozdul benne. Valami éles dolog kaparja a gyomrát, még hozzá belülről. Vért köhögött fel, de azután nyomban elzárta valami a torkát. A mellkasára kapta a kezét, kétségbeesetten próbálta megakadályozni annak a végtagnak a tapogatózását, ami onnan bújt ki. Hirtelen megfeszült a teste, torka felrepedt, véget vetve szenvedésének, és kibújt egy keskeny fej...

Dahnar épp jókor érkezett. A feltépett nyaki ütőérből sugárban ömlött a vér, vörösrre festve a forrás vizét. Undorodva szűrta át a frissen kikelt lényt, amely kísértetiesen hasonlított egy ragyás burástyáéhoz.

Dahnar a forrástól távolabb, a törtéteken merengve készült táborot verni, amikor megpillantotta a felé közeledő elfet. Megörült, hiszen mindig is szerette az elfeket...

REK WEASEL:
IRODALMI KÁVÉHÁZ

A kobudera vidáman lépett ki a helytartói hivatal vaskos bronzkapuján, és elégedetten vette magához felszerelését az őrt álló acélkölöszös közönyös pillantásától kísérve. Kezére felhúzta imádott szaténkesztyűjét, mely plusz sebzést ugyan nem adott ökölvíváskor, de legalább sosem izzadt a tenyere, és baromi elegánsan nézett ki benne. Bal kezébe került az ősi, családi balkezes fegyver, a Vizeltek hősi címerével, a Maneken Pissel díszített (nagyanyja állítása szerint) ezüstözött húsklopfoló. Gondosan megtisztogatta fekete, lakk szteppcipőjét, majd nagyokat nyögve hátára vette nagyapjától örökölt endeká csóvázás hátizsákját, mely üresen is bazi nehéz volt, hát még így telepakolva, de játszva belefért hatvan-hetven kiló áru. Végül tar fejébe nyomta imádott, sokat látott baseballsapkáját, melyet kedvenc csapata, a Libertani Quwarg Boys jól ismert vörös-rózsaszín jele díszített, majd könnyed tánclepésekkel elindult újabb házTix-nézőbe a soros szörnyfészek felé.

Talán nem kell bemutatnom kedves olvasóimnak e dicső alakot, de Én most mégis megteszem, gondolván azokra, kik el (nem?) hihető módon nem olvasták még hősöm eddigi kalandjait.

Rég Vizelt ő, a Pimasz Farhátok üdvöskéje, a Pimaszság Rendíthetetlen Bajnoka, akit éppen egy helytartói küldetés teljesítése közben lesbetünk meg.

A hivatalnok által említett helyet könnyű volt megtalálni Libertanban, mivel úgyszólván két sarokra volt a helytartói hivataltól egy elhagyott sikátorban. Hősünk is hamar megtalálta a labirintus bejáratát, és miközben a jó négynapos út porát tisztogatta gromak páncéljáról, érdeklődve szemlélte a romos bejárat fölé festett különös feliratot. Most áldotta csak igazán, hogy apja annak idején kemény kézzel verte a fejébe a tanulás, főként az olvasás fontosságát. Azóta is hasogatott a feje reggelen-

ként, és időnként furcsán nyáladzott, de legalább el tudta olvasni az ősi moa feliratot: „IRODALMI KÁVÉHÁZ”.

Le is jutott minden gond nélkül a halál bűzétől és a már itt járt temédek kalandozó kipárolgásától terhes levegőjű falak közé. Szinte tündérfényre sem volt szükség, hiszen majd minden sarkon táborozott valaki. Na, ja! Itt mégiscsak hűvösebb van, mint odafönt, és az esőtől sem kell tartani. Mellesleg ez egy igazán TVP-zabáló labirintus.

Bátran lépkedett hát a félhomályos folyosókon, óvatosan araszolgatva, mígnem egy ajtóhoz ért, ahova gondolkodás nélkül be is nyitott. No, nem azért nyitott be gondolkodás nélkül, mert tudta, mi vár rá. Ááá! Halvány lila gőze sem volt, merre jár, csak éppen gondolkodni nem szeretett. A helyiségben azonban egy ismerős szörnybe ütközött. Hopp, egy százfogasú! No ennek a fele sem tréfa. Egyet villant a szaténkesztyű, egyet a húsklopfoló, és a százfogasú máris holtan rogyott össze. *Még, hogy ruhatáros! Nekem akarja egy szörny bemesélni, hogy Ő itt a ruhatáros,* dohogott magában Rég, miközben szeretettel törölgette tisztára húsklopfolóját a hosszú sorokban lógó köpenyek egyikében.

Miután jól kidohogta magát, elszántan osont tovább a penészes, kanyargó folyosókon. Aztán kisvártatva a folyosó kiszélesedett, hogy inentől teremnek nevezzek. A terem közepén egy egyszerű kőkút állt, de ahogy Rég körbejárta, valahogy furcsa érzés kerítette hatalmába. Itt valami nagyon nem volt rendben. Az, hogy a kút kávján egy kútonálló ugrándozik, és őt próbálja nyakonütni egy rozsdás fémvödörrel, az még rendben volna, de hogy a szörnyön megint nincs sapek?! Hm, ez már több, mint gyanús. Nosza, ismét lecsapott a rettegett szaténkesztyű, és a kútonállóból csak egy diszkrét csobbanás maradt.

Később, ahogy barangolt a labirintusban, még két kútonállót küldött a kút fenekére, de tudta ő nagyon jól, hogy nem a három kútonállótól és a skizofrén százfogasútól (még hogy ruhatáros) kell megTixtítania ezt a labirintust. Valahol még itt lapul az igazi gonosz, és arra vár, hogy lecsaphasson. Őt kell felkutatnia ebben a hatalmas útvesztőben. *Ami azt illeti, én vagyok a hülye,* morfondírozott. *Megkérdezhettem volna valamelyik KT-társamat, hol is keressem a főgonoszt, és mindjárt megúszhattam volna egy csomó fölösleges sétát. No de, akinek nincs a fejében, annak legyen a lábában.* Eddig jutott elmélkedésében, míg egyre újabb ajtóhoz ért, melyre egy igen különös felirat volt vésvé: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden nye-reménnyel! Faüst” *Micsoda egy hülyeség,* csodálkozott Rég, *ugyanazt a feliratot olvastam a libertani lottózó aj-*

taján is, a múltkor. És ott minden béten le is vesznek pár arannyal. De ki a franc az a Faüst? Biztos az irodavezető. Na, majd adok én neki szerencsejátékot, meg totalizatóri fogadásokat! Azzal vett egy nagy levegőt... és olyan köhögésroham tört rá, hogy majd kigúvadt a szeme. El tudjátok Ti képzelni, kedves olvasóim, hány kalandozó járt már itt? És majdnem mind fáklyával világított. A bejárat elé meg valami hülye állandóan egy nagy követ görget, nehogy ki tudjon szellőzni a csaknem öt éve gyarapodó fáklyafüst. Ezt szívta meg most Rég, de rendesen.

Jó öt perces fuldoklás után, mikorra nagy nehezen kitisztult a tüdeje, kitörölte szeméből a csípős füst által előcsalogatott könnyeit, erőt gyűjtött, és benyitott végre. Az aprócska helyiségben, a falak mentén körbe-körbe régi fóliánsoktól és díszes kötetektől roskadozó polcok sorakoztak. Középen egy hatalmas íróasztal terpeszkedett, telepakolva mindenféle könyvekkel, és mögötte...

Igen, igen! Mögötte ott ült a szörny. Egy agg literátor! Ott ült a vén, ősz szakállú poéta készen arra, hogy rávesse magát az arra tévedő gyanútlan kalandozókra. Elő is csoszogott asztala mögül villámgyorsan, ahogy a kobudera belépett, de Rég sem ma kezdte, és egy izomernyesztés varázslattal nyitott. Ám az öregén már réges-rég nem volt mit ernyeszteni. Ernyedt volt annak már évtizedek óta, így csak megrázta magát, és harsány hangon egy Paul Verlaine-költeményt kezdett szavalni. Most sajnálta csak igazán Rég, hogy a mmaajas-hurka varázslat nem véd az irodalmi támadásokkal szemben. A negyedik versszak táján kicsit megszedült a hirtelen rázúduló impresszionizmustól, de arra még volt ereje, hogy estében lefejelje a szörnyet, kizökkentve azt a szavalásból.

– Te jó ég! – tátogott meglepetten az agg literátor. – Még sohasem sülttem bele egyetlen versbe sem!

Ez a kis kihagyás elég is volt hősünknek, hogy valamennyire magához térjen, és mielőtt még az öreg belekezdhetett volna egy ógermán hősi eposzba, két hatalmas fülest kevert le neki. Az agg literátornak azonban ez már sok volt. Megrogyott, és az utolsó halálhörgés jogán még eljártotta a Hattyú halálát.

Kicsit még kábán, de elégedetten hagyta ott Rég az agg literátor szobáját, és mikor egy újabb vaskos faajtóhoz ért, érezte, hogy végkifejlete felé közeledik kalandja. Mivel nagy levegőt venni már nem mert, felfújta a pofáját és egy laza mozdulattal belökte... volna az ajtót. Csakhogy az nem nyílt. Ebbe az ismeretlen zárba egyik kulcsa sem passzolt, ezért hát úgy gondolta, majd vállal beszakítja az ajtót. Mi az egy ilyen izmos kobuderának? Mikor már harmadszor pattant le az ajtóról, mint az egy-

szeri kalandozó az Ongóliantról, kezdte elveszíteni a türelmét. Aztán mikor meglátta a kis táblát az ajtón a „HÚZNI” felirattal, kis híján agyvérzést kapott. Hiába, itt Ghallán is érvényes az örök igazság: „Ha egy zárt ajtóval találkozol, előbb mindig nézd meg, merre nyílik, csak azután izmozz!”

Miután ily könnyedén megfejtette az ajtó nyitásának titkát, innentől már könnyű dolga volt. Az elétároló helyiség berendezési tárgyai kissé rendhagyónak tűntek: sok kerek asztalka, körülöttük székekkel, míg távolabb egy hosszú pult terpeszkedett, és az egész teremben átható kávéillat terjengett. Miután helyet foglalt egy szimpatikusnak tűnő asztalnál, érdeklődve tanulmányozta az asztalon heverő papírdarabkát, amely felirata szerint valami itallap lehetett. *Végre megíbatom a jól megérdemelt kávémat*, örvendezett Rég, és szólította meg az éppen megjelenő, gyanús kinézetű felszolgálót.

– Uram! Egy duplát szeretnék, habbal és három cukorral! – Merthogy édesszájú volt.

De a felszolgáló úgy látszik, nem hallotta, csak törölgette tovább az asztalokat.

– Elnézést kívánok! – fogta meg a vállát Rég. – Csak egy kávé innék, ha lehetne.

A pincér erre ijedtében megpördült, és elkerekedett szemmel különös szavakat kezdett mormolni. Rég csak különleges botfűlének köszönhette, hogy nem taglózta le rögtön a felé száguldó halálos orosz csasztuska. *De hiszen ez egy süket pincér-gnóm! Hát ezért nem ballotta ez meg a rendelésemet.* Döbönt rá hősünk, de már cselekedett is. Egy sikeres izomernyesztés varázslattal támadott, és amíg a szörny némán tátogott, miközben döbenten tapogatta ernyedten lógó nyelvét, addig az ősi családi fegyverrel szó szerint kiklopfolta az életet belőle. De még jóformán ki sem liheghette magát, máris érkezett a következő ellenfél. Egy süket főpincér-gnóm ugrott elő a pult mögül. „Fizetni tetszik?” kiáltással.

– Még hogy fizetni? Nem is fogyasztottam semmit – háborgott Rég, és sietve eldobott három bumerángja sikeresen perforálta a helyiség túlloldalán álló cserepes nekrofun sápadt leveleit. Talán nem kellett volna ilyen sietve eldobni őket. De nem volt idő elmélkedésre, mert a főpincér-gnóm már vézesen írta a számlát. Benyújtani azonban már nem volt ideje, mert a hírhedt szaténkesztyű egy villanással cafatokra tépte azt, majd egy olyan kokit lenyomott neki, hogy még felháborodni sem maradt ideje. A hús-klopfolót már meg sem érezte a gyomrában.

Éz heroikus küzdelem volt! De akkor ki fog nekem itt kávé adni? – nézett körül bután Rég, de a helyiség már teljesen kihaltak tűnt. Szomorúan lemondott hát kávéjáról, szép komótosan összeszedte bumerángjait, és dologvégezten indult el megkeresni a kijáratot, hogy minél hamarabb átvehesse jól megérdemelt jutalmát a helytartói Hivatalban.

Röpke három nap múlva (hiába no, tájékozódási képessége mindig is kívánnivalót hagyott maga után) már vigyorogva lépett be a hivatalvezető szobájába.

– Ááá, ááá! Rég Vizelt – üdvözölte az óriási asztal mögött ülő idős hivatalnok.

– Hát eléggé, de még egész jól bírom – pirult el Rég, feszülő hólyagjára gondolva. – Viszont a munkát sikeresen elvégeztem. Ezekből a gonosz lelkektől többé már nem kell tartania Libertan polgárainak, legyen az munkában tisztességtelenül megőszült árnymanó apóka, vagy akár kis cekkerével a piacra totyogó troll nagyfi. Ezek sem fogják már többé cikóriával mérgezni a város friss Edusó Gálára vágyó lakóit.

– Akadt valami probléma?

– Ááá, nem tudtak megizzasztani. Pedig azt sem tudom, mi az a Szikret dezodor – kapta el az elővigyázatlanul mellé lépő, hányingerrel küszködő öregembert Rég.

– Mi a francból kábult el ez a szerencsétlen?! – szagolt bele saját hónaljába, aztán miután pár pillanat múlva magához tért, kötelességének érezte eszméletére pofozni az alélt hivatalnokot is.

– Hát akkor itt a szokásos ellenszolgáltatás a fáradozásaiért – nyújtott át egy doboz Tix Bijó mosóport az öreg, vérző orrát törülgetve, miután úgy-ahogy magához tért. – Tudja!! Ez már negyven fokon is hatásos, a legmakacsabb szörnyfészkek esetében is. És volna még egy feladatunk. Ha ezt is elvállalná, nagyon nagy szolgálatot tenne szeretett városunknak.

– Szívesen vállalom egy újabb feladatot – csúsztatta csalódottan jutalmát a társai mellé Rég –, de a város is hatalmas szolgálatot tenne nekem, ha legközelebb kicsit több fantáziával választanák ki a jutalomként osztogatott tárgyakat, mert ha még egy doboz mosóport kapok, lassan nyithatók egy kisebb háztartási boltot itt, Libertanban.

– Magának egy karton mosószappan és egy tucat gyökérkefe lenne a legnagyobb jutalom – mormogta a hivatalnok az orra alatt, majd Rég kérdő tekintetét látva így folytatta.

– Itt a következő labirintus térképe. És ne aggódjon, legközelebb már sokkal izgalmasabb jutalmat tudunk felajánlani Önnek. Ezt garantálhatom! Épp most várjuk az új jutalomszállítmányt. – Azzal szelíden kitesz-kolta a csalódott kalandozót az ajtón.

A kobudera már korántsem olyan vidáman – mint a novella elején – lépett ki a helytartói hivatal vaskos bronzkapuján. Elgondolkozva vette magához felszerelését. Azon tűnődött, vajon legközelebb miféle izgalmas dologgal rukkolnak elő hősies szolgálataiért. Biztos valami remek varázstárggyal lepik meg. Ej, bizony rá is férne valami hathatós mágikus védelem, annál nagyobb biztonságban érezhetné magát.

Ekkor fordult be az utcába, és állt meg a hivatal előtt egy görbemammut vontatású, testes szállító kordé, rajta hatalmas moa felirattal: LIBRESSE INVISIBLE, az észrevétlen biztonság.

HARQ AL-ADA:
XANTROX HANGJAI

avagy így látjuk mi

A Tűzvihar utáni 3. évben, Fairlight havában, a kapzsóság szakaszában

Behelyezte az utolsó követ is a helyére. Megtörölte izzadt homlokát, majd lerogyott az épület tövébe. Már három hete dolgozott rajta folyamatosan, de most végre befejezte a munka ráeső részét. Még nagyon fiatal volt, csak nemrég született ebbe a megmaradt kis világba. Fiatal testét megviselte ez a kimerítő és folyamatos, megállás nélküli munka. Bár ereje nem volt nagy, fejében már ott buzogott a rejtelmes pszí energia, amely másokkal egyenrangúvá tette a harcban.

Felnézett a félig kész ZAN-indukátorra, és szája elégedett mosolyra húzódott. Most már végre tagja lehet a Rendnek. Ez volt élete álma! Születése után az anyja hosszú órákon át mesélt neki az életről, a halálról, kalandozókról és Toborzásgátló Vlagyimirról. Mikor először meghallotta a leghatalmasabb kalandozó történetét, és a hozzá kapcsolódó anekdotákat, agyában szárnyalni kezdett a gondolat. Ahogy teltek-múltak a napok, a gondolat egyre erősebb lett, és elhatározással érlelődött. Elhatározta, hogy belép a ZAN Rendjébe, és életét teszi fel arra, hogy terjessze a legtapasztaltabb kalandozó, Vlagyimir hitét és nézeteit. Mindig is úgy érezte, valami nagyra van elhivatva. Nem szeretete az átlagosságot, ki akart tűnni valamivel a többiek közül. Már kezdetől fogva lenézték, mert kobudera léte nem ököllet harcolt, hanem valami nyavalyás fegyverrel! Még a kinézete is olyan harsány! Piros szemei, zöld bőre. S mikor Dornodon hitére tért meg, és nem az erényes, jó erkölcsű kobuderaut választotta, akkor nevezték el Harq al-Adának, a Szokások Megszegésének.

Ahogy ott ült az indukátor tövében, és elmélkedett az életről, a világmindenségről, meg mindenről, egyszer csak az egyik bokor elkezdett

átalakulni egy alakváltóvá. Harq al-Ada hirtelen felugrott, és a mandibulakaszájához kapott. Mikor a metamorfózis befejeződött, egy kidolgozott izomzatú, nyúlánk alakváltó férfi állt előtte. Kezében egy félelmetes külsejű vashegyű lándzsát tartott, mely nem sok jót ígért. Szégyen ide, szégyen oda, Harq fogta magát és elrejtőzött az indukátor egyik mélyedésében. Eközben az alakváltó elindult az indukátor felé, és sandán méregette a szeme sarkából azt.

– Na, ennyit ért a fáradságos munkám! – gondolta a fiú. – Jön ez a drabális figura, és egy mozdulatával lerombolja, amit építettem!

Már épp kezdett összegömbölyödni, hogy a ráeső kövek ne üssék meg annyira, mikor nagy meglepetésére az alakváltó sűrű jobbra-balra pillantások közepette az építkezés folytatásához fogott. Elrakta a kasszáját, előbújt rejtekéből, és az alakváltó felé indult.

– Helló! Én Harq al-Ada vagyok – szólt oda harsányan.

Az alakváltó összereszt, majd hirtelen megfordult, és felkapta a lándzsáját. Támadóan méregette a kobudérát, majd megszólalt.

– Mit akarsz itt? – kérdezte fenyegetően.

– Hát... Én épp most fejeztem be az építést.

– Persze, ezt mindenki mondhatja.

– Na igen ám, de nézd meg, hogy mennyit haladt már a munka előre. Mit gondolsz, ki építgeti ezt? Talán valami Jóságos Nővérkéek Sektája? – felelte gúnyosan a kobudera.

– Igen, igazad van. Jócskán előrehaladt az építkezés, mióta legutoljára itt jártam. Szia. Én Ydau Suggma vagyok, és már egy hónapja dolgozom rajta, igaz, nem folyamatosan. És milyen régóta építed? – érdeklődött megenyhülve az alakváltó.

– Már három hete, de már befejeztem, ami a belépéshez kell. Végre tag lehetek!

– Szerencsére már nekem sincs sok hátra, és akkor beléphetek én is Vlagyimirhoz, és a kapott hatalommal végre visszavághatok ellenfeleimnek! És akkor...

– Csak ne olyan gyorsan! Még azért elég sokat kell építeni, hogy teljesen kész legyen, és még azt sem tudom, hogyan üzenjek Vlagyimirnak, hogy elvégeztem a feladatot.

– Hát ezt sem tudod? – nevetett rajta az alakváltó. – Csak mondd ki hangosan a nevét, és várd, hogy mi történik.

A kobudera gondolkodóba esett. Csak annyit kéne tennem, hogy ki mondok a nevét? Ez elég gyerekesen hangzik. Igaz, hogy ő a leghatalmasabb, de azért ez igen kevésnek tűnik. És mi van, ha nem jön el Vla-

gyimir? Ha a munkám hiábavaló volt, feleslegesen elpazaroltam az energiám, és ráadásul még nevetségessé is teszem magam?

– Te mikorra leszel kész? – kérdezte az alakváltótól. – Esetleg hívhatjuk egyszerre, és akkor nagyobb a valószínűsége, hogy eljön Vlagyimir.

– Hát, ha nem nyaggatsz örökké, akkor még ma befejezem a munkám eső részét. És talán holnap megpróbálhatjuk elérni Vlagyimirt, és belépni a közös tudatába.

Az alakváltó napja kövek hordásával, behelyezésével és kalapálással telt el. A kobudera elment, és megszállt a xantrox kocsijában. A találkozózt reggelre beszéltek meg az indukátor mellett. Már kora reggel találkoztak, és felkészültek – vagy legalábbis úgy érezték – Vlagyimir fogadására. Hangosan és jól érthetően kimondták az Indukátor tervezőjének a nevét, és vártak. Kínosan hosszú percekig nem történt semmi, ám egyszer csak egy kis porfelhő kezdett kavarogni, majd a semmiből egy fénylő kapu alakja kezdett kibontakozni. A teleportkapu teljes materializálódása után három alak lépett át rajta. A két megszepepent kalandozó előtt állt a félsziget leghatalmasabb egyénisége, Toborzásgátló Vlagyimir, és két farkaudar testőre.

– Ki merészel megzavarni alantas gondjaival? – dörögte Vlagyimir. A farkaudar testőrök feszes vigyázzban kémlelték a környezetet. A kezdeti megilletődöttségen és csodálaton túltevé magát a kobudera szólalt meg elsőnek.

– Hatalmas Vlagyimir! Én és a társam – mutatott a másik felé – szeretnénk belépni a ZAN Rendjébe. Ennek megfelelően építettünk az Indukátorba, ahogy parancsoltad.

– Igen... – vette át a szót az alakváltó. – Remélem, megfelelőnek és elég érettnak tartasz minket arra, hogy téged szolgáljunk.

Vlagyimir az üres szembölcseket az indukátorra emelte, egy másodpercig felizzott a levegő közte és az épület közt, majd megszólalt:

– Látom, kalandozók, hogy teljesítettétek a belépés feltételét. Mostantól a ZAN Rendje teljes jogú tagjaivá válhattok.

Közben odalépett a két kalandozó mellé, egy-egy tenyerét a kobudera és az alakváltó melléhez érintette, majd elvette. A tenyerének a helyén a két férfi mellén ott pulzált a Rend jele, amely most már megkülönböztette őket Erdauin bármely más kalandozójától.

– Fogadjátok vezetői jó kívánságaimat. Ti vagytok az első olyan kalandozók, akik megérdemelten a tagjai lehettek a Rendnek. Meglátjátok, nem volt eredménytelen a munkátok, és hatalmat kaptok az én hatalmamból. Most már tudatom egy részévé váltatok, és én is ott va-

gyok a ti tudatokban. Amit tesztek, az legyen méltó hozzám és a Rendhez. Ne próbáljatok meg elárulni, mert akkor... – És sejtelmesen a kardja felé nyúlt, mely a férfi saját magasságával vetekedett.

A két kalandozó a hatalom tudatában, és érezve, hogy most már a félsziget legerősebb embere áll mögöttük, kidüllesztették mellkasukat, és úgy hallgatták tovább a világtalan kalandozót.

– Figyeljete rám jól! Minél hűségesebbek vagytok hozzám, annál nagyobb hatalomban részesítelek benneteket. Most megkapjátok a következő feladatot, melyet ha teljesítete, jutalmatok nem marad el. – Azzal elkezdett beszélni a két férfinak, akik tágra nyílt szemmel és ámulva figyelték a vezetőjüket.

Vlagyimir, miután megbeszélte mindent a két taggal, elindult a teleportkapu felé, mely még mindig ott vibrált mögötte. Két farkaudarját hátrahagyta az Indukátor őrzésére. Ő maga átlépett a kapun és eltűnt.

A Tűzvihar utáni 4. évben, Sheran havában, az élet szakaszában

Már órák óta itt ült, és nagy hévvel magyarázott az előtte ülő nőnek. A kezével szélesen gesztikulált, vonásai tükrözték érzelmeit.

– Dornodon Fekete Kelyhére! Hát nem érte, mit jelent ez, anyám?

A nő ráemelte tekintetét a fiára. Régóta nem látta, és azóta nagyon sokat változott. Legszembetűnőbb az a jel volt rajta, ami bézs alapon csillogott, édeskés illatú volt, és egy halálsikolyt ábrázolt. Mivé lettél, drága fiam! – gondolta. – Vlagyimir szolgálja vagy, s mindannyiunk életére törsz. És ami a legrosszabb, hogy engem is csábítasz, hogy belépjek a Rendbe és legyek *Az Őrült* eszköze.

– Gondold meg, anyám! Vlagyimir már a pragloncot is legyőzte. Tudod, mit jelent ez? Semmi nem állhatja már az útját, hogy Ő is belépjen a Ghalla Panteonba. Te és én egy új istenség oldalán! Micsoda kilátások! Gondold csak meg, ki fog állni legközelebb az új istenhez? Ki lesz a legmagasabb rangú papja? Természetesen az, aki halandó formájában is közel állt hozzá.

A nő távolba révedő szemekkel gondolkodni kezdett. A fiú úgy érezte, most kell még ütni egy kicsit a vasat, és hamar megpuhul.

– Vlagyimir már most olyan hatalommal ruházott fel, hogy képességeim sokszorosai annak, amilyenek elválásunkkor voltak. És még abban is segített, hogy leendő istenemnek, Dornodonnak sikerrel teljesítem egy-két küldetését.

Persze, ez nem volt mindig így – gondolta magában a fiú, és visszaemlékezett arra az időre, amikor még el kellett takarnia a Rend jelét,

ha a városba ért. A kocsmában egy sötét sarokban üldögélt, nehogy észrevegyék, és ha véletlenül kitudódott hovatartozása, mehetett hátra az istállóba aludni a koszos sullárok és mutáns pókok közé. Állandó fenyegetésnek és atrocitásoknak volt kitéve úton-útfélen. Belékötöttek, meggalázták, a boltokban ki se' szolgálták. Hányszor keveredett csatába a boltosokkal! De most már megváltozott minden. Most, hogy Vlagyimirral szoros kapcsolatban van, hogy segíti az öreget, és az viszonzásul elismeri. Most, hogy egy egész Közös Tudat áll a háta mögött. Most már egész más a helyzet.

– Anyám! Olyan dolgokat tudok, melyekről álmodni sem mernél. Vlagyimir olyan információkat oszt meg velem, amit sok kalandozó szeretne magáévá tudni. Tudom, hogy téged foglalkoztat a mágia, ezért is választottad Fairlightot. Hát tudd meg, anyám, hogy Vlagyimir tudna neked új varázslatokat tanítani. És ha másért nem, hát azért lépj be, mert higgy nekem, én tudom, hol van az, amit mindenki keres. Tudom, hol a hatalom.

– Miért nem apádnak szóltál? – kérdezte a nő félénken.

Igazából már tudta, hogy be fog lépni. Magával ragadta fia lelkesedése. Bár kétségek gyötörték, húzni próbálta az időt. Átgondolni a dolgokat. A szíve ellenkezett és tiltakozott, de a józan esze és a nagyvilágban körülötte zajló események, a harc a mindennapi megélhetésért, a tartozás egy nagyobb és jól szervezett közösségbe, nem hagytak időt az érzelmek kibontakozására.

– Ismered őt te is. Túlságosan elmerült már a jóság hiszékeny ártatlanságában. Túl idealista.

– Döntöttem – mondta a nő. – Belépek. Mondd, mit kell tennem?

Ahogy visszaemlékezett erre a kis beszélgetésre a fiával, belátta igazát. Most itt ül a fáradtságos munka után a xantroxi indukátor tövében. Már több hónapja dolgozik megállás nélkül. Napfelkeltevel elkezd a munkát, és amint lemegy a nap, aludni tér. Még arra sincs ideje, hogy istenéhez imádkozzon. Érti is, hogy távolodóban van tőle. Le is fogyott. Mostanában már nem sokat vadászik. Minden idejét az indukátor köti le. Nemsokára készen lesz. Már nem sok kell hozzá. Még pár hét, és itt fog magasodni, hogy hirdesse a ZAN Rendje dicsőségét. Néha a két furcsa kinézetű testvérpár, Varki Emma és Ubul is segít az építkezésben. Összebarátkozott ezzel a két varkaudarral. Úgy látszik, ők is teljesen elkötelezettek az ügy iránt. Néha köveket is hoznak: a Serény Múmiák segítségével felépült a wargpini indukátor. Szép kis munka volt az is. Utána meg jött a jók egy eszement csapata, és porig rombol-

ta a fáradtságos munka gyümölcsét. Micsoda elkeseredettség. Az egész Rend gyászolta a sajnálatos eseményt. Mintha testükből szakítottak volna ki egy darabot. De ez most fel fog épülni. Mindent elkövet, hogy kész legyen. És akkor Vlagyimir majd elkezdheti titokzatos szertartását odabenn.

A Tűzvihar utáni 4. évben, Elenios havában, a csábítás szakaszában

Amint beléptek a fogadóba, minden szem feléjük fordult. Rendjük jele fényesen pulzált, már messziről észrevehető volt. Leültek egy félreeső asztalhoz, és varkaudar pálinkát rendeltek. Hozzászoktak már a varkaudar testvérek révén. A kocsmában lévők viselkedése megoszlott. Voltak, akik lehajtották fejüket, és nem mertek rájuk nézni, voltak, akik sunyin méregették őket, voltak, akik gyilkos pillantásokat löveltek feléjük. De ők már nem féltek semmitől. Az alakváltó és a kobudera összeszokott párost alkottak. Attól a naptól kezdve, mikor egyszerre beléptek a Rendbe, elválaszthatatlan barátokká lettek. Tudomást sem véve a többiekről, italozni kezdtek.

– A sikerre! – mondta a kobudera.

– A sikerre! – majd mindketten jót húztak az italból.

– Láttad, milyen szép? Mikor a felkelő nap sugarai áttörnek a vörösen pulzáló, töltődő indukátor gömbjén! Mikor a lüktető energia feszíti a tárolót! – áradozott a kobudera.

– Pláne milyen szép lesz akkor, mikor lesújt ellenségeink gócpontjára, és szembesíti őket Leah birodalmának kapujával – mondta fagyosan az alakváltó. – Már csak ez az egy reményünk maradt. A rebellisek lerombolták az összes többi indukátort. Néhol még a romjai sem maradtak meg!

– Hát igen! Nagy veszteség ez nekünk. De most majd megmutatjuk. Bár úgy látom, a töltés elég lassan halad. És ahogy Vlagyimirt figyelem a ceremónia közben, elég fájdalmas is lehet. Ha egy ilyen hatalmasságnak ekkora erőfeszítésébe kerül...

– Bizakodjunk! – felelte az alakváltó. – Igyunk a sikerre!

– Igen, a sikerre! És két halott társunkra! Bár elég rútak voltak, én a magam módján megszerettem azt a két varkaudart.

Csöndesen folytatták a beszélgetést, és az ivászatot. Közben a fogadóban visszatért minden a régi kerékvágásba. Különféle egyének jöttek-mentek, részeg kalandozók duhajkodtak, polgárok ettek-ittak. A körülöttük lévő üres asztalok is kezdtek megtelni. Ők meg fülelni

kezdték, hátha hallanak valami új pletykát. Mostanában sok furcsa alak fordult meg az indukátor körül.

...Hallottad, mit akarnak? Elcsalják onnan, és miközben Ő messze jár, odamennek a többiek, és felrobbantják az... – hallották valahonnan a hátuk mögül.

Maguk mögé néztek, és látták, hogy hat alak összedugott fejfel sutorog egy asztalnál.

– Gondolod, hogy az indukátorról beszélnek? – kérdezte a kobudera.

– Mit gondolsz? Tán a helytartói hivatalról? – felelte gunyorosan az alakváltó.

– Tényleg! Mostanában elég sok Álomörző téblábol a környéken. Azonnal szólni kellene Vlagyimirnak!

– Jó, de hogyan? Már napok óta ki sem dugja a fejét az indukátorból, és tudod, hogy ilyenkor nem lehet zavarni!

– Megpróbálkozom egy mentális üzenettel – mondta a kobudera.

Lehunyta a szemét, és koncentrálni kezdett. Arcizmai megfeszültek, homlokán izzadságcseppek ütöztek ki. Egy percig néma csendben ültek.

– Nem megy! Akármilyen erősen is próbálok, nem megy. Valószínű, hogy túl messze van Vlagyimir, ezért nem sikerül.

– Hogy érted, hogy messze? Nem az indukátorban van? Pedig ott kéne lennie, és a töltéssel foglalkoznia!

– Nem tudom, hol lehet! Gyere, menjünk! Nézzük meg az indukátort, és ha kell, védjük is meg!

Gyorsan fizettek, és elindultak. A pár órás utat szinte futva tették meg. Mikor a közelbe értek, egy domb mögé bújtak, és onnan figyelték az indukátort. A kobudera megpróbálkozott még egyszer a mentális üzenettel, de nem járt sikerrel.

– Nézd azokat a kalandozókat! Ott gyülekeznek az indukátor körül. Mire készülhetnek?

S abban a pillanatban egy hatalmas robbanás rázta meg a környéket. Kőszilánkok repkedtek szanaszét. A robbanás pillanatában behúzták fejüket, majd kikémltek, és az indukátor helyén csak egy pár szögletes követ, és néhány megégett fűcsomót láttak.

– Neee! – kiáltott a kobudera. Majd felugrott volna, hogy odaszaladjon, ha az alakváltó le nem fogja.

– Felejtsd el! Nézd meg, hányan vannak! Meg akarod öletni magad? Semmi esélyünk sem lenne! Csak azt tudnám, Vlagyimir hol van ilyenkor!

A kobudera mit sem hallott ebből, összeroskadva, bambán maga elé bámulva ült. Odalett a reménye, odalett minden fáradságos erőfeszítése.

Pár nappal később...

Az egyik pálinkát rendelték a másik után. Teljesen össze voltak törve. Mint utóbb kiderült, egy alattomos csellel eltávolították Vlagyimirt az indukátortól. Tudták a támadók, hogy ha ott van, semmi esélyük sem lenne. Nem harcolhattak volna egy ekkora hatalmassággal. Inkább hátulról támadtak. Vlagyimir meg bedőlt a cselnek. Így már könnyű prédának számított az Indukátor. Az utolsó varkaudart is megölték, aki védeni próbálta az indukátort. Minden reményük elszállt. Vlagyimir meg egy ismeretlen helyre távozott dühében. Itt álltak magányosan. Életük értelme az enyészeté lett. A sok fáradságos munka, az építéssel töltött nehéz órák, a nélkülözés és a magányosság. Mindennek már semmi látszatja. Nem tudták, mit csináljanak. Most már csak abban bízhattak, hogy Mesterük azért ment el, hogy valami újat találjon ki. Azért vonult vissza, hogy megtalálja a visszavágás módját.

Szomorúan ültek tovább, és egyik pálinkát rendelték a másik után.

JERIKÓ: XANTROXI TÖRTÉNET

(Az Idő Porszemeinek, ők tudják, miért...)

A felkelő nap sugarai lágyan szeltek át a hajnali párát, hogy aztán az általuk hozott kevés meleget átadják fűszálaknak, virágoknak és most ébredező élőlényeknek. A gyíkok és az apró madarak azonban ma reggel nem napozhattak megszokott helyükön, a mező szélén álló sziklán, ehelyett a kövön ülő magányos öregembert figyelték.

Első pillantásra bárkinek úgy tűnhetett, hogy a férfi Xantroxot keresi, mivel tekintetét keletre fordította, pontosan arrafelé, ahol az apró város megbújt a fák között. Kezével lassú mozdulatokkal simogatta hosszú, fehér szakállát, s közben élvezte a nap melegének puha cirógatását. De ha bárki vette volna a bátorságot, hogy közelebb merészkedjen, azonnal észrevehette volna, hogy a férfi nem a tájat figyeli. Szemeinek helyén csupán sötét üreg tátongott, jelezve, hogy már sok-sok év telt el azóta, hogy az illető utoljára gyönyörködött a természet szépségeiben, és a körülötte elterülő világban.

Mégis, büszke tartása, díszes öltözete, s főleg a mellette heverő pompás kard mind-mind arra utalt, hogy az illető nem érzi magát hátrányban embertársaival szemben, sőt, egyszerűen nem is érdekli, hogy szemével nem láthatja, mi zajlik körülötte. S hogy ez mennyire így volt, annak az a több száz kalandor a megmondhatója, aki az utóbbi hónapokban összetalálkozott Vlagyimirral. Mert a kövön pihenő alak nem más volt, mint a már-már legendás kalandozó, Ghalla egyik leghatalmasabb varázslója és harcosa – Toborzásgátló Vlagyimir.

Vlagyimir azonban nem a nap melegét élvezni jött ide, erre a mező szélén álló sziklára. Magányra volt szüksége, hogy ismét át tudja gondolni az elmúlt hónapok eseményeit, s részletesen kidolgozza az elkövetkezendő napok tennivalóit. Mert a következő néhány napban végre felkerül a korona nagy művére, melyen az elmúlt években olyan sokat

dolgozott, s végre kipróbálhatja a ZAN IGAZI erejét. Alig pár száz méterre mögötte, egy kies völgyben fenyegetően magaslott a ZAN-indukátor, s Vlagyimir alig várta már, hogy az energiatöltés végre elérje az optimális szintet. Addig azonban még két teljes nap van hátra, s ez idő alatt újra és újra átgondolta a részleteket, külön figyelmet szentelve az erdauni kalandozóknak.

Nem akart úgy járni, mint pár hónappal ezelőtt Wargpinban. Önmagát hibáztatta – tegyük hozzá, jogosan –, hogy nem tudott ellenállni nagyravágyásának, s belesétált a számára porszemnek tűnő kalandozók csapdájába. Ha akkor jobban vigyáz az indukátorra, s nem engedi, hogy egy párbaj híre elcsalja építménye mellől, akkor a Lélektisztítóknak nem lett volna esélye. Igaz, becsületére árnyék vetül, hogy nem merete elfogadni a kihívást, de azt a Darkseid nevű alakváltót bármikor úgy taposta volna el, mint egy férget, s ha ezzel sem szerezte volna vissza tekintélyét, hát ott volt a kész indukátor. S akkor egyszer, s mindörökre bebizonyíthatta volna a világnak, hogy ki a legméltóbb személy arra, hogy uralkodjon felette, s olyan kapuk nyíltak volna meg előtte, melyről halandók még álmodni sem mernek. De nem így történt. A párbaj hírével elcsalták az indukátortól, s bár Darkseiddel egyetlen csapással végzett, mire visszatért, társai felrobbantották az indukátort. Mindez több hónapi munkáját tette tönkre, s bár szolgálait átkergette a xantrox építmény mellé, hogy az mielőbb kész legyen, hetekbe telt, mire behozták a lemaradást. Személyesen ügyelt a legapróbb részletekre is, pillanatnyi szünetet sem hagyva szolgálainak a pihenésre, s mikor nem kellett kezébe vennie a dolgok irányítását, kiült erre a sziklára, ahonnan „lelki szemeivel” jól belátta a vidéket, így akarván elejét venni annak, hogy bárki is az indukátor közelébe juthasson. Így aztán nem csoda, hogy vilámként pördült meg, mikor egy vékonyka hang hátulról rá köszönt:

– Szia!

A hang gazdáját Vlagyimir azonnal felismerte. Inkább *érezte*, mint látta a gyönyörű mutáns leányt, akivel egyszer már összehozta a sors Libertan mellett. Akkor, és most sem tudott kiigazodni ezen a hosszú aranyhajú teremtesen, de tudta, bármit is akarjon az a másik, az cseppet sem használhat az ő terveinek. Igen, ez volt az a lány, aki azt a mákrózsát betűzte épülő indukátorának kövei közé, varkaudar rabszolgái pedig átokként kerülve a helyet, nem mertek a közelébe menni. Csak hat nap múlva jött rá, miért állt le az építkezés, mivel senki sem volt, aki a szemébe merete volna mondani, hogy tart egy közönséges mákrózsától. Igazából dühítette a dolog, de inkább szolgálaira volt mérges, mint a

lányra – hogy miért, azt maga sem tudta megmagyarázni. Talán a másik gyermeki szelídsége, és a belőle áradó szeretet volt az, ami valahol mélyen megérintett valamit benne, amiről már azt hitte, hogy régen kivesszett.

Most azonban nem volt ideje hasonlókon rágódni, feszülten mérte végig a vele szemben álló mutánst, bensőjében hatalmas felkiáltójelként ébredt fel a gyanakvás, óva intve attól, hogy a múltkorihoz hasonló hibát kövessen el. De akárcsak annakelőtte, most is érzett valamit, amit igazából nem tudott hova tenni.

– Szia – hallotta döbenten, ahogy száját elhagyták a barátságos szavak, s csak hogy megőrizze fensőbbrendű méltóságát, tette hozzá: – Mit akarsz?

A lány elpirulva állt előtte, mint egy gyermek, mikor valami nagyon rosszat csinált, s kezével zavartan babrálta egy frissen vágott mákrózsát. Végül nagy nehezen Vlagyimirra emelte tekintetét, s mélyen annak arcába nézett. Szinte lelkendezve mondta a másíknak.

– Te nem is vagy olyan szörnyű, mint ahogy mások mesélik! De tényleg! Ha egy picit rendbe hoznád magad, és csinálnál valamit a szemeiddel, akkor nyugodtan...

– Szóval miért jöttél ide? – Vlagyimir szavai ostorként pattantak, mire a lány sietve elharapta a mondat végét. Ismét lesütötte tekintetét, s csak pár másodperc hallgatás után szólalt meg, szinte suttogva.

– Csak... csak ezt hoztam neked... – azzal a férf felé nyújtotta apró kezeivel a mákrózsát.

Vlagyimir bensőjében még mindig zúgott a vészharang. Tudta, *érezte*, hogy itt valami nincsen rendben. Óvatosan, szinte észrevétlenül próbált meg a lány elméjébe hatolni, kifürkészni annak gondolatait. S ahogy egyre mélyebbre jutott, egyre inkább megdöbbsent. A mutáns elméjét semmi sem védte! Meg sem próbált ellenállni a kutató gondolatoknak, észre sem vette, hogy valaki emlékei között turkál, nagy, kék szemeit továbbra is Vlagyimirra függesztette.

Végül Vlagyimir volt az, aki megálljt parancsolt akaratának, már-már úgy érezvén magát, mint amikor az ember sáros csizmával tapos végig a legtisztább tyreeai szőnyegen. Hamar „kisiklott” a másik elméjéből, s első szóval tette fel a kérdést, amelyre a választ kereste.

– Miért? Miért akarod nekem adni azt az... izét?

– Csak bocsánatot szeretnék... szeretnék kérni. Meg a többiek is... az indukátorért...

Az indukátor! Vlagyimir elméjébe hirtelen nyilallt a felismerés. A másodperc törtrésze alatt csatlakozott tudata a varkaudar építőmunkásokéhoz, és azonnal tudta, baj van! A munkások nem voltak a helyükön, sőt ami azt illeti, nem is tudta megmondani, merre vannak. Az indukátor még állt, ezt határozottan érezte, viszont azt is, hogy *valakik* vannak körülötte – és nem azok, akiknek ott lenne a helye. Ez volt hát a csapda – ha egyáltalán annak lehetett nevezni! Ez az együgyű mutáns megpróbálta elvonni a figyelmét, amíg a többiek az indukátor mellé lopták, elkergették varkaudarjait (akik amúgy is nagyon ki voltak merülve az építkezéstől), és most megpróbálták bejutni! Szerencsére az indukátor önmagában is elég erős ahhoz, hogy jó darabig kitartson. Vlagyimir azonban nem késlekedett. *Érezte*, hogy az indukátornál maximum nyolc-kilenc kalandozó lehet, így azért nem jelentenek túl nagy fenyegetést. Lelke azonban háborgott, hogy azt hitték, hogy őt ilyen egyszerűen át lehet verni. Egyre jobban szította bensőjét a vágy, hogy megmutassa ezeknek a férgeknek, ki is ő valójában. Tudta, elég egyszer példát statuálnia ahhoz, hogy soha többé még csak a közelébe se merjen menni senki, nem beszélve az ilyen szedett-vedett akciókról. És most, elérkezett a pillanat!

Először tudati energiáját szedte össze. Akaratának egyetlen vad szorításával tépte ki az energiát varkaudar szolgálainak elméjéből, s kötötte a magáéhoz. A szerencsétlen indukátorépítők eddig rettegve bújtak meg az erdő fái között (a kalandozóktól mindig is féltek), most egyetlen jajszó nélkül, ájultan csuklottak össze. Vlagyimir érezte az erőt, melyet a Zan Rendje adott neki, de ez nem volt elég. Olyan példát akart mutatni, mely örökre elveszi Erdauin lakóinak a kedvét attól, hogy szembeszegüljenek akaratával. Halkan, sietve sorolta az ősi mesterektől tanult szavakat, s lelkét jóleső borzongással töltötte el, ahogy érezte, mint nyílnak meg előtte az energiák síkjára vezető kapuk. Egyszerre tárta ki valamennyit, s annyi energiát ömlesztett magába, amennyit csak irányítani tudott. Végül a pszí következett, ez a mindenkiben ott szunnyadó erő, mely a megfelelő elmével párosulva félelmetesebb dolgokat művelhet, mint azt bárki is képelné.

Vlagyimir most félelmetesen nézett ki. Fején kidagadtak az erek, háta ívként görbült meg, ujjai görcsösen szorultak ökölbe. Nem volt szüksége sem valódi, sem lelki szemekre ahhoz, hogy lássa, *érezze, tudja* azt, hogy mi zajlik körülötte. Rögtön látta, hogy alábecsülte az indukátornál tevékenykedő alakokat – igen, rendelkeztek a megfelelő erővel ahhoz, hogy kisüssék az indukátort! De még mielőtt akaratának egyetlen „inté-

sével” odateleportált volna, hogy egyesével vessen véget a kalandozók csenevész életének, az előtte álló mutáns felé fordult, és egyetlen csomóba sűrítette mindazt a dühöt és erőt, melyet eddig felhalmozott.

A lány még mindig őt figyelte meleg, kék szemével, s arcán inkább a kíváncsiság, mint a félelem jele mutatkozott. Mintha nem tudná (ha egyáltalán létezett is valahol olyan személy, aki tudta volna), nem látná, mi zajlik le előtte, s még mindig az lenne a legnagyobb problémája, hogy hogyan kérjen bocsánatot az el nem követett bűnökért. S még akkor sem adta semmi tanújelét annak, hogy bármit is felfogott volna az elmúlt pillanatok történéseiből, amikor Vlagyimir lesújtott.

Az energiák azonban nem érték el a lány elméjét védő vékony hártját, melyen nem is olyan rég a varázsló behatolt, hogy kifürkésze a másik gondolatait. Vlagyimir épphogy csak útjára engedte az örülden kavargó, vad energiát, mikor megérezte azt a halvány, fénylő gondolatsugarat, melyet eddig elnyomott a saját ereje. A sugár töretlenül és gyorsan haladt előre, nagy ívben elkerülve a tomboló mentális káoszt. Jól láthatóan tudta, mit keres, s egyenesen tört abba a pontba, ahova Vlagyimir az előbb az összes erejét sűrítette – s még mielőtt a férfi ráébredhetett volna, hogy mit is szándékozik csinálni, a sugár ezerfelé vált, és mint apró ujjacskák sokasága, egy szempillantás alatt oldotta ki a csomót, mely az energiák sokszínű kavalkádját elméjéhez kötötte.

Ghalla leghatalmasabb varázslója későn ébredt rá, hogy hibázott. Kétségbeesetten kapott az összegyűjtött erő után, de hiába, az egyetlen, vad örvényként kavargva, szinte azonnal eltűnt a semmibe. Ugyanekkor megszűnt mindaz az erő, amely eddig hatalmat adott neki – már nem látta az indukátort, a körülötte levőket, sem a fénylő sugarat – visszazökkent a valóságba. A lány még mindig ott állt előtte, szelíden mosolygott, mintha csak egy towareppenő pillangót figyelne. S Vlagyimir ekkor döbbsen rá, hogy legyőzték.

Mert ő irányított mindent, ha kellett, parancsolt a legvadabb energiáknak, s meg tudta nyitni a távoli síkokra vezető kapuk jó néhányát. Csak egyvalamire nem fektetett hangsúlyt – az érzelmeire. Pedig a múltkori eset óta rájöhettek volna, ha csak a legkisebb figyelmet szenteli is neki; s ha máskor nem, hát amikor meglátta a lány nyakában lógó szem szimbólumot. Ha csak egy pillanatra is szabadjára engedi érzelmeit, a másik nem tudta volna befolyásolni, és esélyük sem lett volna észrevételül megközelíteni az indukátort. És ez a magyarázata annak is, miként juthatott a közelébe a lány anélkül, hogy felfigyelt volna rá. Azt látta, amit a másik megmutatott neki – saját érzéseit, a semmit.

– Bocsáss meg! – suttogta halkán a mutáns, mintha csak olvasna Vlagyimir gondolataiban. – De meg kellett tennem. Sokan meghalhattak volna...

A mondatot azonban már nem sikerült befejeznie. Vlagyimir rájött, mi tartotta eddig vissza, s most szabad utat engedett érzelmeinek. Vad ordítással kapta fel a kardját, s ugyanazzal a mozdulattal a másik felé dőfött vele. A lány nem próbált meg elugrani, sem védekezni. Jobbjában még mindig a Vlagyimirnak szánt mákrózsát tartotta, s még akkor is mosolygott, mikor a vérre szomjas penge vadul a szívébe mart. Lassan, puhán esett össze, tekintete meg sem rebbent, végig a férfit nézte. De még mielőtt a törékeny test a földre zuhant volna, halvány derengés vette körbe, majd egy fényes villanás kíséretében a lány eltűnt. Nem maradt más belőle, csak egy bíborszínű mákrózsa.

Vlagyimir jól ismerte a Deus Ex Machina működését, leginkább azon lepődött volna meg, ha valaki nem tart magánál legalább egyet ezek közül az életmentő varázstárgyak közül. De most nem ért rá a történetekkel foglalkozni, hiszen veszélyben volt az, ami jelen pillanatban talán a legnagyobb értéket jelentette számára, a ZAN-indukátor. Első gondolata az volt, hogy a helyszínre teleportál, de hamar rá kellett jönnie, hogy a lánynak köszönhetően nem maradt elég varázsereje, így aztán futásnak eredt – ez volt a leggyorsabb módja annak, hogy az építkezés helyszínére érjen, jóllehet félt, hogy későn fog érkezni. Erőt adott viszont számára, hogy még mindig nem hallotta azt a vészterhes hangot, mely annak idején a wargpini indukátor felrobbanását jelezte. Mintegy mérföldnyire lehetett a szikla a torony tövétől, ezt körülbelül öt perc alatt tudta megtenni. Mit tehet ez idő alatt nyolc ember? Amilyen véleménnyel Vlagyimir volt az erdaui kalandorokról, nem sokat...

Mikor kiért a tisztásra, megkönnyebült. Bár nem látott, de hallotta szolgálainak a hangját – tehát sikerült megvédeniük az építményt, és elkergetniük a betolakodókat? Érezte, hogy a tisztás közepén egy sértetlen építmény magasodik, s nyoma sincs szétszóródott köveknek; szívébe azonnal visszatért a remény. Ezek szerint nem olyan nagy a baj, legfeljebb csak az energiával való feltöltést kell megismételni. Odaballagott szeretett indukátorához – varkaudar szolgálai szótlanul húzódtak félre előle – és mint gyermekét az anya, óvatosan megsimogatta.

Csak akkor jött rá, hogy amit tapint, az nem az indukátor. Egy Elenios-oltár állt a szörnyű építmény helyén, furcsa, háromszög alakú kövek-ből építve. Pont olyanokból, mint egykor az indukátor... a közepén egy

hatalmas, türkizkék szemmel, amely gondolatban vidáman pont órák csint.

Vlagyimir első gondolata az volt, hogy porig rombolja az építményt, s hogy ezen elhatározását mégsem követte tett, annak két oka is volt. Az elsőt meg is tudta fogalmazni magának: még mindig nem volt varázsergiája – ehhez először is egy nagyot kell pihennie. A másik okot azonban nem ismerte, és nem is érezte – nem látta azt a hatvan vékony, ezüstös tudati szálat, melyek pókháló gyanánt fonták körbe az oltárt és környékét, s amelyek minden erre járó személy ártó szándékú gondolatát másfelé terelték. Talán ha több ideje van, és alaposabban meg tudja figyelni azokat az alakokat, akik az indukátor körül tüsténkedtek, feltűnt volna neki, hogy akárcsak a mutáns lánynak, nekik is egy apró, vörös színű főnix van a ruhájukra festve. De hát Vlagyimir sosem szánt több időt az Erdauinon kalandozó apró „férgekre”, mint amennyit feltétlen szükségesnek érzett rájuk pazarolni...

A lemenő nap sugarai lágyan szeltek át a késő délutáni párát, hogy aztán az általuk hozott kevés meleget átadják fűszálaknak, virágoknak, és a nyugovóra térő élőlényeknek. A gyíkok és az apró madarak azonban még most, este sem napozhattak megszokott helyükön, a mező szélén álló sziklán. A kövön egy hosszú, ősz szakállú öregember gubbasztott, és magában gondolkodott. Elméjében még mindig ott csilingeltek a szavak: „Bocsáss meg...”

FORTAMIN:

YEARA

Yeara szépnek tartotta magát. Nem gyönyörűnek – hiszen az elf hajadonok kecsességével ő sem vehette fel a versenyt –, hanem csak egyszerűen szépek az emberi mérce szerint. Vállig érő, dús, barna haját, fitos orrocskáját és cseresznye ajkát gyakorta simogatták végig a férfit pillantások, csodálkozó, zöld szemei pedig akaratlanul is rabul ejtették a szíveket, bármerre járt is Erdauin-szerte.

Úgy tudta, valahol családja kusza múltjában tünde vértől dúsult fel az ősök nemzetsége. A történetre azonban nem emlékezett már, a csutkababa fontosabb volt akkor, mint a keresztanya suttogva okító történetei. Most pedig, mikor a múlt emlékeit úgy őrzi minden túlélő, mint a legdrágább mozaikgyémántokat, ugyan kit is kérdezhetne erről? Talán csak a nyűszítve kavargó pernyealakokat, ott messze nyugaton, akik fekete hamukönnyekkel siratják egykori testük.

Voltak azonban néhányan a kalandozók közül, kik nem temették szívük legmélyére a múltat. Más utakat jártak, másként viselkedtek, de ha a kocsmák füstös mélyén előkerült egy-egy lant, vagy a hajnalig parázsló kemence mellett történetbe fogott valamelyikük, nyomban elcsöndesedett a zsbongó tömeg. Némelyikük *bárdnak* nevezte magát, és ilyenkor az emberek kényszeredetten elmosolyodtak, mert a szó valahogy ősin, misztikusan csengett, és az egyszerű nép szívesebben hívta őket dalnokoknak vagy kobzosoknak.

Yeara hallotta, hogy évente egyszer, egy titkos helyen versenyre gyűlnek ezek az alakok, hogy összemérjék szavaik erejét. Tudta, hogy van köztük egy, aki szívéhez mindenkivel közelebb áll, és akinek a történeteibe lépten-nyomon belebotlott kóborlásai során. Lelke mindig falta ezeket a meséket, mert egykori hazájáról szólt legtöbbjük. Visszaköszönt belőle a Kétágú-hegy, a szomszédos falu, Somkovec és a végtelenbe kanyargó út, a Namír Birodalom belsejébe. Eddig azonban sohasem találkozott a titokzatos dalnokkal, történeteit mindig másoktól hallotta,

és lassan olyan megfoghatatlanná vált számára, akárcsak idegenül csendő neve: Nhy'm'Atroaf.

Libertan fogadójában tudta meg a helyet és az időpontot, egy szürke szemű, huncut mosolyú alakváltótól, aki egy mákrózsavirággal ajándékozta meg, miközben elmagyarázta a Szürke-erdőbe vezető utat. A Névtelen-patak – Yeara belegázolt a jeges vízbe – a Szürke-hegységéből rohant a fák közé, és az alakváltó azt mondta, ha a Kiszáradt Tölgy irányában átkel rajta, onnan már látni fogja a Bárdverseny színhelyét.

Yeara megállt a tisztás szélén. A Kiszáradt Tölgy mögött száznál is több kalandozó táborozott. Sokuknak nem is jutott hely magán a tisztáson, hanem már beljebb, a fák között kellett felállítaniuk menedéküket. Egyesek csoportokba verődve beszélgettek, mások csereberéltek, némelyek zeneszerszámukon gyakoroltak. Legtöbbjük elf, alakváltó vagy ember volt, de akadtak kobuderák, gnómok, sőt még törpék is tatudobokkal. Vajon melyikük lehet a titokzatos Nhy'm'Atroaf, akiért megtette ezt a hosszú utat? Nem ismert senkit, és elhatározta, hogy nem is fog kérdezősködni, hiszen úgyis kiderül minden, ha a dalnokokat szólítják. A találgatás izgalmáról azonban mégse' mond le! Lehetne például az a hosszú, vörös hajú alakváltó, aki olyan hevesen gesztikulálva magyaráz egy törpének? Vagy az a kobudera, kicsit hátrább? Nem, a kobuderákat nem kedvelte különösképp. Az a fekete, tüsi hajú elf, aki most veri fel a táborát a manulabokor tövében? Esetleg. Netán az a fiatal férfi, aki barna szemével merően figyel egy kristályt, a fény felé tartva? Igen –, Yeara elmosolyodott –, a barna szemű, szőke ember férfi. Bárcsak ő lenne az...

– 'Ocsánat! – mondta egy árnymanó, aki elsietett mellette, és mintha csak véletlenül tenné, oldalba taszította. Yeara önkéntelenül kapott a kígyóbőr övhöz, és nem is csalódott. Az aranyakat rejtő kis erszényének hűlt helyét találta.

– Hé, várj csak! – vetődött a tolvaj nyomába, aki már sietősen kerülgette a pár méterrel előrébb felállított táborhelyeket. – Tolvaj! Fogják meg!

Az árnymanó két kalandozó között szeretett volna átfurakodni, mikor egy erős kar ragadta meg az üstökét, és tartotta fogva. Tehetetlenül vergődött, szürke szemével riadtan kereste a kiutat, hogy feloldódhasson a tömegben, ám ez a reménye mindinkább szertefoszlani látszott. Yeara beérte, és dühtől szikrázó szemmel kapta ki a kicsiny erszényt a tolvaj kezéből.

– Nyomorult népség! – sziszegte az árnymanó körszakállas képébe, aki erre restelkedve hajtotta le fejét.

– Ilyenek mind! Nézze csak meg, hölgyem, ráadásul ez még Dornodon mocskos szolgája is. – A kar meglódította a tolvajt, aki pár lépést előrebotaldozott, majd egyensúlyát veszítve elhasalt a porban. – Meg ne lássalak itt még egyszer!

Yeara oldalra nézett, segítőtjére. A fiatal, szőke férfi volt, akit már messziről is látott, amint egy kristályt vizsgálgat. Fekete bőrcsizmát, és láncinget hordott, nyakában pedig Elenios istennő szent szimbóluma hirdette vallását. Ahogy tekintetük találkozott, a férfi enyhén meghajolt.

– Engedd meg, hogy bemutatkozzam, ifjú hölgy. Drahomir a nevem.

De kár, hogy nem Nhy'm'Atroaf! – sóhajtott magában Yeara. Helyesenek találta a férfit, nagy barna szemével és kisfiús hajával. A régies mód, ahogy köszöntötte, még egy halovány mosolyt is az arcára csalt, a történetek ellenére.

– Engem Yearának hívnak, és szívből köszönöm segítségedet.

– Örömmel tettem – mosolyodott el Drahomir. – Tudod, legtöbbször tiszta szívvel jött erre a versenyre, de jócskán akadnak olyanok is, akik nem közénk tartoznak, és csak sakálók módjára vadásznak itt. Te is a megmérettetésre jöttél?

– Nem – pirult el Yeara. – Én csak... csak keresek valakit.

A férfi kérdően felvonta szemöldökét.

– Nhy'm'Atroaffal szeretnék találkozni – bökte ki a lány rövid hallgatás után. – Sok történetét hallottam már a tűzvész előtről, de még soha sem találkoztam vele. Kíváncsi vagyok reá.

Sőt, lehet, hogy több, mint kíváncsi, tette hozzá magában.

– Ó, a titokzatos bárd – mosolyodott el mindentudóan Drahomir. – Szerintem senki nem ismeri kilétét, pedig meséi keresztül-kasul bejárták már Erdauint. Még én magam sem találkoztam vele, de ha eljön ide, kénytelen lesz felfedni személyét, mikor a bírák szólítják majd a nevezőket.

– Mikor kezdődik a megmérettetés?

– Holnap reggel, ahogy a fénylő korong a Szürke-hegyek ormai fölé emelkedik.

Yeara furulyahangra ébredt. Álmosan pislogott bele a hajnali levegőbe, majd jólesőt nyújtózott. Valahol a fákon túl, keleten, a Szürke-hegyek cakkos vonulatát vörösbe vonta a felkelő nap fénye. A hegy részleteit –, a csúcsokról lefutó éleket, mély szakadékokat – még eltakarta az

erdő és a tisztás fölött lebegő köd, de a hajnali hűvös ellenére a kalandozók legtöbbször már talpon volt.

A lány barátságosan intett Drahomirnak, akinek sátra szomszédságában állította fel saját táborát. A férfi is visszamosolygott egy pillanatra, aztán elmélyedt egy lant húrjainak hangolásában. Megpendítette egyiket a másik után, valamely szélső drótszórt szorosabbra vonta, majd ujjait könnyedén végighúzta rajtuk, és figyelte a felcsendülő akkordokat.

A dalnokok legtöbbször is hasonló előkészületekkel volt elfoglalva. Yeara mögött egy elf játszott rövid futamokat furulyán, erre ébredt a lány is. Amott egy alakváltó sétált elmélyülten a tábora körül, lépéseinek ütemére valami ritmusos éneket skandált. A lány csak szájának néma mozgását láthatta. A tisztás túlsó vége felől, ahol már a fák sűrűje kezdődött, élénk dobolás hangja, dübörgő tam-tamok szálltak a magasba. Lassan mindenkin úrrá lett az izgalom.

Illetve majdnem mindenkin. Yeara már csaknem elkezdte sajátos, kis találgató játékát – vajon kit is rejthet a titokzatos Nym'Atroaf név? –, mikor szeme egy céltalanul bóklászó alakon akadt meg. Feje lehorgaszta, mintha csak a földet pásztázná a tekintete, ám a lány figyelmét nem kerülték el a sunyin oldalra villanó pillantások. Kicsi figura, szürke szemek, nevetségesen ritkás körszakáll – ki más lehetne, ha nem a tegnapi, tolvaj árnymanó!

A lány nyitotta volna a száját, hogy szóljon Drahomirnak, de végül mégis meggondolta magát. Végére ő maga is kalandozó volt, és a kedves dalnok hadd készüljön inkább a versenyre. Fölkelt, kényelmesen nyújtózott egyet, majd az árnymanó nyomába szegődött. Sejtette, nem kell sokáig várnia.

Tolvaj és árnyéka lassan haladtak. Az árnymanó mindenhol girbegurba kitérőket tett, amerre felcsillant egy-egy aranylánc vagy ezüst karkötő, a lány pedig csak messzebről merte követni a másikat. Nemsokára elérték a tisztás szélét, ahol a későn érkezett kalandozók már csak a fák alatt, a csenevész bokrok szövevényében tudták felverni táboruk. Ott még egy elf alszik mélyen – cökmökja a feje alatt –, emitt egy vörös hajú nő ébredszik. A távolról érkezett vándoroknak az éj leple alatt kellett felállítaniuk szedett-vedett menedékük.

Az árnymanó hirtelen megtorpant egy gazdátlan táborhely előtt. Mintha csak véletlenül tenné, netán egy érdekes növényt venne észre, lehajolt, és matatni kezdett. Yeara pár méterrel mögötte állt meg. A tolvaj rövid kutakodás után felegyenesedett, és sietősen indult meg bel-

jobb, az erdő mélyébe. Yeara egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy egy újonnan szerzett lantot lát a másik kezében.

– Állj csak meg, barátocskám! – kiáltott az árnymanó után.

Amaz lopva hátrasandított, de ahogy meglátta a lányt, csak még jobban sietősre fogta a dolgot.

– Állj meg, tolvaj! – kiáltotta utána újból, majd maga is futásnak eredt.

Az árnymanó azonban gyorsan eltűnt a fák között. Mire Yeara beért az erdőbe, már csak két távolabb rezgő bokor jelezte, hogy egy pillanattal elébb még erre szaladt valaki!

– Óh, szépséges Yeara. Örvend a lelkem, hogy előkerültél! – Drahomir szélesen mosolygott a tömegben, ami a Kiszáradt Tölgy előtti tisztást ölelte körül.

A lány sokáig bolyongott a fák között. Kutatta a tolvajt, mert bántotta lelkiismeretét, hogy lesz valaki a dalnokok között, aki hiába keresi majd lantját. Hiába vette meg a hosszú utat, mert egy mocskos tolvaj...

Mostanra már a fénylő korong a Szürke-hegység legmagasabb csúcsa fölé emelkedett, ami idejét jelentette a verseny kezdetének. A Kiszáradt Tölgy előtt tiszta területet alakítottak ki, ahol a fellépők majd előadhatják dalaikat, műveiket. E köré az üres térség köré gyűltek a kalandozók, és most ki-ki zajosan tárgyalta az esélyeit, és Erdauin kósza pletykáit. Drahomir közelebb furakodott a lányhoz, hogy jobban értsék egymás szavát.

– Figyeld csak, ifjú hölgy, amott gyülekeznek bíránk.

A Kiszáradt Tölgy tövében tekergőző gyökerek úgy fonódtak egymásba, hogy egy természetes emelvényt, amolyan pulpust alakítottak ki. Ez előtt beszélgetett egy kis csoport kalandozó – lehetek vagy kilenc-tíz. Yeara semmi különöset nem talált rajtuk, amennyire a távolból ki tudta őket venni. Látott egy ezüsthajú kobuderát, amint egy sötét bőrű, bajuszos kis gnómnak magyaráz nagy hévvel, a csoport túoldalán pedig egy fekete bőrű, szőke hajú alakváltó állt, és egy hosszú papírt tanulmányozott, amely talán a nevezők listáját tartalmazta. Egyszerre csak egy elf nő vált ki a bírák közül, és indult meg határozott léptekkel a tisztás közepe felé. Mire odaért, a kalandozók tömege már teljesen elcsendesedett, és minden szempár kizárólag őt figyelte.

– Ki...? – kérdezte volna Yeara, de Drahomir enyhén megszorította a kezét, hogy most maradjon csendben.

– Ghalla földjének nemes túlélői! – csendült fel az elf tiszta hangja. – Elfek, emberek, alakváltók, s minden más nép fiai, lányai, kik szívetek

ben hordozták a dal és a zene szeretetét. Sokan közületek jól ismernek, mert nem először gyűltök itt össze, hogy számot adjatok és megértesetek tudástokban. Az én nevem Yasmina...

Yeara figyelme elkalandozott a köszöntő hallgatása közben. Tekintetével végigpásztázta a kalandozókat, elidőzött egy-egy nemes arcélen, egy ritka, aranyló szemgolyón. A bírák bizonyosan megmondhatnák neki, ki is közülük a híres és titokzatos Nhy'm'Atroaf. Vagy nem, mégsem. Hisz megfogadta, hadd legyen meglepetés a találkozás.

A túlsó oldalon kicsi figura vonta magára a figyelmét. Ott állt, két alakváltó között, és hozzá hasonlóan a kalandozókat mustrálta. Alacsony termet, fekete körszakáll... teringettét, ez az árnymanó lesz! A másik, mintha csak megérezte volna, hogy figyelik, lassan Yeara szemébe nézett. Lágyan biccentett, és... igen, a lány meg volt róla győződve, a ketten elválasztó távolság ellenére, reá mosolygott! A kis pimasz!

– ...akkor hát, kezdjenek hangolni a dalnokok! – Az elf nő köszöntőjét hatalmas tapssal, és boldog ujjongással honorálták az összegyűlt kalandozók.

Drahomirnak is kiabálni kellett, hogy Yeara valamennyit is megértsen szavaiból.

– Ugye, tetszett a köszöntő? Minden évben ő nyitja meg a Bárdversenyt.

A lány hevesen bólogatott, miközben tekintetével hiábavalóan kereszte az árnymanót a túloldalon. A köszöntő végén kitört ujjongásban a tolvaj egyszerűen felszívódott. Ahol egy pillanattal előbb még pimaszul mosolygott, most csak a két alakváltó állt, zavart arccal tapogatva a zsebeiket.

– Nem foglak megsérteni, ha a szépségversenyen rád adom a szavazatomat?

– Hogyan? – kérdezett vissza értetlenül Yeara.

– Amiről a köszöntőben is szó volt – magyarázta Drahomir. – Tudod, ez az első alkalom, hogy a Bárdversennyel együtt rendezik meg. Ha pedig már így összehozott a sors minket, örvendezne a lelkem, ha lovagod lehetnék e pár nap folyamán.

– Ahogy jónak látod – mosolyodott el a lány. – Nagyon kedves tőled.

A dalnokokat váratlanul érte a szépségversennyel kapcsolatos felhívás. Vajon kire is adhatnák szavazatukat, hisz a legtöbbjük az erősebb nemből került ki. Sokuk rejtegetett ugyan valami egyre halványuló emlékképet a múltból, szíve legmélyén, ám a magányos vándorlások Erda-

uin földjén ritkán kedveztek az új, mélyebb vonzalmak kialakulásának. Futó arcok a városok fogadóiból, esetleg az ismerős tudattársak egyike-másika. Távoli műzsák, kiknek még nevét sem ismerték bizton.

Nem volt hát meglepő, hogy az első dalnokok színre léptével együtt sokan kíváncsi pillantásokkal mérték fel a jelenlévő hölgyeket is. Titkos, sejtelmes szemvillanások dicsérték egy elf hajadon karcsú derekát vagy egy apró léptekkel átvonuló kobudera lány elővillanó bokáit. A férfiszívek eleddig ismeretlen hölgyekért dobbantak, és rejtették el nevüket a futó mosolyukat a pillanat törtrésze alatt.

Sűrűn fordultak meg a fejek egy karcsú lány után is, aki összehúzott szemöldökkel, kicsit komoran járkált fel s alá a kalandozók közt. Úgy tűnt, keres valakit, és nem törődik az alakját végigsimogató tekintetekkel. Egy elf és egy ember összenézett mögötte, majd udvariasan biccentettek egymás felé. Nem tagadhatták, hogy a kicsit durcás arc, a fitos orroska és a vállig érő, barna hajzuhatag belopta magát a szívükbe. Hogy ki is lehet a csábos idegen? Nemrég még együtt látták azzal a szóke bárddal, ott a tömegben. Talán elárulja a nevét, hogy a szépségversenyen szavazatukkal tegyenek majd tanúbizonyságot a hölgy kecsessége mellett. Drahomir pedig egy idő után már nem is számolta, hányan kérdezték meg tőle, s ő felelhetette büszkén:

– Ismerem, Yeara a neve.

– Ugye, szorítasz értem? Nemsokára én következem.

– Persze – Yeara bátorítóan rámosolygott a férfitra, majd még félig tréfásan hozzátette. – Végül is, lovagomnak fogadtalak el a verseny alatt.

Néha olyanok, akár a gyerekek – gondolta magában a lány, miközben Drahomir lesütött pilláit figyelte. Benyúlt a ködmöne zsebébe, és egy mákrózsavirágot szedett elő onnan. Még az alakváltótól kapta, aki Libertan fogadóiban útbaigazította a Bárdverseny helyszínére, ám ezt természetesen Drahomir nem tudhatta.

– Sok szerencsét! – mondta Yeara, és a kicsiny virágot ráfűzte a férfi kezében szorongatott lantra.

– Köszönöm! – suttozta a másik, majd megfordult, és gyors léptekkel elindult a Kiszáradt Tölgy felé.

A lány elgondolkodva nézett utána. Eddig még nem lépett fel a titokzatos bárd, akiért megtette ezt a hosszú utat. Vajon Nhy'm'Atroaf nem is jött el? Nem, az nem lehet! – Yeara elhessegette magától a gondolatot. Bosszús volt azért is, hogy az árnymanót sem sikerült megtalálnia, pedig az előbb keresztül-kasul bejárta miatta az egész tisztást. Lassan már

saját szívügyének tekintette, hogy ezek közül a nagyszerű dalnokok közül kitegye a tolvaj szűrét.

A Tölgy távolából Drahomir intett vissza a lánynak, és Yeara is emelte volna már kezét válaszul, ám mozdulata félúton elakadt. Nem messze tőle kicsiny alak lépett ki egy testes ember mögül. Kezében érdeklődve forgatott egy lantot, így figyelmét teljesen elkerülte a megdöbbenve rábámuló lány. Mégis, talán a veleszületett ösztön vagy egy hirtelen villanás okozhatta, hogy egyszerre riadtan oldalt sandított.

Yeara gyorsan vetődött az árnymanó felé, ám a másik az utolsó pillanatban mégis megneszelte közeledtét. Egy szívdobbanásnyi időre a tekintetük egybekapcsolódott, majd a tolvaj nekiiramodott az erdőnek. Hiába lépett hosszabbakat a lány, az árnymanó ügyesebben kerülgette a tisztáson álldogáló kalandozókat, akik csodálkozva nézték a néma üldözést. Még két szökellés, és beértek az erdőbe. A tolvaj jobbra perdült, hogy lerázza követőjét, de most nem sikerült a reggeli trükkje, mikor oly ügyesen eltűnt a fák között. Yeara összeszorított szájjal a sarkában maradt, akár a zsákmányra tapadó róka, melyet nem játszhat ki még egyszer ugyanaz a nyúl.

Egy nagyobb kőtömb mellett az árnymanó elszámította a fordulatot, és lába beleakadt egy kiálló gyökérbe. A lendület még vitte volna, ám csak tehetetlenül elvágódott a tavalyi avarral borított sziklás talajon. Yeara beérte, és a hátára térdelt. Arca kipirult, lihegett, és forrt benne a harag.

– Átkozott... fajzat! – kapkodott levegőért. – Hányakat fosztottál ki... a mai napon...

Észrevette az árnymanó kezében a lantot, és megpróbálta megkaparintani.

– Ezt is loptad, nyomorult. Miattad maradhatott el valaki a nevezéstől!

Egy pillanatig némán küszködtek egymással, mert a másik nem volt hajlandó elereszteni a zeneszerszámot. Úgy szorította, markolta, mint ha csak az élete függne tőle. Yeara próbált egyet csavarni a tolvaj csuklóján, s mikor a lant kicsit kifordult az árnymanó kezéből, a lány szemébe apró írás tűnt a keretén. Nhym. Csak ennyit karcoltak lendületes betűkkel az anyagba, ám ez épp elegendő volt a lánynak, hogy újult erővel borítsa el a harag.

Hát miért! Emiatt várt hiába a titokzatos dalnokra! Nem tudott nevezni, mert ez az átkozott fajzat elorozta tőle azt, ami talán legdrágább kincse volt. Keze önkéntelenül talált rá egy, az avar alatt heverő kódarábra, és emelte ütése.

– Nem fogsz többet ártatlanokat fosztogatni, nyomorult! – sziszegte dühtől elhomályosult tekintettel, és lecsapott az árnymanó csuklójára. – Gyalázatos mesterségeddel nem fogsz keserűséget okozni másoknak. Ütött, és megint ütött. Az árnymanó gyenge csuklója keményet reccsent, és a tolvaj nyüszítve eresztette el a lantot. Védte volna kezét, ám a lány újra lecsapott, s ezúttal a jobb kéz ujjai váltak örökre használhatatlannak.

Yeara egyszerre fölállt. Méрге hirtelen szállt el, s ő undorodva dobta el a kódarabot. Szinte már szánakozva tekintett le az összegömbölyödött, vinnyogó árnymanóra, ki bal karjával takarta, védte összezúzott jobb kezét. Arcán könnypatakok folytak végig, s talán már maga is sejtette, soha többé nem fogja tudni lopásra adni a fejét.

A lány sarkon fordult, és úgy menekült ki az erdőből, mintha kergetnék.

Az utolsó dalnok is befejezte fellépését. Drahomir szép sikert könyvelhetett el, bár kételkedett benne, hogy az első helyek valamelyikén fog majd végezni. Új barátságok szövődtek, és új tehetségek tűntek fel ezen a napon.

Yeara csöndesen álldogált Drahomir mellett, fejét annak vállára hajtva. Békésen tűrte, hogy a másik átölelje, mert ez kissé megnyugtatta háborgó lelkét. Gyűlölte magát azért, amit tett, de bánatát képtelen volt megosztani bárkivel is.

– Izgulsz, hölgyem? – kérdezte a férfi.

A lány csodálkozva nézett fel rá. Mi miatt kéne izgulnia?

– Most hirdetik ki a szépségverseny eredményét. Hallgasd csak... – mutatott a tisztás felé Drahomir.

Egy ezüsthajú kobudera olvasta fel a szerencsés hölgyek névsorát. Yeara oda sem figyelt különösképp, így csak kósza hangfoszlányok ütötték meg a fülét. Negyedik lett... harmadikként... második az az elf hajadon... kire pediglen a legtöbb szavazat... kinek nevét legtöbbször... Yeara.

Mármint hogy ő? Ő lenne az, kit a bárdok legszebbnek tartanak? De hát, ez lehetetlen!

– Hölgyem! – Drahomir mélyen meghajolt előtte, majd a Kiszáradt Tölgy felé mutatta az utat. – Úgy gondolom, várnak reád.

Valóban várták. Azok, kik a dalnokok művészetét ítélték meg a nap folyamán, most fejet hajtottak őelőtte. Yeara lassan kezdte átérezni a csodát, mely úgy talált utat szívébe, mint fagyos szél után a kályha melege.

Már mosolygott, és némelyik merészebb bókolója felé egy kacér mosolyt is megeresztett.

Az ezüsthajú kobudera fölemelte kezét, és erre a kalandozók elcsendesedtek.

– Van itt valaki, aki nem indult a Bárdversenyen maga, ám megkért minket, hogy a szépségverseny győztesét hadd köszönthesse ő illendőképp. Kevesen ismeritek személyesen, pedig nevét valamennyiőtök tudja. Nhym'Atroaf.

Yeara szíve hatalmasat dobbant. Hát mégis! Mégis teljesülni fog álma, hogy találkozhasson a titokzatos bárdal. Hányszor, de hányszor eltervezte már magában, hogy a szemébe néz. Hányszor képzelte el daliás alakját, erős karjait. Magának sem merete bevallani, de láthatatlanul is szerelmes volt belé.

Eddig ott állt háttal a Kiszáradt Tölgy kusza gyökereinél, de most izgalmában két lépést is előrejött. Vajon merről érkezik a sosem látott dalnok?

A kalandozók egy apró, csuklyás alaknak nyitottak utat. Nem volt daliás termetű, jó, ha egy átlagos gnóm magasságát elérte. Háta meggörnyedt, és egyik lábára sántított is. Lassan jött, és amint belépett a tisztásra, megrázkódott, mint akit valami titkos fájdalom gyötör.

Yeara meghökkent, nem erre számított. Ez az alak olyan volt, mint egy beteges féreg, talán még nedvedző nyálkacsíkot is húzott maga után, ahogy ideért elé. S most csak áll itt előtte, a csuklyát nem veti hátra, az alól figyelni őt. Nem tévedtek a bírák, bizonyosan Nhym'Atroaf lenne ez? Most, igen, fölemeli bal kezét, s a csuklyát hátrahajtja. Fekete haj, ritkás körszakáll, mélyen ülő, szomorú, szürke szemek. Egy árnymanó. Yeara kezét szája elé kapja, hogy visszatartsa a kitörni készülő sikítást.

A másik arcán finom rángás fut végig, ahogy köpenye alól lantot vesz elő. Béna jobb kezébe fogja a zeneszerszámot, és bal kezével megpendíti a húrokat. Először elvétí, hamis dallamot fog, mire arca fájdalmasan összerándul megint. Aztán újra belekezd, s a lant valami szívbemarkolóan szomorút kezd mesélni, az ő saját nyelvén. A másik kettő, a lány és az árnymanó hallgat, de mindennél beszédesebben szólnak a könnyek, melyek kettejük arcán folynak végig patakokban. A fájdalom könnyei.

– ...aztán a zene elhallgatott és Nhym'Atroaf a lány lábaihoz helyezte a lantot. Mindenki felkiáltott, mert tudták, mit is jelent ez a gesztus. A mester adja át tanítványának ily módon a posztját.

– Nhym'Atroaf, utolsó dalával azt kívánta, hogy Yeara folytassa az ő bárdmesterségét. – A férfi még lejátszott egy utolsó futamot a lanton, mintegy levezetőként a történet végére.

A Csupasz Sünmedve vendégei lassan oldódtak fel a mese hatása alól. Először egy törpe oltotta szomját korsójából, majd egy alakváltó szusszantott mélyet. Mindannyian a dalnok búvkörébe kerültek ezen az estén, aki ezzel a mesével fizetett a fogadóban, aranya nem lévén.

– Még sosem találkozott senki azzal a titokzatos bárd hajadonnal, Yeararával – törte meg a hallgatást egy bajuszos mutáns. – Csak a dalai és a meséi járják be keresztül-kasul egész Erdauint. Honnan tudjuk, hogy te találkoztál vele, és az igazat mondtad el?

– Valóban – tette hozzá egy kopasz gnóm is. – Én úgy hallottam, Yeara magától Raiától kapta tehetségét, a lantját pedig Sheran ajándékozta neki. Erről a Nhym akárkiről most hallok először!

– Hogy mi az igazság, azt ti magatoknak kell eldöntenedek – mondta sejtelmesen a bárd.

Fiatalférfi volt, szőke hajjal, és barátságos barna szemekkel. Nem törődött a megjegyzésekkel, amit oszladozó hallgatósága vetett oda neki.

Yeara nevét persze mindenki ismerte Erdauin-szerte, de hát valóban, találkozott-e valaki valaha is ezzel a titokzatos bárd hajadonnal? Ki tudja? – Drahomir végigsimított a lant húrjai közé befűzött, elszáradt mákrózsavirágon.

SHERAN HAVA

SHERAN MEGIDÉZÉSE

Ahogy a kőhöz érsz, úgy érzed, mintha eggyé válnál a földdel, ahol nyugszik, a füvekkel, amelyek körülötte nőnek, a bogarakkal, amelyek rajta mászkálnak. Mély, időtlen bölcsességű hang szólal meg a fejedben:

„Üdv, intelligens lény. Egy kő-lélekkel beszélsz, amely Sherant, a növények és állatok, a háborítatlan természet és a víz istenét szolgálja. A törődéssel, amellyel a követ megérintetted, megtetted az első lépést, hogy megértsd a földanyát. Ha egyike akarsz lenni az őt követő druidáknak, mutass be áldozatot Sheran bármely rúnakövénel: egy mórigyümölcsöt, egy szárnyas hernyót és egy róka farkat kell felhasználnod. Követelmény, hogy a jellemed semleges legyen: az örökös háborúskodást választó, mulandó emberi eszméket és értékeket követő vagy azok eltaposásával szöszmötölő jók és gonoszok már túlságosan telítettek érzelmeikkel ahhoz, hogy Sheran igaz, teljes odaadással dolgozó híveivé váljanak. A földanya nem kínál cserébe mást, csak hogy védelmezi gyermekeit, és ellátja őket azon varázslatokkal, amelyek valamilyen módon a természethez kötődnek: a víz készítésétől a növénynevelésen keresztül egészen az állatok megidézéséig. Természetesen a növényeket, állatokat pusztító gonosz lények elleni harchoz szükséges támadó és védekező varázslatokat is megkaphatod. Most menj, és térj vissza ide vagy egy másik kőhöz, ha készen állsz!”

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

SHERAN HAVA

Örülünk annak ki alkotott,
mi él és szaporodik,
s minden napot,
Neki köszönik.
–Az Élet napján

Víz mi csillogó s ragyogó,
szomjadat csillapítván,
az élet alapját adó,
a hosszú út során.
–A Vizek napja

Hova elmenekülsz a bajtól,
oda haláloed után,
hol meghalhatsz rosszkor,
az örök körfolyamatba utazván.
–A Természet napján

Kikből táplálkozol, fegyvert készítesz,
könnyen haláloedat okozzák,
s ezért sohasem vesztesz,
az átkozottak, a bestiák.
–Az Állatok napja

Erdők a sűrűk, a sötétek,
elveszhet a lelked,
mezők az illatosak, a fényesek,
mikor újra lesz kedved.
–Az Erdők-mezők napján.

KÁRÁSZ: KIÉGETT FÖLD

Csendesen ültek, gonyolékütőiket szorongatva. Szemüket a rózsaszínű láthatárra szegezték, és várták a Gonosz Nap ébredését. Amint megjelent az első fénysugár, a terméstudok repedezni kezdtek. Egyszerre vagy kétezer burok felszakadt, és gömböcök kezdtek kirajzani. Az orkok csépelni kezdték őket, miközben a gömböcökhő lassan emelkedni kezdett. Hangos vartyogás közepette a szárnyas gömböcök elhúztak kelet felé, az orkok pedig összeszedték a levert gömböcöket, és hazaindultak.

Útközben találtak egy döglött móleont. Karmait letördelték, ehető részeit megették. Legnagyobb veszedelem a két szemért folyt, természetesen a legerősebb kapta be őket. A karmokból és lábszárcsontokból sarlót készítettek.

Már érezték az otthon kellemes(?) illatát, amikor a hamu elkezdett kavarogni előttük. Előrántották sarlóikat, és agyaraikat csattogatva körbeállták a várható megjelenés helyét. Üstökösként vágott közéjük a grittang, de csak Kapor karját bírta megharapni. A hamu leülepedése után az orkok összegyűjtötték a grittang maradványait. Különösen a gyomrában lévő nedvekre vigyáztak. Kapor karját a helyére illesztették, grittangbőrrel bekötötték, és móleoncsonatokkal rögzítették. A gyógyulás érdekében vadul ordítani kezdtek. Miután Kapor közölte, hogy máris jobban érzi magát, tanakodni kezdtek, hogy mit felejtettek el? Hát persze, a grittangok társas lények! A másik grittang hamarosan felütötte fejét, de a túlerő őt is a földdel tette egyenlővé. Most sebesülés nem történt.

Ahogy leereszkedtek az előcsarnokba, összeszaladt az egész falu. Mindenki igyekezett a családja részét megkaparintani, mielőtt a bíró odaérkezik. A vadászoknak sikerült ép bőrrel kivágni magukat a verekedésből. Egy ideig még élvezettel nézték a falusiak pompázatos népi játékát, aztán elindultak befelé. Negyedóra múlva eljutottak a gyógyító odújá-

hoz. Kötés először Kapor sebét nézte meg. Megdicsérte a vadászokat az ügyes sebkezelésért, aztán valami gyanús kenőccsel akarta bekenni a varasodó sebet. Csak fél kiló grittangmáj felajánlása után volt hajlandó ettől elállni. Ezután áldást mondott rájuk, és kezdte kifelé lökdösni őket, amikor végre bátorralanul előhozakodtak jövetelük céljával: „Hoztunk spirituszt...” Kötés arca felderült, amikor megmutatták a két grittangbendőt. A sarokban elgurított egy követ, és a mögötte feltárló nyílásba tuszkolta a vadászokat. Három-négy perc kúszás után egy narancs fényben izzó kamrába érkeztek. Kötés a bendők tartalmát egy serlegbe töltötte, szertartásosan a hét irány felé tartotta, majd meghúzta és körbekínálta. Először jó kedvük lett, aztán tagjaik elnehezültek. Kötés azt mondta, hogy nem szabad hátranézni, aztán végigvágódott a földön. A többiek melléheveredtek, és fejüket a sámannak támasztották.

Halljuk az erdő zúgását. A fák elindulnak felénk. Milyen nagyok, és milyen sok van! Már egészen köztük vagyunk. Zúgnak, ringanak, és egyre sötétebb van. Ez a fa világít. Felmászunk rá. Mászunk. Mászunk. Mászunk. Gyökér visszanez. Gyökér visszanezett. Láta, hogy messze lent egy odúban alszik társaival. Gyökér eltűnt. Mászunk. Mászunk, emelkedünk. Már nem is mászunk, csak emelkedünk. Tagjainkat alig bírjuk mozgatni, a levegő besűrűsödött. Ez nem is levegő. Ha szembe fordulunk vele, lágyan simogat, de minél jobban elfordulunk, annál jobban próbál elragadni. Valami sodródik felénk. Jó nagy. Felkapaszkodunk rá. Itt más. Egy balmon ülünk, amit méz foly körül. Dagálya van a kiáradásnak. Felettünk felbőlovasok küzdenek. Egy gyógyító evickél szigetünk felé. Fölkapaszkodik. Na, mi van, Kötés? – Te vagy, Csokor? – Mivel jöttél? – Grittangszesszel. És te? – Ananászborral. – Nálátok van még ANANÁSZ? – Van. – Van bokor? – Van. Felénk nem jár a Bajkeverő. – Hol laksz most? – A sötétség nyolcszor erősebb a világosságnál, és az Irigy Szem jobbra föl akarja elbagyni a Vérző Szívet. A kiáradás apadni kezd, a sárkány felébred. Megrázza magát, mind a mézfolyóba potyogunk. A sárkány egyenként bekap minket. Erő tol végig a nyelősövén. Egymásra potyogunk a gyomrában.

Fejfájással ébredtek. El akartak menni, de Kötés nem engedte őket. Dobjára homokot szórt, és kántálni kezdett. A homok elrendeződött: Ghalla térképe bontakozott ki belőle. Meredten nézték, hogy minden részlete beléjük ivódjon. Mikor felocsúdtak, a tanácsteremben találták magukat. A tugtók kételkedve és bizakodva néztek rájuk. „Feladatokat nem hősies. A növényeket kell visszatelepíteni vidékünkre. Ha meghaltok, senki sem fog emlékezni rátok, de ha visszajöttök, törzseket neve-

zünk el rólatok. Mindig Dél felé tartva menjete le a tengerhez! Készítetek sáshajót, és balra hajózzatok el a part mellett. Földanya segíteni fog!”

A felszínre vezették őket. Amikor elhelyezkedtek az óriásvarányokon, mindenki visszaszaladt a barlangba. A varányok lapos pereme hullámozni kezdett, és amikor már elég légpárnát gyúrtek maguk alá, langyos farkcsapásokkal, iszonyú sebességgel elindultak. A hamu csak órák múlva ülepedett le.

KüldELFényedet a dombtetőn spiccelt, két karját rézsút magasba tartotta, és behunyt szemmel mormolta a reggeli himnusz sorait:

A föld homálya megtörik,
a fény dárdája éjt szalaszt,
a tárgyak színe felragyog,
az Isten napja visszatér.

Ekkor a bozótból csörtetést hallott. Visszazökkent talpaira, és óvatosan visszaindult a kunyhója felé. Éppen megérkezett, amikor négy neonzöld lény surrant be a kunyhóba. Az ajtó elé állt, de nem ment be, mert a csörtetés csak most lett erős igazán. A bokrok közül egy jól felgyverzett vadász ügetett elő.

„Hagyj békén, vándor! Magányos remete vagyok, aki igazán csak önmagával tud összeférni.”

„Nem láttál erre szaladni négy baar orkot?”

„Baar micsodát?”

„Jaj, ne! Kisméretű orkokat. Már két hete járok a nyomukban. Egy duert és egy baart már levertem. A többi sem menekülhet. Valahol itt kell lenniük, érzem a szagukat.”

„A saját szagodat érzed.”

„Ugyan, az orkok szaga összetéveszthetetlen.”

„És azt meg tudod mondani, mikor mostál utoljára lábat?”

„Én úgy tudtam, hogy ez a Túlélők Földje, és nem egy pedikúrszalmon.”

„Hidd el, barátom, nem mehetnél el Cityman reklámnak. De ha téfeagyat és göcsörtös bunkó hamuját összefőzöd, kapsz fél kiló szappant.”

„Kelltem nekem szóba állni a vén hülyével. Közben az orkok már túljutottak a helytartói városokon is.”

„Ne menj el, még elmondom, hogy egy szappanos kézmosáskor háromszázezer kórokozó pusztul el. És azt tudtad, hogy...”

„Majd máskor, szent ember, majd máskor...” – hallatszott a távolodó vadász hangja. A remete még sokáig kiabált utána különböző higiéniai tanácsokat, hogy biztos ne jöjjön vissza. Amikor a vadász már lement a térképről, a remete benézett a kunyhójába. Négy kis ork kuporgott a sarokban vicsorogva, kezében csontsarlót szorongatva. A közös nyelvet nem értették, ezért KüldELFényedet némajelekkel próbálta megértetni magát. Érezte, hogy valami nem stimmel körülöttük. Nem voltak felöltözve, nem támadtak, csak csonteszközeik voltak. Ananászszalátát, főtt tojást, pattogatott quwargot és vizet tett eléjük. Mohón bekapkodták, és valamivel nagyobb bizalommal néztek rá. Újra kezdte a mutogatást. Dél volt, mire megértette őket. A Kiegészített Földről jöttek, mert valahogy vissza akarják vinni a növényzetet. Elég nagyszabású vállalkozás, méltó egy remete támogatására.

Két hét múlva az orkok kőszáldisznó-háton, jól felszerelve és felokosítva indultak tovább. Kerülték a sűrűn járt helyeket, főleg éjjel mozogtak. Rin völgyébe siettek, hogy a varkaudarak ellen harcoló kalandozók közelében legyenek. Virágszimbólumos vadászokat kerestek. Végül egy fekete, tüsi hajú, szürke szemű alakváltó férfit választottak ki. Jó harcos volt, kitűnő felszereléssel, magas teológiával. Két kaland között sokat pihent, általában bokorrá változva. Döntöttek, és a legközelebbi alkalommal kiásták a földből a bokorrá vált alakváltót. Mint a woorantilop, kit seggbe lőtt az ármány, vágattak nyugat felé. Az óvatosságból nem engedtek, de tudták, hogy célba kell érniük, mielőtt Sünsörény Snohua felébred.

A druida térdig hamuba ásva ébredt fel. Vashegyű lándzsája után kapott, amikor a lábainál vigyorgó három különös öltözetű orkot meglátta. Ekkor a laza hamuból kétezer meztelen ork emelkedett fel, és karjaikat fejük fölött lengetve az erdő zúgását kezdték utánozni. Snohua nyakában a virágszimbólum felizzott, kezéből kisült egy revitalizáció. Az orkok között vékony facsemeték nőttek ki.

REAPER:

EGY FAÁG, EGY KÓDARAB ÉS EGY CSEPP VÍZ

Az alakváltó már harmadik órája üldögélt a rúnakő tövénél. A felette parázsló bíborszínű hold fénye sejtelmes árnyakkal népesítette be az egyébként szokatlanul nyugodt éjszakát. Egy mantillafa kinyúló ágán egy apró bagoly üldögélt, vaskos fejét néha érdeklődve fordította a gubbasztó alakváltó irányába, hátha megmozdul végre...

Egy darabig még hiába várt. Reaper gondolatai messze jártak, nagyon messze. Szemei előtt végigfutott a bő három év, amelyet Ghallán töltött, minden kínjával, szenvedésével, örömeivel és csodájával együtt. És e csodák között mindezidáig első helyen istennője, Sheran állt. A természet, a béke úrnője, a meggyalázott Földanya, akiről a legtöbb hataloméhes kalandozó tudomást sem vesz, még csak eszébe sem jut, hogy mindaz a létfontosságú dolog – víz, táplálék, ruha – amely életben tartotta őket a Tűzvihar után, közvetve vagy közvetlenül Tőle ered.

Reaper még élénken emlékezett arra a csodálatos érzésre, amely el-töltötte, amikor bemutatta az első áldozatot Sherannak. Személyesen jelent meg neki a Földanya, és gyermekévé fogadta őt. Az alakváltó akkor megesküdtött, hogy az Úrnő törvényei szerint fog élni: a rend, a béke és mindenekelőtt az egyensúly törvényei alapján. Mert amint a természetben megvan mindennek az ellenpárja, úgy az emberek világában is ennek kell érvényesülnie. Hiszen a tavaszi kivirágzást követi az őszi lombhullás. Minden napfényes percért eljő egyszer a viharos idő, minden szomorúság elmúlik egyszer, és átadja helyét az örömmek, hogy aztán ismét újra kezdődjék minden. A természet örök körforgását nem lehet kilendíteni sem egyik, sem másik irányba. Ha valaki valahol elkövet egy gaztettet, azt egy másik helyen egy segítő kéz fogja egyensúlyba hozni. A mérleg nyelve soha nem billenhet el. Reaper erre esküdtött annak idején: minden erejével, tudásával azon lesz, hogy a Természet

rendjét megőrizze. Azt gondolta, képes lesz magát tisztán tartani minden végtelenségtől, a fehér aurájúak rajongó optimizmusától csakúgy, mint a sötét lelkűek hataloméhes ármánykodásától.

Nem így történt. Lehet, hogy egy másik helyen, más körülmények között valódi Őrző válhatott volna belőle, de itt, a tűzperzselte Ghallán, a menekültek és hontalanok országában, ahol a törvény lazulásával mindent elborítani készül a Káosz, az alakváltó elbukott a hitében. Túl sok szenvedést látott, túl sok sebesültet talált a vadonban, túl sok jó barátja (jó barátja) volt ahhoz, hogy megőrizhesse a pártatlanságát.

Először akkor érezte meg, hogy valamit rosszul csinál, amikor Libertanban segített a hatóságoknak a várost terrorizáló rablóbanda felszámolásában. Akkor azzal nyugtatgatta magát, hogy Sheran is így akarná, mert mindezzel a béke fenntartását szolgálja.

Szintén Libertanban pillantotta meg az eddigi legcsodálatosabb építményt, amit hároméves ghallai tartózkodása során valaha is látott: egy szentélyt, amelyből sugárzott az összetartás, a barátság és a testvérieség érzése. A Fény Szentélye volt az a hely, ahol a legkülönbébb kalandozók egymás mellett pihentek, ahol szinte soha nem támadtak meg senkit a hitéért vagy a fajáért, és ahol Reaper a legtöbb barátjával találkozott. Mert számára ezen a földön, a Túlélők Földjén, ahogy a libertaniak nevezték a hamuval és tengervízzel szegélyezett területet, a társak voltak a legfontosabbak. Hitte, hogy a tűzviharból nem azért menekült meg, hogy saját hatalmát növelje, hanem hogy együtt a többiekkel újra kezdhesék a régi világ építését. Ezért igyekezett mindenkiben az értéket keresni, ezért barátkozott még a Dornodon szimbólumát viselő alakokkal is, mert hitt az összetartásban. Tudta, hogy nincs egyedül. A Klán, amely sorai közé fogadta, szintén ezt a hitet élte. A Hófarkas, melyet totemükként tiszteltek, és amelyhez ligeteikben gyakorta fohászokdtek, ennek a barátságának a megtestesítője volt. Vajon ő mit fog szólni ahhoz, amire most készülök? – villant át az alakváltó agyán a kérdés.

Tehát a szentély... Mindig várta, hogy visszatérhessen oda, megtanulta a teleportálás varázsigéit is a libertani varázslótoronyban, hogy Ghalla minden szegletéből elérhesse azt a csodálatos helyet, ahol újra, meg újra találkozott barátaival.

Aztán egyszer csak véget ért ez a vidám időszak. Szinte észre sem vette, hogy letért az egyensúly ösvényéről, hogy lelkében a mérleg egyértelműen a jóság irányába mozdult. Sheran ezt nem engedhette. Nem le-

hetett olyan híve, aki elveszítette pártatlanságát, aki számára fontosabb a másik jóléte, mint a természet védelme.

Reaper először kétségbeesett, amikor egy reggel arra ébredt, hogy hasztalan imádkozik úrnőjéhez, mert az nem hallgat rá. Tudta, mit kellene tennie: egyensúlyba hozni a túl sok jócselekedetet, amit eddig véghezvitt, de... Nem, ő erre nem lesz képes: nem fog ártatlan trikornisokat halomra gyilkolni, békés városlakókat bántani és megölni, és nem fog aljas módon lopni társaitól. Az már nem ő lenne, hanem egy üres báb, egy lélek nélküli test; ezt Sheran sem akarhatja.

És Reaper megértette, hogy elbukott. Valójában mindig saját lelkén tett erőszakot, amikor elment egy szomjazó alakváltó vagy egy sebesült troll mellett, görcsösen ökölbe szorított kézzel, azt hajtogatva: „Úrnő-méрт teszem, a rendért és az egyensúlyért...” De belül mindig sírt, mindig átérezte a másik, a kiszolgáltatott fájdalmát, és a sajátját is: mert fájt, hogy nem segíthetett. De ennek most vége.

Az alakváltó felállt, kisöpörte ezüstsín haját a szeméből, és határozott léptekkel megindult a bagoly felé. Az éji madár hangos és riadt szárnycsapásokkal rebtent fel az ágról. Reaper azonban nem a bagollyal törődött. Gyors mozdulattal letörte a faágat, és a rúnakőre helyezte. Aztán mellétett egy öklömnyi kődarabot, és az egészre egy kis vizet cseppentett. Aztán várt.

A praglonec a legtöbb halandó számára félelmetes látvány lett volna, de Reapernek szinte a megváltás volt. Nem látta a lény karmos mancsát, sem a bőre alatt lüktető, minden bizonnyal mágikus energiával telt ereket, hanem csak a küldött szemeit nézte: a szomorú, nagy szemeket, melyek visszatükrözték a vadont körülötte: a fákat, a rétet, a bíborszínű holdat.

A praglonec megszólalt:

– Íme egy halandó, nyomorult és alávaló féreg, aki ellenszegül a végtelen isteni hatalomnak, és...

– Csak tedd a dolgodat! Tudom, mit teszek... és miért. – Reaper hangja határozott volt, bátorsága a múlt visszatartott érzelmeiből fakadt.

A praglonec érintése iszonyatos volt. Mintha a lelkét zúznák darabokra, mintha egy darabot kitepnének belőle – mint ahogy valójában ez is történt: a praglonec elvett minden varázslatot és tudást, amit az alakváltó Sherantól kapott. Mire befejezte, Reaper már a földön feküdt, összegörnyedve a kintól. A praglonec végignézett rajta, ugyanazokkal a nagy, sajnálkozó szemekkel, és megfordult. Az alakváltó, amennyire ereje engedte, felemelkedett a földről.

– Várj még... adj át Neki egy üzenetet, kérlek... – A küldött megtorpant, és pikkelyes válla fölött hátrapillantott. Reaper egyenesen a szemébe nézett.

– Csak azt szeretném üzenni, hogy köszönök mindent.

A praglonec bólintott, majd lassan elhalványult. A rúnakövön nem maradt semmi nyoma a három odahelyezett tárgynak. Reaper lassan leakasztotta nyakából a virágszimbólumot, és a szíve fölötti zsebébe rejtette, mélyen a gromakpáncél alá, biztos helyre minden kártól.

Lehet, hogy az ekkor megeredő eső csak a véletlen műve volt. Az alakváltó nem törődött a mindenét átázató vízcseppekkel: szilárd léptekkel haladt, sebesen távolodva a rúnakőtől. Az eső egész éjszaka zuhogott, a hitetlenné vált alakváltó pedig egész éjszaka vándorolt. Csak ment, ment, hátra sem nézve egyenesen a felkelő Nap irányába, amely majd átmelegíti, és felszárítja az esőcseppeket.

DHARMADÉVADATTA:

SHERAN DALA

Rejtett zugban az erdőn
Óriás tölgyek vén koronája,
Görbe folyondár ős-fonadéka
Vigyázza a tisztást,
Fák odvából tompán szertekiált a bagoly,
Visszasuhog neki az ősvadon.
Itt van a templomom.

Sziklák állnak körben,
Roppant, nyers-faragatlan szálak,
Nap-hold nyugta s kelte szerint
A magasztos-titkos körbe lerakva.
Zordon szél szava játszik rajtuk
És nap vérfénye a hajnalon.
Itt van a templomom.

ANNAK:

EGY TEMPLOMSZENTELÉS KÜLÖNÖS ESETE

Csönd. A természet apró zörejei. Valahol egy tücsök ciripel, fülemüle hangját hozza a lágy szél. Apró állatok motoznak a smaragdzöld fűben. Itt heverészek én is. Egy nekrofunbokor ágai alatt, gondolataimba merülve. Egyedül vagyok a zsebkendőnyi tisztáson. Körülöttem bokrok, elszórva néhány fa vet árnyékot. Indulni kellene.

Elérkezett a nap. Ma megtörténik az, amire hetek óta várok. Hittársaimmal pontot teszünk egy kalandozót próbáló feladat végére: felszenteljük Istennőnk templomát. A többiek már biztosan várnak az épületnél. Néhányan ott is töltötték az utóbbi napokat, vigyázva a szent helyre. Én nem tudtam egy helyben maradni, mennem kellett. Mindegy, merre, csak nem ülni egy helyben. Türelmetlenség fészkelte be magát zavaros érzelmeimbe. Szerettem volna minél hamarabb túl lenni a szentelésen. No nem azért, mintha terhes lenne a feladat, hiszen erdaui életem során most fogok legközelebb kerülni választott hitem megtestesítőjéhez. Csak... A szívem most másé, másfelé húz.

Céltalan bóklászásom során fedeztem fel ezt a nekrofunnt, ahol most ülök. Úgy döntöttem, összekötöm a kellemeset a haszonnal, és itt pihelek le. Gondolatban viszont már régen Shaddarban voltam. Vár rám ott valaki, akiért egyedül is felépítenék egy templomot. Furcsa azért... Bár-mennyire is repülnék a kedvesemhez, nem tudom cserbenhagyni társaimat. Úgy volt megbeszélve, hogy én végzem a szertartást. Nem mehetek addig, míg kész nincs a feladat. Öreg hiba ez nálam: az ész felülkerekedik a szíven. De hát én már csak ilyen vagyok, ilyen maradok.

Ideje indulni. Nincs messze a templom, de amilyen izgatott vagyok, még eltévedek nagy igyekezetemben. Jól látható nyomokat hagytam magam után idefelé jövet, viszont ha nem figyelek, könnyen rátévedhetek

egy garokk, vagy az erdőben egy trikornis csapására. Aztán még lekésem a szentelést...

Északnyugat felé indulok, amerről jöttem. Bozótos mindenütt. Óvatosan hajtom félre az ágakat, hogy az itt-ott előforduló tüskék lehetőleg ne karcoljanak össze. Jelentéktelen apróság az ilyen, mégis gondot fordít rá mindenki. Hol van egy ilyen karcolás például egy burástya karmolásához? A savról nem is beszélve.

Hirtelen fülsiketítő ordítás robban bele gondolataimba. Egyik pillanatról a másikra eltűnik előlem egy mákrózsabokor. Helyén egy megtermett ragyás burástya tornyosul. És éppen arra készül, hogy szemembe köpje maró váladékát. Uramatyám, bár így teljesülne minden gondolatom! Ösztönösen vetem magam a földre. Négy év tapasztalat után minden kalandozó fél szemmel a környezetét figyeli (bármire is gondol közben). Különben meghal, mielőtt rájönne, mi is történik vele. A saváradat így is a hátamon terül szét. Éget, beszívárogo ingem szöveteibe, hogy ne csak a bőrt marja le rólam, de az eleven húst is roncsolja. Nem baj, nem a szemembe ment, túléltem. Csak a döggel is tudjak végezni.

Gyerünk, előre! Átbújok a burástya lábai között. Gyomorforgató borzongás fut végig rajtam, amint tojócsöve végigszánkázik a hátamon. Sikerült! A háta mögé kerültem, oda a meglepetésből szerzett előnye. Jöhetnek a fegyverek: ha dobonyilaimat nem is, lándzsámat mindenképp elő tudom rántani, míg megfordul. Épp elég kerülgetni csapkodó farkát is. Menekülni nincs értelme, túl nagy és gyors ahhoz, hogy hagyjam. A legjobb védekezés amúgy is a támadás. Szúrok is rögtön, minden erőmet beleadva. A rusnya dög épp rám akarja vetni magát, fordulásból. Nem jött össze neki, lendülő testébe csapódik lándzsám. Bár a szúrás halálos, karmaival egy-két helyen belém mar. Vér serken karomból, combomból. De legalább azt az undorító tojócsövét nem tudja használni.

Vége. Ezt megúsztam. Szinte közömbösen ülök le egy fűcsomóra, hogy ellássam sebeim. Rutinművelet. Mint a harc. Ilyen az élet Erdauinon: küzdeni kell nap mint nap a megmaradásért. Egyre kérgesebbé válik a lélek a sok halál láttán, de legalább élek. Sokan... sokan nem mondhatják el ugyanezt... Meghaltak, mielőtt élhettek volna. A túlélés kitörölhetetlenül beleégett minden kalandozó emlékezetébe. Örökre.

Már éppen indulnék, hátamon a friss, varázslat alkotta bőr még tiltakozik a nyújtózkodás ellen, amikor újabb, gyanús csörtetés hallatszik a bozótosból. Most felkészülten várhatom a következő ellenfelet. Miközben előkészítem dobonyilaimat, találgatni kezdem, mi közeledhet. Egy újabb burástya? Nem hinném, magányos ragadozók, ritkán él több példány 3-4

mérföldes körzetben. Garokk, sullár? Esetleg valami ritkább szörny? Mondjuk, tüskés gromak? Errefelé nem láttam még. A hang alapján kisebb valami lesz ez.

A következő pillanatban egy vasalt bunkó bújik ki az ágak, levelek közül. Majd a tisztásra toppan egy elszánt tekintetű alakváltó. Picit zavartan néz körül csillogó szemeivel, majd mikor észrevesz engem, megnyugodva ereszti le ütésre emelt fegyverét. Ő is virág szimbólumot visel. Sőt! Hosszú, ezüsthaja ugyan eltakarja, de homlokán látszik egy egyszerű tölgyfa koszorú néhány levele. Egy KT-ba tartozunk.

– Üdv, druida! Újabb társammal ismerkedhetek meg személyesen – szólítom meg, mikor odalép hozzám. – Hadd mutakozzam be: Annak vagyok.

– Örülök, hogy találkozhattam veled. Én Silver Falcon vagyok. Nem gondoltam volna, hogy pont itt fogok találkozni a Közös Tudatom volt vezetőjével...

Hirtelen nem is tudok mit mondani neki erre. Remélem, nem fogja iratni, miért mondtam le. Nem szeretek erről beszélni. Gyorsan más irányba kéne terelni a kezdődő beszélgetést:

– Hát, igen... – mondom sután, vállamat húzogatva és a földet nézve. – No, és Téged mi szél hozott erre?

– Csatazajt hallottam a távolból. Gondoltam, elkél a segítség. Nem messze pihentem le amúgy. És éppen valami harapnivalót akartam összedobni. Gyere, együnk valamit együtt, miközben beszélgetünk – invitál barátságosan.

– Igazán rendes tőled, hogy felajánlod, de sajnos vissza kell utasítanom a meghívást. Sietek. Tudod, ma végre felszentelem Istennőnk új templomát. Sokáig építettük, nem szeretném tovább húzni, és várakoztatni a többieket.

– Templomszentelés? Hát kész van? – kérdezi meglepve. – Az a templom, ami néhány mérföldre van innen? Amikor én építettem bele, még elég sok hiányzott belőle. Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar elkészül.

– Te is építetted? – most rajtam van a meglepődés sora. – Nem láttalak egyszer sem ott. Igaz, nem is mindig voltam jelen a munkálatoknál.

– Ááá, ez nem meglepő. Tudod, én sokat vándorlok. Szeretem a kihívásokat, a harcot, nem tudok hosszú ideig egy helyben ücsörögni. Úgy mond futtában segítettem a munkában. De örülök, hogy kész van. És izgatottan várom, hogy Sheran milyen újabb próba elé állít...

– Hát, akkor... még egyszer bocsáss meg, de indulnom kell. Már így is késésben vagyok egy kicsit. – Közben a burástya tetemére mutatok, amit egyre több légy kerülget.

– Szép szúrás... – bólint elismerően Falcon, majd a kezét nyújtja. – Sok sikert a szenteléshez! Viszlát!

– Neked is minden jól! – intek neki, és elindulok a tisztás északi vége felé.

Sietve megyek tovább. Szeretnék már kiérni végre ebből a bozótosból. Nemsokára el kell érnem azt az aprócska erdőt, amiben idefelé egy gyönyörű trikornist láttam. Már látom is az első fákat. Ott a terep is jobb, könnyebben lehet haladni.

Közben a társamon jár az eszem. Illetve... magamon. Miért voltam ilyen barátságtalan? Miért ijedtem meg, hogy esetleg a lemondásomat fogja firtatni? Pedig nincs is semmi titkolnivalóm. Esetleg... Inkább velem van a baj. Úgy érzem, becsaptam a KT-társaimat. Azt még nem is tudják, hogy ki is fogok lépni a tudatból... No, mindegy. Ezt már eldöntöttem, nem változtatom meg elhatározásomat.

Gondolataimat félbeszakítja egy ismerős hang: szárnycsattogás. Beugrok egy fa mögé, és onnan lesem meg a madarat. Lehet, ennek a fülemülének az énekére ébredtem? Nem tudom, most nem dalolt. Igaz, akkor sem tudnám megmondani, hang alapján azonosítani. Szerencsére nem vett észre, mert akkor aztán „énekének” másik oldalát is biztosan bemutatta volna. És nincs kedvem úgy járni, mint néhány hete, amikor egy ilyen rikácsolás után napokig kiabálva beszéltem mindenkivel, mert a saját hangomat sem hallottam rendesen.

Menjünk tovább, hiszen már itt van a templom tisztása mindjárt. Csak egy tenyérynyi bozótoson kell átvágni, és ott is vagyok. Egyre izgatottabb vagyok. Nem mindennapi feladat következik. Valószínűleg életem egyetlen szentelése. Meghatározó élmény lesz: Istennőm végtelen hatalmának egy aprócska darabját „beköltöztetni” egy élettelen épületbe. Részvé tenni a Mindenségnek... Nem tudom, hogyan lehetséges ez, de érzem, hogy így van, így lesz. De egyszer megtudom, *miért és hogyan* van ez, ha addig élek is. Még ha el kell hagynom a Közös Tudatomat, akkor is...

No, már itt is vagyok. Félrehajtva a bozótos sűrű ágait, kilépek a tisztásra, ahol a templomnak kell lennie. A következő pillanatban hirtelen szédülés fog el. Meg kell kapaszkodnom egy erősebb ágban. Ösztönösen, tudatalatti sugallat hatására visszalépek a bokrok közé. Döbbsen nézem az épületet.

„Ez nem is az én templomom!” Ez az első gondolat, ami értelmet nyer kavargó fejemben. Minden szent helynek van bizonyos kisugárzása, aurája, ami jellemző rá. Egy Sheran-templomnak szintiszta, áttetsző aurájának kellene lennie. De ennek itt... Mintha fodrozódna, szürke, sötét, mocskos(?), egyszerűen megszenstelenített lenne. Pedig Sheran-templom, ez biztos. A homlokzatán élő faágakból hajlított, virágot szimbolizáló díszítés van. Megismerem, ezt Vadak Ura csinálta. Itt voltam, amikor ezen dolgozott. Még tőlem kért tanácsot, hogy középen van-e.

De akkor mi ez?! Hová kerültem?! Ekkor veszem észre, hogy áll valaki a templom bejáratában. Nincs túl messze, mégsem tudom kivenni tisztán arcvonásait a boltív rávetülő árnya miatt. Nem ismerem fel. Csak annyit tudok biztosan, hogy Ő lát engem, bármennyire is behúzódok a bozótosba. Kilép a napfényre. És igen! Már tudom, ki Ő. Megismerem a fején ragyogó koronáról. És az önelégült, gúnyos vigyorról... Láttam már itt az építkezés alatt. Távrolról kerülgette a templomot mindig. Sohasem jött oda hozzánk – legalábbis amikor én itt voltam – beszélgetni, segíteni. Gyanús volt már akkor is, de nem foglalkoztam vele különösebben.

Csak nem... csak nem Ő szentelte fel?! De akkor miért lett „piszkos” a templom, hiszen az Ő nyakában is virág szimbólum lóg? Vagy... vagy az csak a látszat? És mögötte valami egészen MÁS lakozik? Meglehet. Nem tudom pontosan, de egyre bizonyosabb vagyok benne, hogy így van. Összeszorul a szívem, szinte a sírás kerülget. Tehetetlenség vesz erőt rajtam, mert tönkretették, amin oly sokáig dolgoztam. Tudom, nem egyedül én építettem a templomot, de mégis sajátomnak érzem. Magam kerestem meg a helyét, Sheranhoz imádkozva, magam gyűjtöttem össze a társakat az építkezéshez. És most... Valaki elvette tőlem a lehetőséget, hogy befejezzem.

Erőtlenül, szédelegve botorkálok vissza a képzeletbeli (vagy valós?) vádló, gúnyolódó, nevető tekintetek elől a sűrűbe. Nekem nincs itt már keresnivalóm, nincs, ami itt tartson tovább. Feltörni próbáló sírásomat visszaszorítja kedvesem, Camilla Moon képe. Hiszen Ő vár. Megyek is, kedvesem. Már csak pár száz mérföld választ el tőled.

Kétségbeesésem múltóban van. Újult erővel fordulok nyugat felé...

Ui.: Az itt leírtak valahol Xantroxtól délkeletre, pár tucat mérföldre, a Világégés utáni negyedik év Fairlight havának Pénz napján történtek.

XANTORG:
CSIPI SZ

Két kőpiramis. Egy nagyobb és mellette, szerényen meghúzódva egy kisebb kőkupac. Nem feltűnő, csak akkor látszik, ha megfelelő irányból pillant a bozót mélyére az arra járó. Nem moa építmény. Nem is a titokzatos kúpok egyike. Csupán egyszerű, szürke sziklák, egymásra rakva. Egyiken-másikon látszik a kezdetleges faragás nyoma, épp csak annyi, hogy jobban illeszkedjen. Furcsa béke lengi körül a helyet. Elakad a szó, csendesebbé válnak a léptek. Mintha maga a Természet figyelne lélekig hatoló pillantásával.

Akárha maga is szikla lenne, oly mozdulatlanul ül a troll a piramisok árnyékában. Páncélja mocskos, jókora vasalt bunkója vértől vöröslök. Nyelén száradt nyálka csillan: torz szépség. Valami moccan a cserjésben, de a nő nem figyel, kalandozóösztöne nem érzi a veszélyt. A sámándob, amelyet az ölébe ejtett, messzire vitte ritmusával. Távol ettől a világtól.

A golombár szimatolva óvakodik közelebb, merev testtartással szemléli a mozdulatlan alakot. Percek telnek el így. Aztán lassan lehajtja a fejét, és megszimatolja a földön heverő, péppé vert tetemet. Mintha tűnődne, áll még egy kicsit, mielőtt lassan elkocog. A Liget békéje nem csorbulhat.

A nap kegyetlenül tűzött és Xani már tudta, hogy rossz leshelyet választott. Mégis odébb kellett volna lerakni a hurkot, a bozót széléhez közelebb. Legalább most árnyékban heverne. Gyomra hangosan megkordult, emlékeztetve őt a délidőre. Most már mindegy, ki kell tartania. Ha megmozdul, a bolhakupák mind szerteszét szaladnak, és holnap reggel kezdheti újra. Pedig egy egész napon át figyelte az állatok mozgását, hogy kiválassza a megfelelő helyet a csapdának. Nagy gonddal csomózta a kötelet, a huroknak jól kell csúsznia. A kötél egyik vége itt van a kezében, s ha nem tudná, hol a másik, még ő maga sem venné észre.

Tökéletes az álca. El kell csípnie azt a bolhakupát! Az utóbbi időben nagyon elszemtelenedtek a környékbeli tolvajok. Ha visszajön az az árnymanó, szép meglepetésben lesz része.

Egy öregebb nöstény átsétált a hurkon, de a troll lány nem rántotta meg a kötelet. Volt a csapatban egy fiatal hím, az egyik füle kicsit tépett valami régi harc emlékeként, de virgocabbnak tűnt összes falkatársánál. Xani őt figyelte, rá várt órák óta, hason fekve a magas fűben. Alig hitte el, hogy eljött a pillanat.

Az egyik kölyök játékosan beleharapott a hímállat lábába, aztán elugorva futni kezdett, kergetőzésre csábítva a nagyobbat. Egyenest a hurok felé vágatott, nyomában üldözőjével. A troll lány izmai megfeszültek, és fantasztikus időzítéssel megrántotta a kötelet. A bolhakupák hátsó lábára szorult a hurok, lendülete megtört, elhasalt a porban. Xani felpattant. Zsibbadt tagjai fájó bizsergéssel tiltakoztak a hirtelen mozgás ellen, de a kötelet a világ minden kincséért sem engedte volna el. Fogást váltogatva közeledett a szabadulni próbáló állathoz, hogy elkapja, mielőtt szétrágná a csapdát. A kölyökállat hangos vészjelzése riadóztatja a többieket, a falka szétugrott.

A fiatal hím nem nyüszített, csak némán küzdött. A troll lány átvette az állat hátán a kötelet, és leszorítva tartotta, míg vad vergődése alább nem hagyott. Gondosan kerülte az éles fogak közelségét.

– Csitt, csitt! Nyugodj meg, nem bántlak! Enni kapsz, és majd én vigyázok rád. Te meg vigyázol a holmimra. Na hagyd már abba! Még kárt teszel magadban. Csitt, sss...

A nyugtató hang tette-e meg a hatását, vagy a kimerültség győzött, talán csak Sheran tudja, de az állat feladta a küzdelmet. Túrte, hogy a kötélt a lábáról a nyakába kerüljön, és Xani elvezesse onnét. Néha még próbálkozott a támadással, de a rögtönzött poráz másik végétől elszennvedett csípős ütések hamar jobb belátásra bírták. Meg azok a jókora húsdarabok, amiket új gazdája kezéből kellett elvennie. Gyorsan tanult.

Néhány nap múlva már nem volt szükség porázra. Csipisz, a bolhakupák tudta, mi a dolga. Az állandó vándorlás megfelelt mozgékony természetének, és vad csaholással vetette bele magát a küzdelembe, ha ellenfélre akadtak. Ennél lelkesebben talán csak a tolvajokat üldözte. Nem egy viseli máig is tűhegyes fogainak nyomát. Néha előfordult, hogy mégis hiányzott valami a troll lány zsákjából, de Xani egy idő után már nem büntette meg ezért. Csipisz szolgából társsá vált, akihez magányos útjain szólhatott, akinek csupasz, sárga bőrét cirógathatta számtalan esti tábortüze mellett pihelve. S akin időnként át lehetett esni, mert a

föld alatti labirintusokban állandóan szorosan gazdjára lába mellett haladt. Bárhova mentek, már csak együtt ismerték és emlegették őket. Hosszú hónapok, évek teltek el így. Mígnem egy napon megszaporodott a csapat.

Akkor este hármukra vetődött a tűz fénye. A troll lány kicsit féloldalasan ült, néha felszisszenve tapogatta meg terjedelmes hátsó felét. Egy egész mammutcomb sült nyárson a tűz felett, ínycsiklandó illatát messzire vitte a langyos esti szellő. Míg forgatta, lapos pillantásokat vetett a távolabb kipányvázott elefánt méretű, pikkelyes szörnyetegre. Csipisz teljes lázban égett. Hol a hús vonzotta, hol a lény körül ólálkodott, de a bikafej mindig éberem fordult felé, gyors visszavonulásra készítve.

Harmadik társukat aznap délután ejtették csapdába. Xantorg jókora vermet ásott a bozótban, nagy műgonddal fedve be a tetejét. Csipisz dolga volt, hogy a csordától elválasztott sullárt a megfelelő irányba terelje. A közös akció eredménye most ott kornyadozott egy vastag törzsű fához kötözve. Hatalmas, erős állat volt, fajtája dísz. No de nem is bírta el akármilyen háttal egy többmázsás troll lovast! Csipisszel ellentétben nem volt sem fürge, sem éles eszű. Xani gyakorlata azonban megtette a hatását az idomítás terén. Néhány nagyobb verés után a sullár megértette, hogy nem tanácsos ledobni a hátáról gazdját, tohonyasága pedig kifejezetten áldás volt gyakorlatlan lovasa számára. Az utolsó néhány mérőföldet már teljes egyetértésben tették meg az aznapra kiszemelt táborhelyig.

Eleinte Csipisz féltékenyen figyelte, ahogy a troll lány lecsutakolja a sullárt és enni ad neki, de mert sem húsból, sem cirógatásból nem szenvedett hiányt továbbra sem, megnyugodott. Hátit gazdjára új vagyontárgyának tekintette, és ennek megfelelően nem is mulasztotta el, hogy egy-egy óvatlan pillanatban le ne vizelje a sullár valamelyik lábát. Fürgesége mindig megmentette a megtorlástól, a dühös horkantások pedig nem sokat ártottak neki.

Összeszokott csapattá váltak. Csipisz felhajtotta a szörnyetegeket és vad csaholással terelte a megfelelő irányba, ahol Hátí masszív bikafejével került szembe az áldozat. Xani pedig sohasem hibázott.

Még kora délelőtt volt, amikor az a szörnyeteg rontott rájuk. Nem lehetett már kitérni a harc elől. A lény magasabb volt, mint Xani. Három lábon bicegett feléjük, hóna alól törpemammutéhoz hasonló ormányát lógatva. Karjai egyikéből szarvak álltak ki, undorító lilás-zöldes teste

csupaszágát csak néha törte meg egy-egy szőrszál. A feje maga volt a borzalom. A troll lány hallott már az áeratikus hasnyákról, de ez még gyomorrontásos rémálmaid is felülmúlta. Marokra fogta vasalt bunkóját, s míg Hátit kedvezőbb állásba fordította, elmormolta a haar burka igéit. A lény is védekezett, hát egy mágiatörést is megkockáztatott. Érezte, ahogy kialszik ellenfelének varázslata. Most már közel voltak egymáshoz, elérkezett a fegyverek ideje. A szörny tarsolyában azonban még volt meglepetés. Épp befejezte a halál szavát és hangos sivitásba kezdett, Xani pedig a földön találta magát. Megragadta Hátí bikaszarvait, hogy felállítsa, de halott súlyt emelt. A sullár már nem élt. Félig sikertelen tapogatózott sámandobja után, hogy megfékezze a hasnyákok, közben Csipiszt szólította. Mindhiába. A lény abbahagyta a visítást, és közelebb jött. Xantorg két marokra fogta a vasalt bunkót, és jókorát hűzött a szörnyeteg vállára, hogy távol tartsa, aztán egy oldallépéssel megkerülve a farkát zúzta szét egy csapással. Ekkor pillantotta meg a földön heverő Csipiszt. Furcsa testtartásban feküdt, mozdulatlanul.

A hasnyák nyelve akadálytalanul csavarodott a döbönt nő testére, nedveit szipolyozva, aztán a tojócső követte. Xani feleszmélt, és letépte magáról mindkettőt. Agyát elborította a düh és a fájdalom, pedig még fel sem fogta igazán veszteségét. Záporoztak rá a támadások. Fogak martak belé, huhogás remegtette meg a gyomrát, csápok fonódtak köré, és mérgező lövellt a testébe. A nyílt sebek körül a szomjas nyelv és a sikamlós tojócső matatott. Nem törődött vele. Vasalt bunkóját magasra emelve teljes erejéből támadott, úgy érezte, menten kiszakad a karja. A lény teste undorító cuppanással viselte az ütést. Aztán halk recsenés hallatszott, amint a kőalapács halálos ívben lecsapott. A lány még akkor is ütötte a szörnyeteget, amikor az szinte már csak alaktalan massa volt, mígnem a fáradságtól le nem rogyott.

Két kőpiramis. Egy nagyobb, és mellette, szerényen meghúzódva egy kisebb. Nem moa építmény, nem a titokzatos kúpok egyike. Csupán egyszerű, szürke sziklák, egymásra rakva.

A troll lány lassan mozdul. Érti a Falka hívását, engedelmessé kell. Kell, mert így akarja. Ezerszer begyakorolt mozdulatokkal rakja össze az útiholmit, fogja kézbe fegyverét. Az élet megy tovább. Megvan mindene, mégis valahogy hiányzik valami. Némán áll, aztán öles léptekkel nekivág. Gyalogosan. Nem kíséri vidám csaholás.

Már messze jár, amikor a bozót mélyén felcsillan egy smaragdzöld szempár. Hófarkas őrzi a Szent Liget békéjét. A Ligetét, és a kőpiramisokét...

Ez egy igaz történet. Xantorggal, a troll sámánlánnyal esett meg Világégés után 7-ben, Fairlight bavának Mágia napján a 119,48-as koordinátán, ahol azóta a Szent Liget őrzi kedves balottai álmát.

VERSPÁRBAJ

III. Bárdverseny, I. kategória

Andal Palanransul: Ballada az isteni bölcsességű hősről

A világ elhamvadt, de én nem;
Mert én kiválasztott vagyok.
A Túlélők Földjére értem,
S gyenge szörnyekkel harcolok.
Nehezen telnek a napok,
Idegen a helyzet, a tájék.
Csak pár fontos dolgot tudok;
De mi is az a szerepjáték?

Segítséget kellene kérnem,
Talán így előbbre jutok
Dehogy fogok szenvedni kérem!
Betöltök hát egy programot,
S máris dőlnek az adatok,
Megvan minden szám-infó-érték!
Már csak egy dolgot nem tudok;
Hogy mi is az a szerepjáték?

A többi tudatlant lenézem,
Szenvedjenek a kopaszok!
Dornodon lett a példaképem,
Én is istenné válhatok:
Ismerek minden állatot,
Növényt, tárgyat, helyet meg KT-t!

Tudom, mire számíthatok:
Minek is az a szerepjáték?

Yasmina, íme láthatod:
Mi lesz, ha a hős: számítógép...
Áruld el nekem, ha tudod:
Mire is jó a szerepjáték?

**Yasmina:
Válasz Andalnak**

Én játékos vagyok, s ez itt a Föld,
és nem vagyok a rímek mestere.
Yasmina az, aki dalokat költ,
s lantja becsesebb, mint a fegyvere.

Versedben feltettél egy kérdést,
a szerepjáték mégis micsoda.
Eszerint nem ismered az érzést,
az nem táplálható egy floppyra.

Ha Andal Neked csak egy karakter,
aki nem más, mint számok halmaza,
hát a SZEREP-játékot felejtse el,
elég a számítógép válasza.

De hallgass ide, ha netán mégsem,
s Előtted áll a szóke Yasmina,
mutat Neked kék felhőt az égen,
és életre kel majd a bakkura.

Esőcsepp hull Rád, langyos szél suhan,
hajadba kap és érzed illatát,
elsötétül az ég, és lezuhan
a rájanyék, vedd hát a trófeát!

Látnod Neked kell, és hinned a csodát,
hogy útnak indulj Erdauinon.
Megelevenedik ez a világ,
ha elábrándozol a dolgokon.

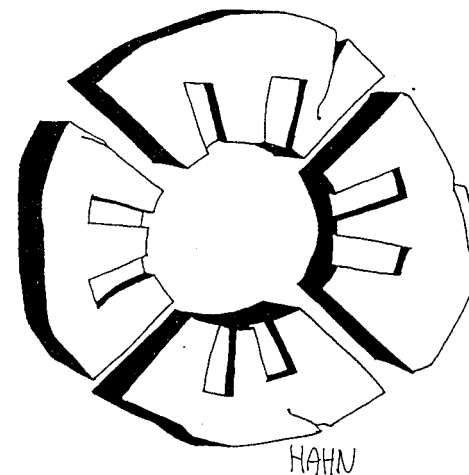
Érezd meg bronzpáncélad súlyát,
lándzsád simára koptatott nyelét,
lásd meg Andal szemével az útját,
amit bejár, míg céljáig elér!

Érezd a nap hevét, mely éget,
az éhséget, a kapott seb kínját,
mászd meg a legmagasabb hegyet,
szívd be a sülő hús illatát!

Andal szemével nézz körül a tájon,
az ő lábával lépj, fülével hallj,
hogyan meglásd a vésést az oltáron,
és meghallhasd a halkán szóló dalt!

Minden programot lefuttathattál,
mindent megmondhat a számítógép,
de amíg Andál bőrébe nem bújtál,
nem tudhatod meg, mi a SZEREPJÁTÉK!

RAIA HAVA

RAIA MEGIDÉZÉSE

Kellemesen bizsergető érzés fut végig testeden: mintha valaki simogatna, mintha csillogó arany szemek kacszánának végig boldogan a szervezetedben. Aztán a fejedben megszólal egy mély zengésű, határtalanul bölcsnek tűnő hang:

„Raia, a jóság és fény istenének szilmaurja vagyok. Feladatom, hogy mindenkinek, aki nem hordja túl magasan az orrát ahhoz, hogy észrevegye ezt a követ, terjesszem istenem ígéit. Raia békét és boldogságot ígér mindenkinek, és cserébe nem vár mást, csak az emberek egymás iránti szeretetét, és néha egy-egy imát az ő oltáránál. Ha Raia papja leszel, varázslatokat kapsz, amelyekkel gyógyíthatsz, jobbá teheted a világot. Nem szabad azonban megfélemlenünk a sötét oldal jelenlétéről, a gonosz istenekről, Dornodonról és Leahról, akik a világ pusztulását akarják. Hogy az ő követőikkel felvehessék a harcot, Raia papjai félelmetes tűzvarázslatokat és védővarázslatokat kapnak. Ahhoz, hogy az istenemhez beszélj, nem kell mást tenned, mint hogy áldozatot mutatsz be Raia egy rúnakövének: egy aranyló ugarhét, egy madártollat és egy púderkövet, a tisztaság jelképeit használd fel. Feltétel még, hogy aurád tiszta, fehér legyen, ne terheljék bűnök, viszont megannyi csillagként lobogtassák jótetteid. Ég veled, vándor!”

Megilletődve álldogálsz még egy darabig a földöntúli tapasztalat után.

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

Raia bava

Vesd le magadról a gonoszt,
bocsáss meg elleneidnek,
égess el minden rosszt,
hisz bűnösök a lelkek.
– A Tisztulás napján

Adj a rászorulónak, ki kér,
tőled mindened elveszik,
ne kérdezd: Miért?
s kenyered javát megeszik.
– Az Önzetlenség napja

Segítsd a rászorulót!
Ne lopj, ha van neked!
Térítsd meg az ellened szólót!
Végül sok barát lesz veled.
– A Jóság napján

Fény, mi világít a sötétben,
átvilágítja lelkedet,
ha a halál kést fen,
megnyugtatja szívedet.
– A Fény napja

Barátok, kik segítenek a bajban,
barátok, kiket támogatni kell,
rút társ, kinél kés van,
s máris szívedet vágja fel.
– A Barátság napján

TÁVOLI VIZEK:

PUMPA FUTÁSA

(részletek abból a hősi énekből, mely a varkaudar-háborúban küzdő harcosok tábortüzeinél elhangzott dalokból íródott)

Hogy Sistergő Pumpa fekete hadával
békés városokhoz végül közel kerül,
megmérkőzni ama szörnyű armadával
egyre több a bátor, aki ellen szegül.

...

Támad villámfelhő: égő tüzek korma
gomolyog alóla, és iszonyú parázs.
Mormol egy kis alak, erősen gnóm-forma:
– Nesze neked Pumpa, itt az ellenvarázs!

...

A behemót hörög, hangja vést kiáltó:
– E néhány kis férget egészben lenyelem!
Felemelkedik egy karcsú alakváltó:
– Rendben, vén szörnyeteg, táncolj akkor velem!

Suhint baltás törpe, egy halomra hágva:
– Én halálig kitartok! Rendületlenül!
És szól az árnymanó, egy torkot átvágva:
– Ó, mennyi szép érték! S mind őrizetlenül!

...

Varkaudar bajnok dübörög a síkra,
s éjszín zászló alatt bömböl: – ...nincs kegyelem!
Egy elf lány nyílvesszőt illeszt hosszúújra:
– Most mi jövünk – mondja. – Gyerünk, szép fegyverem!

...

Vissza! – szól halkán egy kobudera mester.
– Vagy számotokra én leszek a Feledés!
Pikkelybőrű mutáns izzó sárga szemmel
sziszeg háta mögül: – S én a meglepetés...

Kopasz troll dörmögi: – Hogy fűzzem övemre
trófeának e felsőbbrendű faj fejét?
Párban vagy tucattal? Sorban, vagy csak szemre
tetszően jelöljem ki mindegyik helyét?

...

Zászlaját elhányva fut, rohan az ellen;
még a nagy hatalmú Pumpa is menekül.
– Emberként küzdöttem végig a háborút,
– szól egy szálas harcos –, s helyt álltam, emberül.

ALBA LOCSY:

A MESE HÁZA LIBERTAN MELLETT

Ha valaki Libertan falainak tövében sétál, egy fából épült kis házra lehet figyelmes. Alaposabban megnézve észreveheti rajta az avatott kezek által hagyott nyomokat, az apró faragásokat a falon: rég nem látott szörnyek, elmúlt csaták, elfeledett hősök elevenednek meg a szemlélődő előtt. Hogy az utóbbi években a rohamosan fejlődő város miért nem kebeleztette be ezt a kis épületet, annak okát csak találgatni lehet. Tán azért, mert egyfajta kuriózumot nyújt az ide látogató alanoriaknak? Vagy azért, mert tisztelik az öreg alakváltót, aki benne lakik bolhakutyájával, és a gyermekek, ha igaz mesét akarnak hallani, ide jönnek esténként? Igen, talán ez lehet az oka. Ilyenkor a kis ház megtelik barátságos fényekkel, ínycsiklandó süteményillattal, no meg gyermekzsivajjal. Amelyik lurkót elengedi az anyja, vagy netán sikerül elszöknie, az mind itt van, nem, nem mennek el csavarogni, hisz várják az Apó meséjét (maguk között csak így hívják az öreget), ami mindig felemlít valamit a régi időkből, annak a hőseiből, annak a kornak a tetteiből. Így van ez ma is.

Ezen az estén a meseszobában, ami a kis ház legnagyobb helyisége, a gyermekek már türelmetlenül várják az öreget, hogy kijöjjön a belső szobából, ahol ilyenkor szundítani szokott egy kicsit. Persze, addig sem unatkoznak. Megnézik, mint mindannyiszor, a kopott hegyű lándzsát a falon, a horpadt pajzsot, a tatudobot, no meg azt a kis üveggömböt, ami egy teljes harci díszbe öltözött alakváltó férfit ábrázol valamilyen furcsa madár társaságában és egy kutyával. Már sokat találgatták a kicsik, hogy ki lehet ez a kalandozó, ha felmerül az az elképzelés, hogy az öreg az, sokak nemtetszését váltja ki. Egyszer csak minden szempár a csikorduló belső ajtó felé fordul, tudják, az Apó felkelt. A kitérülő részen egy fiatal bolhakutya ront ki, s játékosan a gyerekek közé szalad, azok egyszerre kiáltanak fel:

– Totó! Gyere, hoztunk neked valamit! – Ezzel előveszik a vacsoráról elcsent finomabb falatokat. A kutya pedig kétpofára zabálja ezeket.

Kisvártatva csoszogás hallatszik a belső szoba felől, majd az ajtó ismét nyikordul, s megjelenik maga az öreg. Görnyedt alakját botra támasztja. Bőre cserzett, sok vihart megélt, a hajdanvolt rózsaszín még itt-ott átüt az öregedéssel együtt járó foltokon. Arcát hosszú, fehér szakáll keretezi, haja hosszú, de az arcszörzetével ellentétben ez ezüst színben pompázik. Odacsoszog a kandalló mellett álló hintaszékhez, s csontjai ropogása kíséretében helyet foglal benne. A gyermekek eddigre már rég elhelyezkedtek a mintás szőnyegen, ki törökülésben, ki hasonfekve, ki pedig hátát a falnak támasztva. Még Totó is befejezi a csontjának a rágását, és odaballag a mai kiválasztott mellé. Apó végigméri a társaságot, öreg szemének kedves a látvány: a megannyi faj ártatlan kisdedei békésen egymás mellett: ember, troll, kobudera, alaváltó, árnymanó és a számára legkedvesebb, a most letelepült varkaudarcslád kis csimotája is itt van, az új barátjával, a gnóm bolts kisiával. Miközben így szemlélődik, mint minden mese előtt, nyújtózik egyet (majd egy métert), s felteszi a szokásos kérdést:

– Miről meséljek ma nektek?

Erre a szobában mindenki egyszerre kezdi el követelni a saját szájízének megfelelő mesét.

– Én az Olimpiákról akarok hallani – dörmögi a troll kovács fia.

– Szerintem ma Patkány és a többi tolvaj csínytevéseit hallgassuk meg! – ellenkezik a kis árnymanó, a fogadós fia.

– Jobban szeretnék hallani a Zanról, és annak a hatalmáról! – kiáltja a hivatalnok kislánya.

Ezt a kis mutáns sem hagyhatja ki, s rákontrázik:

– Akkor inkább mesélj az indukátorrobbantókról vagy a varkaudar invázióról, vagy az istenek gyengüléséről, vagy a...

– Elég, elég! – szakítja félbe nevetve az öreg.

Tudja, hogy ha hagyná a gyermeknek tovább mondanía a magáért, az egész estét kitölténé.

– Ma inkább valami egész érdekesről mesélek nektek, nem konkrét hősökéről, hanem... – itt egy kicsit elgondolkozik, majd rekedt hangján folytatja – csak néhány személyről, akiket régen a sorsuk összehozott egy különös helyen, és rájöttek egy nagy igazságra, és együttes erővel új dolgot hoztak létre. Hallgassátok!

A Csatorna partján enybe szellő fújdogált, a túloldalról a vágyak, a szabadság, az álmok illatát hozta magával. Az elf nagyot szippantott a

levegőből, bebunyta szemét, majd bátát egy farönknek vetve lebeveredett a fűbe. Fegyvereit maga mellé rakta, s várta, hogy álom jöjjön a szemére, ami már jó pár napja elkerülte. Nem tudta, mennyit szundított így, de éles fülének köszönhetően azonnal meghallotta az apró alak kúszásának hangjait. Tapasztalt vándor lévén már tudta, hogy mi lehet az. Az alvást tetteve bevárta az árnymanót, míg a közelbe ér, s el nem kezd motozni a zsákjában. Ekkor szemét kinyitva, hirtelen megragadta annak grabancát.

– Naa! Hagyjál máár! – sipította a kis alak. – Csak meg akartam nézni azt a csillogó vackot ott nálad!

– Persze, már megint lopni akartál, mint a múltkor – kiabált rá az elf. A kis tolvajt már régről ismerte, egészen a kezdeti időktől fogva, amikor még mindketten egy vízestömlővel és szájalomra méltó fegyverzetel rótták Erdauint, és még nem kötelezték el magukat elvek, istenek mellett. Az emléktől az elf mosolyra fakadt, majd a kis törekeny alakot magához ölelte, és igaz barátsággal megszorította. A mozdulat az árnymanót meglepte, majd észrevette, hogy itt valami többről lehet szó, és a régi emlékek benne is felszínre törtek. Így álltak a csatorna partján, a sós aromájú szellőben. A megbitt pillanatot egy kedves, csilingelő hang szakította meg:

– Nicsak, nicsak, újra együtt, mint régen!
A két férfi kibontakozott a baráti ölelésből, s a hang gazdája felé fordultak. Egy gyönyörű alakváltó nő állt előttük. A látványtól teljesen meggémberedtek. Nem, nem a szépség bénította meg őket, hanem annak a tudata, hogy egy olyan valakit látnak, akit már eltemettek, de most visszatért az árnyékvilágból. Ő is közéjük tartozott, de a sors keze régen elszakította tőlük, viszont most itt van. Mindketten a lányhoz robbantak, s egyszerre ölelték meg, arcukon könnyek folytak végig, s az örömtől reszkető tüdejüket egy szó sem hagyta el. A pillanatnak a nő vetett véget, eltolta magától régi társait, majd így szólt:

– Nemrég tértem vissza erre a világra, s az elsők, akikkel találkozok, azok a személyek, akikkel a Tűz után is először találkoztam, és ők is pont abban a pillanatban találtak ismét egymásra. Talán ez nem véletlen! Érzem, nem szabad elválnunk többé egymástól, még ha céljaink, álmaink, vágyaink nem egyeznek is a másikkal, de bárman boldogan élhetnénk. Építbennünk magunknak itt egy kis házat, csinálbennünk karamokat, spagularokat tenyészthetnénk. Béke lenne, szívünkben nyugalom. Nem lenne több viszály közöttünk, hisz együtt dolgoznánk a sikerért. Egy idő múlva családot alapíthatnánk, és egy új kolónia

alapjait rakhatnánk le. Ehhez csak egyvalami kell, az, hogy feladjunk magunkból egy kis részt, azt a részt, ami sok évig segített minket a túlélésben, amit tán nem akartunk, de mégis megkaptunk. Vessük el magunkból a kalandozót...

Miközben így beszélt a társaság, egy goldugaron poroszkáló alakra lett figyelmes. Mikor az közelebb ért, észrevették, hogy a Yaurr Birodalom egyenrubóját viseli. Az alakváltó, mivel aki jött, az volt, megállt előttük, üdvözölte őket, majd övéből egy tekercest vett elő. A papírost szertartásosan szétgöngyölte, és hangosan olvasni kezdett:

– A Yaurr Birodalom tudatja Erdauin kalandozóival, hogy a Csatornán folyó munkálatok befejeződtek, s a megállapodás értelmében három bídón át a kalandozók szabad belépést kapnak a birodalom területére. Ezentúl a Csatorna túlsópartján a birodalom katonasága semelyik kalandozót sem kényszerítheti...

– Elég! – szólt az elf. – Ne fáraszd feleslegesen magad, mi már megtaláltuk az otthonunk, ami itt van, az immenső parton. Ez a mi hazánk sok éven át ezt a földet öntözte a vérünk, ebből a földből táplálkoztunk. Kérlek, most menj!

A bíromdó megrántotta a vállát, felült bátasára, majd köszönés nélkül távozott.

Ezután a bármás kivetkezett páncéljából, fegyvereiket, szent szimbólumaikat messze hajították, s nekiláttak az építkezésnek. Tudták, a jövőért kell egy kis áldozatot hozni.

Az öreg egy kis szünetet tartott, majd rekedten megszólalt:

– Ez volt a története annak a helynek, amit ma Jóbarátságának hívnak. Kérlek benneteket, most csukjátok be a szemeteket, és képzeljétek magatok elé egy tiszta világot. Én is így teszek – ezzel behunyta a szemét, s elaludt... örökre.

A gyermekek nem akarták megzavarni Apó nyugalmát, így csendben hazasomfordáltak. Csak másnap este vették észre, hogy ugyanúgy van a székben, ahogyan az előző este hagyták. Totó keservesen sírt mellette. Beszaladtak a városba, s szüleikkel közölték a hírt, hogy Apó meghalt.

A temetés harmadnap volt. Senki sem volt aznap dühös, csak a fafaragó, hogy a tetem nem fér bele megnyúlt végtagjai miatt egy szabványos koporsóba.

Mivel csak annyit tudtak meg a gyermekek a mesemondó igazi nevééről, hogy valami furcsa, L. betűs szó, így a fejára csak ennyi került:

L. APÓ, MESÉD HIÁNYOZNI FOG!

„Elszállnak vágyaink a széllel,
Dacolunk a széppel,
Valamiért küzdenünk kell,
Majd alábukunk a Fénnyel.”

Ó, igen: a kutyát a kis varkaudar vette magához, akinek azóta is hú társa jóban és rosszban...

SILVERANDARK:
FEKETE-FEHÉR I.

1.

A szikrázó nap izzó sugarait mohón nyelte magába a sziklaszirten álló férfi éjfeke pánclója. Fekete volt az egyszerű, díztelen mellvért, az alatta viselt láncing, a tarajos, lehajtott rostélyú sisak, a kéz- és lábvért, és fekete az oldalán függő hatalmas, egyenes kard is. Az egyetlen eltérő szín csupán a kerek pajzs közepén holdezüst fényben vigyorgó koponya volt. Mindez egyet jelentett: a völgyben elterülő kolostorerődöt bámuló alak a Ghalla-szerte rettegett Halállovagok rendjébe tartozott, sőt, a hozzáértő szem azt is észrevehette, hogy maga a Nagymester tisztelte meg borzasztó jelenlétével a környéket. A Csontúrnök lovagja befejezte szemlélődését, és felsóhajtott:

– A küldetés az küldetés. – Azzal visszalépett a közelben várakozó, nehéz csatapáncélt viselő éjkornisához, kecses – a talpig vértet viselőktől igen ritkán látott – mozdulattal nyeregbe szállt, majd a völgybe levezető ösvény felé irányította hátasát.

A kolostorerőd őszülő főapátja kezdetben nem vette komolyan a fenyegetést. Az utóbbi időben már többször előfordult, hogy csontvázak, zombik serege támadta meg a hat alak magas falat, vagy próbálta meg betörni a mágiával edzett mithrilkaput, sőt, a legutóbb még tetememberek és szintszívók is akadtak a pokoli támadók sorai közt, akiket a sérített Halálúrnök vezérelt ellenük. Az eddigi neveléses támadások azonban semmilyen eredményre nem vezettek, a falakon belülre csupán egy feltehetően öngyilkosjelölt csontvázlord jutott, fekete griff hatásán. De ő sem élt sokáig. A főapát elmosolyodott magában, mikor a toronyban álló örök egyetlen fekete lovag közeledtét jelentették.

– Csak ennyire futotta szegény Leahnak? – gondolta. – Egyetlen Halállovag Raia Szent Kolostora ellen? – nyugodt mozdulatokkal felcsatolta

szent buzogányát, s a kaputorony felé indult. Pont időben érkezett: a fekete fémből öltözött alak épp akkor állította meg éjkornisát a kapu előtt.

– Tavaly ilyenkor, a Csontok napján – kezdte mély, kongó hangján a Halállovag – esztelen szertartásokkal vérig sértettétek Istennőmet. Gonosz tettek egyetlen lehetséges büntetése: a halál! Az eddigi támadások mindössze a védelmek kitapogatására szolgáltak, ám a Csontúrnök most elküldött ENGEM. Készüljetek, hamarosan trónusa előtt fogtok térdepelni!

A kapubástyán álló szerzetesek egyike nem bírta tovább, tisztító tüzet olvasott a hívatlan jövevényre. A tűz azonban – mely egy megtermett jégóriással is végzett volna – nem árthatott a fekete lovagnak: a lángnyelvek szégyenlősen hunytak ki a páncélját övező fagyos aura hatására. A Halállovag nyugodt mozdulattal kivonta rúnákkal gazdagon díszített éjféket kardját, egyetlen szavára a betörhetetlennek tartott mithrilkapu darabokra robbant, majd komótosan belovagolt a kolostorerőd udvarára.

A harc rövid volt, és dicstelen. A lovagra rontó fegyveres szerzetesek többségével rettentő halálvarázslatok végeztek, de még ők jártak jobban, mert azokra, akiket a rúnakard elért, kárhozát várt: lelkiük kiszakadt az örök körforgásból, s egy démoni sík rabjaivá lettek. A Halállovag módszeresen mészárolt le mindenkit, s egy pillanatra csupán a fiatal apácánövendékek hálótermében torpant meg.

– Hát nincs irgalom a szívedben, lovag? – kérdezte egy térdeplő, gyönyörű, vörös hajú lány zokogva, s hatalmas, zöld szemei könnyörgőn néztek az éjféket alakra.

– Már rég nem ismerem ezt az érzést – felelte az, lassú mozdulattal letetvén sisakját, s felfedve valódi mivoltát: egy szubrealis vámpír könnyörtelen, sápadt arca meredt a lányra. – Lelkem halott, szívem jégdarab. Sajnálom – suttopta, és megölte.

A Halállovag utolsó ténykedéseként rettentő erőket hívott életre: a kolostorerődöt és környékét undorító, süppedős, bűzös mocsárrá változtatta.

– Bevégeztetett – sóhajtott. Indulni készült, ám ebben a pillanatban megérezte egy másik, hozzá hasonló hatalom megnyilvánulását. Az azonban fehér volt, és tiszta. – Csak nem ő? – kérdezte megdöbbenve. – És mily közel. – Sietős mozdulatokkal felkapaszkodott hátságára, és kelet felé ellovagolt tova.

Mintha második napkorong gyúlt volna a sziklaszirten, oly fényesen tündökölt a völgyben lévő halálszentélyt bámuló férfi páncélja. Ezüstösen csillogott az egyszerű, dísztelen mellvért, az alatta viselt láncing, a tarajos, lehajtott rostélyú sisak, a kéz- és lábvért, és olvadt ezüstként tündökölt az oldalán függő hatalmas, egyenes kard is. Az ezüstös csillogásból egyedül a kerek fémpajzs közepén aranylón mosolygó napszimbólum ragyogott ki. Mindez egyet jelentett: a Ghallaszerte megbecsülésnek örvendő Naplovagok egyike tisztelte meg jelenlétével a környéket, sőt, a hozzáértő szem azt is észrevehette, hogy maga a Nagymester az. Raia szent lovagja befejezte szemlélődését, és felsóhajtott:

– A küldetés az elvégzés. – Azzal visszalépett a közelben várakozó, nehéz csatapáncélt viselő trikornisához, kecses – a talpig vértet viselőktől igen ritkán látott – mozdulattal nyeregbe szállt, majd a völgybe levezető ösvény felé irányította hátasát.

A halálszentély őszülő főnekromantája kezdetben nem vette komolyan a fenyegetést. Az utóbbi időben már többször előfordult, hogy vallási fanatikusok serege támadta meg a hat alak magas falat, vagy próbálta meg betörni a mágiával edzett mithrilkaput, sőt, a legutóbb még egy ongóliant is akadt a támadók sorai közt, akiket a Napisten vezérelt ellenük. Ez utóbbinak sem volt semmi esélye a védők rettentő halálvarázslata ellen. A fekete főgnóm elmosolyodott magában, mikor a toronyban álló örök egyetlen Ezüstlovag közeledtét jelentették.

– Csak ennyire futotta szegény Raiának? – gondolta. – Egyetlen lovag Leah Elmúlaskolostora ellen? – nyugodt mozdulatokkal felcsatolta szent buzogányát, s a kaputorony felé indult. Pont időben érkezett: az ezüst fémből öltözött alak épp akkor állította meg trikornisát a kapu előtt.

– Tavaly ilyenkor, a Fény Napján – kezdte tisztán csengő hangján az ezüstpáncélos lovag – esztelen szertartásokkal vérig sértettétek Istennőmet. Gonosz tettek egyetlen lehetséges büntetése: a halál! Az eddigi támadások mindössze a védelmek kitapogatására szolgáltak, ám a Fényúr most elküldött ENGEM. Készüljetek, hamarosan trónusa előtt fogtok térdepelni!

A kapubástyán álló szerzetesek egyike nem bírta tovább, pusztító végzetet olvasott a hivatlan jövevényre. A halálos varázslat azonban – mely egy megtermett tűzfőnixszel is végzett volna – nem árthatott a Naplovagnak: a gonosz mágia fekete csápjai lefoszlottak ragyogó vértetzetéről. A Naplovag nyugodt mozdulattal kivonta rúnákkal gazdagon díszített ezüsthéber kardját, egyetlen szavára a betörhetetlennek tartott mithrilkapu darabokra robbant, majd komótosan belovagolt a halálszentély udvarára.

A harc rövid volt, és dicstelen. A lovagra rontó fegyveres szerzetesek többségét rettentő tűzvarázslatok emésztették el, de még ők jártak jobban, mert azokra, akiket a rúnakard elért, kárhozat várt: lelkük kiszakadt az örök körforgásból, s Raia egyik fénysíkjának szolgáivá lettek. Az ezüsthéber módszeresen mészárosolt le mindenkit, s egy pillanatra csupán a fiatal boszorkánynövendékek hálótermében torpant meg.

– Hát nincs irgalom a szívedben, lovag? – kérdezte egy térdeplő, gyönyörű, fekete hajú lány zokogva, s hatalmas, kék szemei könnyőrgőn néztek a tündöklő alak felé.

– Már rég nem ismerem ezt az érzést – felelte az, lassú mozdulattal levetvén sisakját, s felfedve valódi mivoltát: egy avatár könnyörtelen, sápadt arca meredt a lányra. – Ereimben folyékony tűz kering, lelkem tisztává égett. Sajnálom – suttozta, és megölte.

A Naplovag utolsó ténykedéseként rettentő erőket hívott életre: a halálszentélyt és környékét kiégett, örökké terméketlen területté változtatta.

– Bevégeztetett – sóhajtott. Indulni készült, ám ebben a pillanatban megérezte egy másik, hozzá hasonló hatalom megnyilvánulását. Az azonban fekete volt, és gonosz. – Csak nem ő? – kérdezte megdöbbenve – és mily közel. – Sietős mozdulatokkal felkapaszkodott hátsárra, és nyugat felé ellovagolt tova.

3.

– Gondoltam, hogy csak te lehetsz az, Sir Atreis! – kondult a Halállovag mély hangja. – Mi járatban errefelé?

– Apró isteni küldetést hajtottam végre, Lord Damelon – felelte a Naplovag.

– Akárcsak én. És most? Hazafelé, a rend erődjébe?

– Úgy bizony – mosolyodott el az ezüstpáncélos. – A keresztútig megint együtt mehetnénk, már nagyon rég nem találkoztunk.

– Igazad van. Induljunk! Isteneink bizonyára kíváncsiak a beszámolóinkra.

Azzal a fekete és az ezüstpáncélos lovag békésen, egymás mellett ügetve megindult észak felé, s mint már annyiszor, a keresztútig vídám társalgással telt az idő. Mint ahogy az két régi, igaz jó barát között szokás.

SILVERANDARK:
FEKETE-FEHÉR II.

Egy szép napon a fény és a sötétség istenei elhatározták, hogy végleg pontot tesznek az évezredek óta közöttük zajló csatározásokra, és egy mindent eldöntő ütközetben kiderítik, hogy melyik oldalé lesz egyedül a megmaradt ghallai félsziget. A végső csata színhelyéül egy távoli, kihalt síkot választottak, mely megfelelően üres és lapos volt (hála annak, hogy Dornodon e síkon végezte a Jobbított Világégés kísérleteit), így igen kedvezett az ilyen nagyarányú hadmozdulatok lebonyolítására. A megbeszélte napon azután a létsík egyik felén elkezdtek gyülekezni a magukat jónak nevező istenek hadai, és velük szemben, a látóhatáron túl pedig a sötétség erői. A világtörténelem még sosem látott ekkora erőket felvonulni egyszerre; mivel mindkét harcoló fél célja a győzelem volt, MINDEN szolgáikat felrendelték a hadszíntérré kijelölt síkra. A Túlélők Földje szinte kiürült; a kóborló kalandozók hiába kutattak a mocsarakban színtszívók vagy tetememberek után, és a labirintusok is rémisztően üresekké váltak: sehol egy zombi, sehol egy csontváz, sehol egy árva varkaudar. A sötét klostrom is elnémult, a sikeres mészárlásból visszatérők hiába várták a főgnómot, hogy átnyújtsa nekik a megérdemelt obszidián karkötőt. De eltűntek a trikornisok, a varázslók, a tűzfőnixek és az ongóliantok is.

– Mi történhetett? Kifagyott a program? – sóhajtottak fel oly sokan (az utóbbi egy ősi, ghallai mondára épülő költői kérdés, melyet még a legelső, csak a legendákban szereplő kalandozó tett fel valamilyen T-vel kezdődő – és nem Tharr! – nevű főistennek). Pedig a magyarázat egyszerű volt: a keresett lények egyszerűen csak ott toporogtak valahol a végeláthatatlan sorokban kigyózó, két szemben álló sereg valamelyikében.

Mindkét oldalnak három napja volt, hogy felállítsa az ütközetben részt vevő csapatát. Ezek után felkérték a három semleges istent,

hogy felügyeljen a mindent eldöntő küzdelemre, és ők örömmel el is vállalták a nemes feladatot. Tharr a hadmozdulatok szabályos végrehajtására felügyelt, Fairlight az alkalmazott mágiát vizsgálta, hogy nem isteni eredetű-e, míg Sheran a két fél veszteségeit könyvelte el egy hatalmas kék könyvben, s grafikonokat, táblázatokat készített az épp aktuális állásról. Ezek után a harcoló istenek megállapodtak benne, hogy közvetlenül egyikük sem segíti harcosait, majd egy, az egész síkon hallható kürtszóra a két roppant sereg dübörögve megindult egymás felé.

A harc rettenetes volt, harminchárom nap és harminchárom éjjel váltakozó sikerrel, de ugyanolyan gyilkos erővel tombolt. A kiömlött vér, és egyéb testnedvek, már a tizedik napon bokáig értek, és ettől kezdve a szintje egyre csak emelkedett. Fairlight persze felfigyelt pár furcsaságra, aminek az oka feltehetően az volt, hogy az istenek kedvenc szolgálóikat meglehetősen nagy hatalmú támadó és védő hatalommal ruházták fel abszolút szabályszerűtlenül. Például feltűnt neki egy hetvennégy méteres lángnyelvet fúvó színes dözmöng, akiről úgy pattantak le a halálvarázslatok, mint áratikus hasnyákról a szeklen-cés vizibodobács, de nem állította le a küzdelmet, mert a másik oldalon egy aprócska sötét gnóm gyerek épp a hetedik magmaóriásnak harapta át a torkát. A harmincnegyedik nap hajnalán azután már csak két alak volt életben a csatamezőn: egy-egy bajnoka a fény és a sötétség isteneinek. Mind a ketten körülnéztek, hogy nem mozog-e véletlenül még valaki rajtuk kívül, de mikor a tökéletes pusztítást megsemmisítették, végül is elégedetten indultak egymás felé. A vérben fürdő csatater közepén találkoztak:

– Gondoltam, hogy csak te lehetsz az, nemes Sir Atreis – állt meg az éjfékete páncélba öltözött Halállovag ellenfelével szemben.

– Lord Damelon – suttogta az ezüstvértés Naplovag. – Hát ki más? – tette hozzá nem kis önelégültséggel a hangjában. – És most? Lemészároljuk egymást? – kérdezte. Az istenek odafenn feszült figyelemmel kísérték a kibontakozó párbeszédet.

– Ezzel semmiképp – emelte meg kissé rúnakardját Lord Damelon –, ha valamelyikünket a másik véletlenül megölné, istene bizonyára nagyon odalesz, hogy egy ekkora hatalmat szabadít rá tulajdon síkjára. Mi már túl hatalmasak vagyunk ahhoz, hogy egyszerű szolgaként senyvedhetnénk ott.

– Akkor? Más fegyver viszont nem ejteth sebet rajtunk.
– Talán egy varázspárbaj? – kérdezte félszegen az éjzpáncélos.
– Ugyan már! Isteneink jóvoltából még megkarcolni sem tudnánk egymást a mágiánkkal.

– Más ötletem nincs – tárta szét fekete vértbe bújtatott karjait a szubreális vámpír nagyúr.

– Talán nézhetnénk farkasszemet – vetette fel fehér aurájú társa –, aki elébb félrekapja a pillantását, annak az istene veszít.

– Hm... nem rossz ötlet. Benne vagyok – szólta Lord Damelon, s úgy is lett.

Az istenek odafenn növekvő izgalommal figyelték a kibontakozó mentális párviadalt, Fairlight hamarosan bukmékerirodát nyitott, ahol a lehetséges nyertesre lehetett fogadni. A negyedik héten az arány 49:52 volt Damelon javára, de újabb két hét múlva ez 151:148-ra módosult. A két félisten pedig csak állt egymással szemben, vörös és izzó fehér szemük pillantása egymásba kapcsolódva, s köröttük a tetemeiket lassan az enyészet vette gondozásba. Két legyőzhetetlen, rettenthetetlen akarat kelt birokra egymással: ez a mentális küzdelem még NAGYON sokáig elhúzódott.

Odalenn a kalandozók eleinte rettentő módon megijedtek, mikor isteneik nem feleltek a feljük intézett imákra. Még a rúnakövek is némák voltak, és az újonnan épült oltárok is megmaradtak sima kőrakásnak, mert a felszentelési próbálkozások rendre kudarcot vallottak. A kalandozók nem tudták alkalmazni remek, isteneiktől kapott varázslataikat, mágikus képességeiket, és az egyéb, azoktól független taumaturgikus hatások is kezdtek mind bizonytalanabbakká válni, úgyhogy csak az elmebetegek, illetve az öngyilkosjelöltek mertek belevágni oly kockázatos dolgokba, mint mondjuk egy túskepajzs felhúzása. Sokáig forgott közszájon annak az alakváltónak a története, akinek a bőre pikkelyessé és püspöklilává változott egy haar-burka eluttogása után, és sokáig találgatás övezte azon rejtélyt, hogy vajon hová tűntek azon botorok, akik megkíséreltek egy városi teleportot. A kicsiny félszigetről végleg eltűnt a szörnyek egy jó része, és hamarosan a legbiztonságosabb helynek egy-egy csatamező számított, ahol maximum egy rozsdásabb kardba való belelépés jelentett csupán némi veszélyt. És eltűntek a varázslatok, és eltűntek az isteni küldetések. Az aurák szép csendben kifakultak, és a kalandozók rájöttek, hogy egész jól ki lehet jönni a másikkal, ha nem kell épp a

skalpját levadászni. És béke köszöntött a megmaradt Ghallára, és nyugalom.

Odafenn pedig, azon a másik síkon, az elporladt szörnytetemek mellett a két félisteni lovag még mindig farkasszemet néz egymással. Az istenek pedig a küzdelmükre figyelnek egyedül, a végső csatára, mely majd eldönti végre a jó és gonosz örök párharcát. A Fairlight-féle fogadóirodában az arány jelenleg 2004256:2004257 Lord Damelon javára. De ez a jövő héten még változhat...

SILVERANDARK:

FEKETE-FEHÉR III.

Történt egyszer, hogy Raia, a nap és a fény istene – mivel egymagában nem tudott megbirkózni egy bizonyos feladattal – elhatározta, hogy segítséget kér egyik istentársától. Óvatosan oda is osont az átlátszatlan, fekete gömbhöz, mely a számára legkedvesebb istennő létsíkját határolta, majd miután meggyőződött róla, hogy senki sem látja, egy határozott mozdulattal belépett Leah, a Halálúrnó birodalmába. Leah kedvenc csonttrónusán ücsörgött éppen, és egy elmés keresztretjvényt fejtegetett, amikor érzékei Raia közeledtére figyelmeztették. Azonnal elhessegette maga mellől túlvilági szolgálait, letette rejtvénymagazinját, éjfelete ruházatát a megfelelő módon áttetszővé változtatta, majd felöltötte a lehető legerotikusabb mosolyát, úgy várva hivatlan vendégét.

– Mi járatban van nálam a jóság istene? – kérdezte kedvesen.

– Én, hmmm... – kezdte Raia, miközben pillantása végigvándorolt a Csontúrnó épphogy eltakart, kellemesen domborodó domborulatain, majd végül megállapodott annak érzéki, vérvörös ajakán.

– Lenne egy kis gondom – folytatta végül. – A segítségedet szeretném kérni, gyönyörű úrnő.

– A segítségemet? És pont te? – kérdezte Leah, majd oly kecsesen, ahogyan csak valami doromboló nagymacska tudna, felkelt csonttrónusáról, és szorosán a Napisten elé állt. – Mi lenne az? – és mert úgy akarta, finom szálú fekete haját lágy, túlvilági szél borzolta.

– Ööö... tudod, hogy mi személyesen nem avatkozhatunk bele az odalenti dolgokba – kereste a szavakat Raia, némileg megizzadva, miközben fénylő arany szemét nem tudta elvonni a Halálúrnó éjfelete pillantásától. – Szükségem lenne a Te egyik alattvalód, Lord Damelon segítségére.

– Damelonéra? – kérdezte az istennő némileg meglepődve, miközben élvezve istentársa zavarát, még közelebb nyomult hozzá. – Pont követőid legnagyobb ellenségére?

– Igen. Sir Atreist, a bajnokomat küldtem volna egyedül, de ehhez a feladathoz két, hasonló kaliberű hős szükséges, s úgy gondoltam, hogy Te... szóval, hogy Damelon... – A Napisten örömmel konstatalta, hogy a bőréhez imitt-amott hozzásimuló, meglehetősen kívánatos idomok egyáltalán nem a kripták dermesztő hidegét sugározzák. Sőt!

– Értem – mosolyodott el Leah, kivillantva tökéletes, hófehér fogsort. – Azt szeretnéd, ha Atreis és Damelon együttműködne. Ugye?

– Igen. Természetesen csak a feladat elvégzéséig.

– Rendben van. Akkor már csak egy dolgot kell tisztáznunk – vált sirogatóan selymessé a Halálúrnó hangja –, hogy mindezért ÉN mit kapok cserébe? – A következő pillanatban az éjfelete ruha lágyan omlott a karcú bokákhoz, s a Napisten tüzes tekintetének fényében izzó fehérren ragyogott fel a hamvas, hófehér bőr. A vérvörös ajkak enyhén szétnyíltak, s a mélyfekete szemek vágyakozva csukódtak be. Ennek pedig már Raia sem tudott ellenállni.

Odalenn, a kalandozók értetlenül szemlélték a nem mindennapi égi jelenséget: az izzó napkorongot fekete felhők fogták koszorúba, szemmel láthatóan nem azzal a szándékkal, hogy fényének útját állják, inkább – mint ahogy azt egy ősz hajú gnóm megjegyezte – szerelmes mozdulattal simultak a napsugarak köré. A szokatlan égi jelenség egyébként még jó pár alkalommal előfordult az elkövetkező hetekben. A napot és a felhők különös elrendeződését bámulta Sir Atreis is éppen, mikor Lord Damelon éjkornisán mellé kocogott.

– Üdvözlét barátomnak, a Naplovagok nagymesterének! – szólt a fekete páncélos szubrealis vámpír nagyúr.

– Üdvözlét néked is, Leah bajnoka! Együtt vezet hát utunk egy darabon tovább.

– Menjünk hát, ha isteneink így akarják – mondta a Halállovag, s megsarkantyúzta hátságát. – A feladatot egy gnóm szolgáló tudatja vélünk – mutatott észak felé.

Hamarosan elérték a gnóm kicsiny fakunyhóját. Atreis egész azóta, mióta a meglehetősen titkolózó, de rendkívül boldognak látszó istene útnak indította, még mindig a lehetséges feladaton rágódott:

– Csak tudnám, mi az, amihez mind a ketten kellünk? – töprengett.

– Talán elszabadult egy nekivadult tűzsárkányhorda – felelte szórakozottan Lord Damelon.

– Ugyan, bármelyikünk játszva elbánná velük. Csak nem Vlagyimir tett már megint keresztbe az odafentieknek?

– Egyikünknek sem ellenfél. Valami irtózatoss dolog lehet, amihez pont MI kellünk. Talán egy újabb világegés... De hamarosan megtudjuk – mondta a Halállovag, és páncélkesztyűs kezével bedörömbölt a kunyhó rozzant faajtáján. – Hé, gnóm szolga! Gyere ki, és tudasd velünk a feladatot! – kiáltott.

– Gyertek be érte magatok! – szólt ki egy öreg, reszelős hang.

– Micsoda!? – háborodott fel az ezüstpáncélos Naplovag. – Egy nyomorult pondró mer utasítgatni minket!? Ahelyett, hogy már itt hasalna a porban előttünk alázatosan! – Azzal egy ujjmozdulatára sístergő lángnyelvek emésztették el a fakunyhót és a berendezés nagy részét. Ahogy a füst elült, azonnal láthatóvá vált a gnóm szolgáló, amint kétségbeesetten próbál kikelni rozoga ágyából.

– Nagy jó urak – vinnyogta –, magatehetetlen öregember vagyok! Nem tudtalak titeket a megfelelő módon üdvözölni. Kegyelem gyarló fejeknek!

– Oké – mondta Sir Atreis, felsőbbrendűségének teljes tudatában. – Mondd, mi a feladat!

– Ezt adták nekem – húzott elő a gnóm egy papirusztekercset, s erőlködve Lord Damelon felé nyújtotta.

Bármely normális kalandozó csupán azt érzekelte volna, hogy az egyik pillanatban a gnóm még kétségbeesett szemekkel mered a két hatalmas lovagra, a másik pillanatban pedig a feje messzire röpköd, s megállapodik a néhai kunyhó hamujában. Persze Sir Atreis nem tartozott a normális kategóriába sorolható kalandozók sorába, így ő tisztán nyomon követhette társa olajozott mozdulatát, amint előrántja éjfékete kardját, jól megfigyelhette, mint izzanak fel a fegyveren a halál rúnái, s kitűnően nyomon tudta követni, amint Lord Damelon egy laza csuklómozdulattal elválasztja a teremtmény fejét a törzsétől, majd még ugyanazon lendülettel vissza is csúsztatja a kardját a hüvelyébe.

– Engem is idegesített már – jegyezte meg. – Most pedig lássuk az írást!

– Végre kiderül, hogy mi az, amihez KETTEN kellünk! – suttogta várakozóan a Halállovag, és izgatottan figyelte, amint ezüstpáncélos társa kigöngyöli a tekercset. Mindketten szemüket a papiruszra meresztették, s együtt olvasták a rajta feketéllő pár szót: „*Nyerd meg a következő Éjviadal Röptető számát!*”

ACINONYX JUBATUS:

A MÍNOSZKÚP REJTÉLYE

Fáradtan érkeztem a városba, mivel a mögöttem álló hetek nem sok pihenőt engedélyeztek a számomra. Talán majd most kipihenhetem magam egy csöppet – léptem át bizakodva a város kapuját, ahol a városőrök kérdés nélkül beengedtek. Utam a kalandozók és az alvilági alakok fő találkahelyére, a fogadóba vezetett.

Fogadó a Csupas Szünmedvéhez – nyikorogva himbálózott a kellemes szellőben a cégér. A város egyedüli kocsmája. Az öreg épületet nemrégén újíthatták fel, mert amikor legutóbb – egy éve – itt jártam, akkor egy omladozó épület volt ezen a helyen. A leggyakrabban használt részen, az ajtón már látszanak a kopás jelei. Bementem. A füstös helyiség belülről teljesen más imázssal fogadott, mint a külseje. Gyalulatlan, ócska padok, asztalok sorakoztak. A kis ablakon pedig alig jut be valami friss levegő, és fény.

Vendég még nem volt sok, hiszen a kora délutáni órákban nem szokott nagy forgalom lenni.

Egy zömök kis ember totyogott elém. Koszos köpenye rögvest elárulta, nem lehet más, csak a kocsmáros.

– Miben segíthetek? – dűnnyögte a kérdést alig hallhatóan.

– Hozz valami ennivalót! – szólottam, miközben a szememet szoktatva a homályhoz, leültem egy asztalhoz.

A vendéglátó komótosan elslattyogott, hogy a kérésemnek eleget tegyen. Meglepően hamar hozta kifelé egy tálcán az ételt, mely ezúttal sült nyúl volt kenyérrel, és egy kupa bort tett le elém egy pohár kíséretében. Miután befejezte a számára roppantul megerőltető felszolgálatát, ismét távozott.

Gyomromra hallgatva rögtön nekiláttam a csemegének, nagyon ízletes volt, valószínűleg nem ő készítette, hanem hozta valahonnan. Mikor kesernyős vörösborral leöntöttem az étket, ismét feltűnt a kocsmáros. Kivettem egy szobát, majd rendeztem vele a számlát.

Az idő múlásával nőtt a forgalom is. Egyre többen jelentek meg, hogy minél több rendelést adjanak le a „kedves” vendéglátónak.

Odakint már kezdett sötétedni, amikor egy csuklyás alak lépett elé, és minden kérdés nélkül leült az asztalomhoz. Tudtam, hogy kicsoda, csak azt furcsálltam, hogy egy nappal korábban jött, mint vártam. Arra a kérdésre, hogy miért nem a megbeszélt időpontban jött, csak azt felelte, hogy sürgős tennivalói akadtak.

– Az árut elhozta? – érdeklődtem tovább.

Szótlánul biccentett.

– Itt a pénz? – kérdezte.

Ezúttal én bólintottam.

Tarisznyájából, mely eddig a suba alatt bújt meg, előhúzott egy bőr pergamentartót, és felém nyújtotta. Én hasonlóan jártam el két erszény arannyal. Mielőtt cseréltünk volna, azért futólag meggyőződtem róla, mit is rejt a tégely. Udvariasságból megkínáltam borral, amit ő szerencsére visszautasított, és már ment is ki az ivóból.

Mivel már csak egyedül maradtam az asztalnál, és égtem a vágtyól, hogy mielőbb tanulmányozzam új szerzeményem, felmentem a szobámba, és magamra zártam az ajtót. A szegényesen berendezett szobában volt egy lámpás, amit meggyújtottam, és az asztalra tettem a pergamenrel együtt. Leültem a székre, a tekercs fölé hajoltam.

Oh, hogy mennyire vártam ezt a percet, hogy végre megtudjam a labirintus térképét. Tizenhatszor volt azóta telihold, hogy elindultam ez után a labirintus után. Ez a papírdarab nagyon sokat megér. Sokkal, de sokkal többet, mint amennyit kifizettem a tolvajnak, hogy szerezzem meg a varázslótól. Nagyon sok hasznos információ van benne a titokzatos föld alatti járatról, csupán az a baj, hogy egy rég halott nyelven íródott, melyet ma már senki sem ért, de legalább a térképnek hasznát veszem, és ez is nagy segítség.

Az izgalomtól nem tudtam aludni, reggel mégis kopogásra ébredtem. Álmos szememmel körbenéztem, felidéztem a tegnapi éjszakát, és konstatáltam, hogy minden a legnagyobb rendben van. A halk kopogás egyre hangosabb dörömbölésbe ment át, mire ajtót nyitottam. A fogadó volt az. Kérdésemre elmondta, hogy letelt a szobabérlés ideje, úgyhogy vagy kifizetek még egy éjszakát, vagy pedig azonnal távozik. Mivel nem volt már sok pénzem, a távozás mellett döntöttem. Összepakoltam a holmimat, és lementem a söntésbe, hogy elfogyasszam a reggelimet.

Miután ezzel is végeztem, nekiálltam, hogy felkerekedjek, amikor a fogadó bejáratán katonák özönlöttek be.

Megállt bennem az ütő, mert azt hittem, hogy értem jönnek, de mikor kiderült, hogy csak szórakozni jöttek be, gyorsan elhagytam a vendéglőt.

Az utcák koszosak, büdösek voltak, mint az összes többi városban. A házak tövében koldusok ültek és kéregettek, hetyke elf lányok kínálták testüket. Egyszóval nem nyerte meg a tetszésemet ez a hely. Kelet felé hagytam el a várost.

A napfény kellemes érzéssel töltött el. Végre ismét a szabadban vagyok! A madarak éneke töltötte be lelkemet, és ettől felszabadulttá váltam. Igen, ez már Sheran birodalma! Igyekeztem minél előbb elérni a minoszküpot, bár tudtam, hogy legalább két nap az út odáig. Az első nap nem is történt semmi, késő estig, még a sötétben is gyalogoltam.

Reggel, mikor felkerekedtem, hogy utamat folytassam, menetelés zaja ütötte meg a fületem. Gyorsan egy közeli bozótba vettem magam minden holmimmal együtt, és vártam a dübörgés forrását, mely egyre közeledett jött. Óvatosan kikémleltem rejtekhelyemről, amikor megláttam, hogy tőlem nem is olyan messze, csupán húsz méternyire varkaudarak mentek el, és mintha megérezték volna, hogy nem szeretném, ha megállnának, megálltak. Volt köztük bajnok, behemót, nekromanta, és még ki tudja, mik. Voltak vagy tizenöten. Csak egy gond volt, hogy ők is arrafelé tartottak, amerre én is mentem volna.

Valamit mondtak egymás között, az ő hebehurgya nyelvükön, amit nem értettem, de a hanglejtésből ítélve elégedetlen volt a vezető, egy borzalmasan ronda és hatalmas varkaudar.

Időközben eszembe jutott, hogy mi olyan furcsa velük kapcsolatban. Még a városban olvastam egy táblát, hogy az összes varkaudart beüzték a csatornába, ahol a vércápák felzabálták őket. A kérdés, ezek hogyan maradtak életben, és mit keresnek itt?

Már kezdtem zsibbadni a guggolásban, de ezek még nem akartak továbbállni. Ezért úgy döntöttem, hogy ellopakodok, nehogy észrevegyenek. Már jó húsz méterre eltávolodtam tőlük, amikor – mint lenni szokott – megreccsent alattam egy száraz ág. Gyorsan lehasaltam, nehogy észrevegyenek, de ők úgy látszik, még gyorsabbak voltak, és felém mutatva artikuláltak valamit, minek eredményeképpen két varkaudar futva indult felém. Nekem se' kellett több. Futottam, mint az örült. Hátra se' mertem nézni.

Amikor már jó két perce rohantam az életemért a bokrok között, hátanéztam. Nem láttam senkit mögöttem, de mivel még mindig loholtam, egy kiálló gyökérben orra buktam. Hirtelen teljes csönd lepte el a tájat. M megszűnt a szél süvítése a fülemben, nem hallottam, hogyan szuszogok. Az állatok elcsendesedtek. Kapkodtam a fejem. Sehöl senki.

Nem ütöttem meg nagyon magam, csupán a bőrt horzsoltam le a térdeimen, de több nem volt. Éppen fel akartam kelni, amikor valami hegyes ért a hátamhoz. A pulzusom gyorsan emelkedett. Mozdulni se mertem. Lassan felemeltem a kezeimet a magasba, és óvatosan megfordultam. Csak egy istenverte ág volt az! Ettől csináltam be! Még jó, hogy nem látott senki. Folytattam az utamat tovább.

Dél felé letelepedtem enni. Még volt egy kevés sajt meg kenyér a szütyőmben, a kulacsomban meg bőven volt víz. Hátamat egy vastag fa törzsének támasztva pihentem. Hallgattam az állatokat. Szememet behunytam, mert a nap éppen belevilágított. Gondolkodtam, hogy mit csinálók majd a kincsel, amit találok. Először csak keveset akartam megtartani, a többit a kolostornak adom, melyben nevelkedtem. Tovább játszva a gondolattal arra az elhatározásra jutottam, hogy veszek egy csendes kis kunyhót magamnak, a többit pedig rendemnek ajánlom. A végére arra jutottam, hogy veszek egy kastélyt, testőröket, szolgákat tartok, a Csatorna bal partján. Mígnem elnyomott az álmom.

Azt álmodtam, hogy egy fontos rendezvényen vagyok az Alanori Arénában. Sokan küzdenek a porban, én a trónon ültem. Borax ott állt mellettem, és lógó nyelvvel várta a parancsaimat. Mikor meguntam a küzdőket nézni, egy kézmozdulatomra a testőrségem lenyilazta a versenyzőket, én meg elégedett voltam magammal. Árvittek egy nagy terembe, ahol rabok voltak kikötözve a falhoz, egymás után. Egy alattvalóm egy bársonypárnán nyújt át nekem egy aranyozott íjat, és egy színarany nyílvesszőt. Elvettem tőle, és becéloltam vele az első. Jól megfeszítettem az ideget, majd elengedtem. A nyíl csak repült, és repült. Behatolt az első szolgába, majd a másodikba, végül a hetedik is élettelenül lógott a láncon. Borax tapsolt és gratulált. Hoztak még egy nyílvesszőt. Ügyetlenül fogtam meg, mire megböktem a kezem. A szolga kegyelemért könyörögve csókolgatta a lábamat. Mikor meguntam a dolgot, a nyállal kiböktem a szemét, de megint csak megböktem a kezem. És megint, és megint.

Felébredtem. Valaki egy lándzsával szurkálta a kezem. Ijedten kaptam fel a fejem, és ugrottam fel. A törpe még mindig nekem szegezte fegyverét. Megkérdeztem tőle, hogy mit akar. Kiderült, hogy a kincseimre fáj a

foga. Mivel más választásom nemigen volt, átadtam neki kevéske pénzem. Nem volt túl elégedett a zsákmánnyal.

– Vedd le a gyűrűdet is! – mutatott a varázserejű regeneráló gyűrűmre.

– Azt nem tudom levenni, mert varázslattal húzták az ujjamra, és nem lehet leszedni – próbáltam megtartani magamnak. – És ez csak egy sima ezüstgyűrű.

Úgy látszik, nem vette be a maszlagot, mert egy bárdot húzott elő az övéből.

– Mit akarsz azzal? – kérdeztem rémulten.

– Leszedni az ujjaddal együtt. – És már nyúlt is a kezem felé.

– Várj! Mintha megmozdult volna! Jé! Lejön. – És átadtam neki.

– Most mutasd a táskádat!

Szépen kipakoltam. Volt benne kaja, egy közönséges kés, takaró, a tekerstartó a térképpel, kulacs, kovakő és egy fém fazék. A „kedves kéregető” mintha csak egy önkiszolgálóban lett volna, eltette a tekerstartót anélkül, hogy megnézte volna, mi van benne, és a sajtot.

– A többit megtarthatod – mondta, én meg elkezdtem visszapakolni. – De nekem még sok dolgom van. Ne tarts fel! – Ezzel röhögve odébbállt.

Kezdett elegendem lenni a helyből, úgyhogy én is odébbálltam. A Nap már egészen lenn járt, amikor megpillantottam egy kis sziklarakást. Tudtam, hogy ennek kell lennie. Farkasok vonyítottak a távolban, ezért elhatároztam, hogy tüzet fogok rakni, nehogy közelebb merészkedjenek. Nekiálltam a száraz ágak gyűjtésének. Nem volt nehéz dolgom, mert nem messze volt néhány kiszáradt fa. Kétölnyivel tértem vissza a „táborhoz”, amikor már kezdett sötétedni. Fellángolt a tűz, és maradék kenyereimből csillapítottam valamelyest éhségemet. Amint elhelyezkedtem és betakaróztam, hogy aludjak, egy hegyes lándzsa szúrását éreztem az oldalamon.

– Nem unjátok még? – kérdeztem hangosan, és felültem.

Legnagyobb meglepetésemre az a két varkaudar állt előttem, amelyik utánam szaladt. Legalábbis azt hiszem. Megadóan felkeltem, és hagytam, hadd tereljenek oda, ahová akarnak. Nem mentünk sokáig, amikor egy kis varkaudarcapat közepébe csöppentünk. Zabálás közben érdeklődve szemrevételezték. Legalább most nem engem fognak megenni – reménykedtem. A főnök formájú ocsmánység elé vezettek.

– Mit akartok tőlem, ti rút teremtmények? Hát nem tudjátok, ki vagyok? – kérdeztem.

A főnök mellett álló valaki magyarázott valamit az ő érthetetlen nyelvén. Ő meg visszaszólt valamit, melyet szintén nem értettem.

– Mi lenni nagy, dicső Pumpa nagy, dicső seregének tagjai – kezdte a tolmács, aki a főnökkel beszélgetett az imént. – Azt nem tudjuk, te ki lenni vagy. De békés szándék akarunk ellened, nem akarunk bántani. Kérdéseket akarunk kikérdezni tőled.

Tehát egy kis kínvallatás fog következni – készítettem fel magamat lelkiekben.

– Állok elébe. De azt tudnotok kell, hogy nem tudok semmiféle hadititkot.

– Minket nem érdekelni az. De érdekelni minket a föld alatti labirintus. Ez ni – mutatott a mínoszkúp felé. – Mit tudsz róla?

– Micsoda? Ez labirintus? Normálisak vagytok? Az a pár szikla? Ugyan, dehogy. Hé, mit csináltok? – kérdeztem, mert egy farkaudar leráncigálta rólam a hátizsákom, és odavitte a főnöknek, aki módszeresen kidobált belőle mindent. Ami a késemet és a kulacsomat, valamint a fazekamat és a kovakövet jelentette. Miután nem maradt benne semmi, egy kicsit megnyomogatta, hátha van benne egy titkos zseb, de rájött, hogy nincs nálam semmi olyasmi, amit ő keresett. Ezt követően beszélgettek valamit a lágynak éppenséggel nem mondható farkaudar nyelven.

– Szedd az össze holmidat! – utasított a tolmács, majd valamit mondott a mögöttem álló öröknek.

Azok megvárták, hogy végezzek, majd kétoldalt közrefogva vezettek el. Titkon azt reméltem, hogy elengednek, de letettem a dologról, amikor megpillantottam egy rácsos ablakú lovaskocsit, mely csak rám várt.

Betereltek az ajtón, és a kezeimnél fogva kibilincseltek a kocsi falára. Nem volt mit tennem, hát vártam, a bilincs meg csak vágta a kezemet. A szemem, alighogy megszokta a sötétet, körbenéztem. Összesen egy ablak volt, azt is rácsok borították. Az egyik sarokban széna volt. Megpróbáltam, hátha engednek a láncok, amikor megrázogattam, de szomorúan állapítottam meg, hogy ezzel jóval erősebb lényeket is ki lehet kötni.

Már amikor jó néhány órája ott lógtam, kinyílt az ajtó, és egy ór lépett be rajta, kezében egy asztalkával, rajta meg egy tál levessel. Kanalat nem hozott. Az asztalt közvetlen elé tette. Arra vártam, hogy legalább az egyik kezemet szabaddá teszi, de ez úgy látszik, esze ágában sem volt. Valamit dűnnyögött, és távozni készült, amikor félhangosan utána szóltam:

– Beléd is, haver!

Nem sokáig gondolkodott, hogy mit tegyen, hanem egyből közel lépett hozzám, és jó erősen az orromba boksolt. Abból meg ömleni kezdett a vér. Erre az ór önelégülten távozott, és rám zárta az ajtót.

Vártam, hogy csillapodjon a vérzés, majd a tányér fölé hajoltam, és úgy, mint az állatok, a nyelvemmel lefetyeltem ki a tányérból a levest, mely szörnyen ízetlen volt. Különösképpen a különböző hús-, és zöldségdarabok, ha azok voltak egyáltalán. Csupán annyit ettem, hogy ne legyek éhes, és kibírjam reggelig. Időközben szépen elcsendesedett a tábor. Lassan engem is elnyomott az álom.

Hajnal felé arra ébredtem, hogy jön ki belőlem az előző napi kaja. Egyenesen a tányérba, és az asztalra. Onnét meg a ruhámra. Ettől megkönnyebbültem. Álomra akartam hajtani a fejem, amikor halk cincogásfélét hallottam. Kisvártatva egy szép, megtermett patkány jelent meg az asztalon, és nekilátott a lakmározásnak. Legalább valakinek ízlik – gondoltam, és halkán szólogatni kezdtem az állatkát. Az nem sokat törődött velem, hanem mikor bekajált, lemászott az asztalról, és eltűnt a szemem elől. Ismét próbáltam aludni.

A délelőtti folyamán a gyomrom korgására ébredtem. Még mindig ugyanott voltam, mint előző este. Most is csend honolt mindenütt. A nap nem sütött be a kicsike rácsos ablakon, de azért jól szemügyre vettem a dolgokat. Mindenütt a csupasz falak voltak, melyeket erős deszkákból ácsoltak. Untam a magányt és a bezártságot, ezért kiabálni kezdtem, hogy engedjenek ki. Ez is csak pár percig tartott, mert senki sem reagált rám, abbahagytam.

Kicsit megmozgattam elgémberedett csontjaimat, és akkor a széna-boglyába vesző kis lábnyomokat fedeztem fel. Úgy tűnik, hogy a „cellatársam” lakik ott. És még volt valami. Egy csákány lehetett az, legalábbis ami kilátszott belőle, arra engedett következtetni, és mindez tőlem kétméternyire. Hogy biztos legyek abban, tényleg senki sem törődik velem, még egy kicsit kiáltoztam, majd abbahagytam. Megpróbáltam kiszabadítani kezeimet. Mivel este óta nem sokat erősödtem, ezért a lábammal félretoltam az asztalkát, úgy, hogy ne akadályozzon a csákány megszerzésében. Kinyújtottam jobb lábamat felé. Elértem. Majd a másikat is. Két lábfejem közé fogtam a szerszám nyelét, és odahúztam magamhoz. Különböző akrobatamutatványokat mutattam be annak elérésére, hogy végre az egyik kezemmel meg tudjam fogni menekülésem „kulcsát”. Jó egy óra elteltével már csak a bilincs csonkja lógott a csuklóm, mint valamiféle karperec.

Az ablakon kinézve nem láttam senkit, mert olyan magasan volt, hogy csak a fák lombkoronáját láthattam. Odamentem az ajtóhoz, a zsanérhoz illesztettem a csákányt, és feszíteni kezdtem. Az hangos nyikorgások, recsegések közepette engedett. A másikkal is hasonlóan bántam el. Most már annyira ki tudtam nyitni az ajtót, hogy kipréseljem magam rajta. De előtte még gondosan szétnéztem odakint, nehogy valakinek a lábaiba botoljak. Mivel egy teremtet lélek sem volt sehol, vettem a bátorságot, és elhagytam börtönömet. Először halkán lopakodtam egyik fától a másikig, majd mikor kellő távolságba értem, futva mentem be a sűrűbe, kezemben a motyómmal. Éreztem, hogy most már megállhatok, mert mindenféle veszély elmúlt. És tényleg. Az egyedüli életjelet a fák tetején pihenő vikócmajmok és a trillázó madarak képviselték.

Na, most mihez kezdek? – morfondíroztam magamban egy fa tövében. Rövidesen felkerekedtem, és elindultam visszafelé a labirintushoz. Most jóval hosszabbnak tűnt az út, mint idefelé. Rendíthetetlenül mentem, csak mentem, és közben nyitva tartottam a szemem, nehogy egy varkaudarral is találkozjak.

A szekér ugyanúgy állt, ahogy hagytam, sehol sem volt egy teremtet lélek. Odalopakodtam a barlang bejáratához. Egy őrszemet hátrahagytak a bejáratnál. Nem vett észre, ugyanis háttal állt nekem. Kihasználtam az alkalmat, kezembe vettem egy jókora követ, és mögé lopakodtam. Még mindig nem mozdult. Lesújtottam a kövel. Ő összecsukszott, és már ezután se' mozdult többet.

A labirintus bejárata mellett egy hatalmas kerek szikla volt, mely valószínűleg eltakarta a nyílást. Két gerendával volt kitámasztva, nehogy visszaguruljon, és bezárja a bentlévőket. Behallgatóztam. Halk, távoli szófoszlányok ütötték meg füleimet, melyet talán akkor se' értettem volna, ha tudok az ő nyelvükön.

Mikor a második támasztógerendát is elvettem, szinte magától gördült vissza a helyére a hatalmas szikla, hogy ismét évszázadokig senki se nyitogassa.

Átvizsgáltam a kint hagyott holmikát, hátha van valami ehető dolog. Volt is, de azokat otthagytam, mert nem volt túl szívdöglesztő látvány. Ellenben elhoztam két cipőféleséget, mely egészen ízletesnek bizonyult.

Mindezek után kifogtam a lovat a cellakocsi elől, és szőrén ülve meg, siettem vissza rendemhez a kolostorba, de előtte betértem a városba...

DON SERGIO TESCHIO:

TÖRTÉNET EGY VARKAUDARRÓL

A síkság fölött lassan elült a csatazaj. Nagydarab, vastag szőrmeruhába öltözött varkaudarak és nyúlánk, világos bőrű namíri katonák heverték szanaszét olyan pózban, ahogyan az alig fertályórája még vadul tomboló halál utolérte s csontos, vén kezével magához rántotta őket.

Lassan gyűlni kezdtek az elmaradhatatlan dögevők is – varjak, hollók, grákó denevérek seregei keringtek az égen, hogy majd, mikor elegendő bátorságot gyűjtenek magukba, leszálljanak, s megkezdjék borzalmas lakomájukat.

Ám – mint minden csatának, mióta világ a világ – ennek sem csak ilyen fajta dögevői voltak. Másfajta, ezerszer undorítóbb dögevők is járták a csatateret, hogy végezzenek a kegyelemért könyörgő sebesültekkel, s kifosszák a holtakat.

Mocskos kezeik mohón tépték le a teljesen még ki sem hűlt testekről a ruhákat, zsebeket forgattak ki pénz vagy egyéb javak után kutatva, s a holtak testét ékesítő ékszereket kapzsi csillogással a szemükben szaggatták le a halál végső görcsbe ránduló testekről.

Ortquis, a varkaudar harcos, megvetően sétált közöttük. Ő tisztelte a harc szentségét, és így soha nem alacsonyodott volna le odáig, hogy kifossza, s ezáltal megszenteltelenítse ellenfelei testét. Ezeket a dolgokat meghagyta a portyázó sereggel járó csőcseléknek, és a kevésbé önérzetes harcosoknak, akik sajnos az idő múlásával egyre többen és többen lettek. Hiába, a civilizációnak nevezett mótely egyre több varkaudart fertőzött meg átkos hatásaival, s számos ifjú harcos dobta oda ősei évezredes tradícióit valamilyen hamis, új hitvallásért.

Ortquis azonban nem esett semmilyen új hit csapdájába. Ó, nem, hiszen ő a végletekig régimódi volt. A régiek lelke született újjá őbenne – azoké a varkaudaraké, akik még a faj ifjúkorában, az írott történelem hajnalán éltek, s egész életüket a harc szentségének áldozhatták. Nekik még megadatott az igazán büszke, szabad élet; nem volt szükségük a Namír

Királyságok kifosztására irányuló rabló hadjáratokra, és izmos karjuk erejét sem kellett pénzre váltaniuk valamely délvidéki sötét hatalom zsoldosaként. Hiába, dicső idők jártak akkortájt – a legendák szentségtelen Carh-azdinja már elbukott, de az Új Fajok még meg sem jelentek. Ő, ha ő is abban a korban élhetett volna!

De nem. Ortquist arra kárhoztatták az istenek, hogy lelke e dicstelen időben szülessen meg, s agyára örökösen ránehezeden a tudat: a bálványozott ősoktól iszonyú távolság, kegyetlen évezredek választják el.

Sötét gondolatoktól zaklatottan bolyongott hát Ortquis a vértől iszamos harcmezőn. Vak volt akkor, és süket; sűrű köd borította be elméjét, mint valami jótékony lepel, ami a valóságot igyekszik távol tartani tőle, s csak saját gondolatai léteztek számára. Ám a leplet hirtelen szörnyű halál-sikoly, és azt követően durva röhögés szakította ketté. A varkaudar felkapta fejét, s szemei olyan látványt pillantottak meg, amely még őt, a sokat tapasztalt zsoldost is megrázta.

Tőle alig harminclépcsnyire iszonyú multság folyt. Hat részeg varkaudar kínzott ott két tízévesforma embergyereket, akik minden bizonnyal a közeli faluból tévedhettek erre, s kerülhettek a részeg harcosok kezei közé. Az egyik fiú már halott volt – minden bizonnyal az ő sikolyát hallotta Ortquis –, de a másik szerencsétlen még élt. Két varkaudar fogta le éppen a félelmében szűkülő nyomorultat, míg a harmadik kéjesen vigyorogva közelítette a fiú szeme felé törét. Társai röhögve biztatták a kését, hogy minél gyorsabban vágja ki az áldozat szemeit, s mielőtt Ortquis bármit is tehetett volna, a tör a szembe mélyedt.

Ez volt az a pillanat, amikor hirtelen megpattant valami Ortquisban. A részeg varkaudarok röhögése, a törös fickó diadalüvöltése és a fiú borzalmas sikolya egy hanggá keveredtek össze elméjében – olyan hanggá, amely acélkarmokkal szaggatta elméjét, s az örület szélére sodorta. Agyára vörös köd telepedett, s belsőjében úgy dübörgött a téboly, hogy az majd' szétvetette őt.

Bömbölő harci üvöltéssel, démonként vetette magát a kegyetlen gyilkosok közé. Bárdja csapásának eredményeképp a törös feje pörögve repült le testéről, s a penge ugyanazon mozdulat folytatásaként még térdéből levágott egy lábat – az áldozat ájultan rogyott a földre.

A többi négy csak most eszmélt föl, s kapott fegyvere után, de ez a késés egyikük életébe került. Ortquis tébolyult harci lázban küzdött – vastag bikanyakán és kezein kidagadtak az erek, szája sarkán nyál csordult ki.

Pengéje most mellkast talált, s átvágott egy láncinget, hogy csak a szétforgácsoló bordák állítsák meg. Ekkor azonban buzogány találta el si-

sakját, s Ortquis megtántorodott. A következő, oldalát érő csapás térdre kényszerítette; Ortquis még megpróbálta lerázni agyáról a kábultságot, de a következő pillanatban egy izmos kéz forgatta lándzsa szakította át páncélját, s mélyedt fájón testébe...

Az utolsó látvány, amit a varkaudar megpillantott, a namíri fiú arca volt, amelyen furcsa, földöntúli ragyogás ömlött el. Azután az elmúlás óceánjának sötét hullámai csaptak össze fölötte, hogy magába temessék megfáradt lelkét...

Valahol – téren és időn túl – megmozdult egy névtelen entitás. A világmindenség folyása egy felfoghatatlanul rövid időre megszakadt, hogy utána ugyanúgy folytatódjon tovább. Azazhog... majdnem ugyanúgy...

Valamikor, évezredekkel korábban:

A varkaudar férfi izgatottan járkált fel-alá barlangja bejárata előtt. Gyönyörű, felhőtlen éjszaka volt, ám őt most hidegen hagyta az ég kárpitján tündöklő csillagok sziporkázása. Sokkal inkább érdekelték a benti, barlangban folyó események, de oda – férfiember lévén – nem léphetett be, csak a fojtottan kiszűrődő zajokat hallhatta. Végül – a férfi úgy érezte, eónok teltek el ez idő alatt – egy asszony lépett ki a barlangból, s szólalt meg az ősi szokás szerint:

– Hozzad szólok most, Raquar, halld hát szavaimat! Asszonyod fiúgyermeket szült néked, s harcost népednek, ki utódoddá válik, s halálad után öröködbe lép! Mondd hát meg nekem, Raquar, főnökök között a legnagyobb: mi légyen a fiú neve?

A férfi elméjét hirtelen furcsa érzés rohanta meg, olyan erővel, hogy egy pillanatra megszéldült tőle. Szemei előtt messzi tájak, idegen fajok sejtetek föl, és ezek között ott volt valaki, aki oly ismerős volt számára, mintha mindig is vele lett volna. Aztán a furcsa érzés távozott, mintha soha nem is létezett volna, de mégis... a pillanat elmúltával Raquar már biztos volt válaszában.

– Ortquis.

Az asszony bólintott, majd visszatért a barlangba.

Raquar csak ekkor eszmélt föl igazán. Már teljesen elfeledte az előbb rátörő furcsa érzést, s nem érdekelté más, csak az, hogy boldog. Fejét az égnek fordítva felnevetett, s úgy érezte, hogy a csillagok visszanevetnek rá.

FORTAMIN:

WARGPIN HANGJAI

Wargpin csendjét rútvísítás törte meg a hajnali kakasszó előtt. A házak elreteszelt ajtóinak mögül persze kíváncsi, álmos tekintetek kutatják majd az utcát pillanatokon belül, ám addig csak az indulásra cihelődő kalandozók figyelmét vonta magára a látvány. Sokuk abbahagyta málházsákja rendezését, mások azonban csak egy kurta pillantásra méltatták a korai csendtörőket, mielőtt ismeretlen céljaik után indultak volna a vadonba.

– Ne kíméld az irháját! – rikkantotta egy szakállas árnymanó a kocsmábejáratából.

A hátul haladó palotaőr azonban biztatás nélkül is értette a dolgát, és kardlapjával jót húzott a vinnyogó figurára, akit társa kötélén vonszolt maga után. A visítás megint felhangzott, és a palotaőr kajánul rákacsintott az árnymanóra, akitől harsány kacagás volt a válasz.

– De Uram – az előlépő nap szimbólumos kobudera megtorpanásra készítette az elől haladó fegyverest –, mit vétett ez a szerencsétlen, hogy így kelljen meghurcolni?

A kurta lábú, szakadt gúnyájú teremtmény eközben térdre rogyott a palotaőr mögött, és arcát az út porába fúrta. Hangosan zihált, és szorosan összekötött kezét védekezően feje fölé emelte.

– Vétsége se nem kisebb, se nem nagyobb, mint hogy tyúkot akart lopni a nyavalyás! – érte be társát a hátulsó fegyveres. Szavait nyomatékosítva berúgott a fogolyba, aki újfent felvisított.

– Én nyem! – így mondta, „nyem”, furcsán torzítva ezzel a közös nyelvet.

– Dehogyan „nyem” – gúnyolódott a palotaőr, és tarkójánál fogva talpra rángatta a koszos kis alakot, aki ettől torz fintort vágva behúzta a nyakát.

A kobudera hátrahőkölt, mikor a fogoly arcába nézett. Riadt, mélyen ülő gombszemek pislogtak vissza rá a teremtmény malacorra mögül, agyaras pofájából vér szivárgott alá rángatózó állára, míg lapos fejét csatakos sörte borította.

Nem lehetett itt semmi kétség, orknak született az istenverte.

– Baar-ork – pontosított egy fekete hajú ember a Raia-pap mögött, miközben kezével átölelte a mellette álló alakváltó lány derekát. Amaz csak kacéran megrázta hosszú, arany sörényét, és tettetett félelemmel közelebb húzódtott „lovagjához”.

– Kegyetlen fajzatok. Sok százuk les ránk orvul a rengetegben, s az éjbe álltával lopnak, rabolnak. Értelmük akár a gyertyaláng, s szívük sötétjét csupán a pusztítás öröme élteti.

A nap szimbólumos kobudera bólintott e szavakra.

– Jól szóltál, nemes hölgy, a Gonosz szolgája mindahány.

– Wargpin határában fogtuk el, így a helytartó mond majd ítéletet felette – vette át a szót az első palotaőr, mivel nem kívánta, hogy a foglyot már itt az utcán meglincseljék a gyülekező kalandozók. – A törvény egyenlően vonatkozik mindenkire.

– Halál! – üvöltötte egyöntetűen a helytartói hivatal előtt összeverődött tömeg. Szemükben izzott a gyűlölet, mely inkább az elkövető fajának, mintsem el nem követett tettének szólt.

– Halál – nyögte ki a beleegyezést a helytartó is, és megtörölte izzadó homlokát. Mióta leányát elrabolták, valahogy gyengének érezte magát, és a hisztérikus tömeg csak még jobban elbizonytalanította. És különben is, az orkokat ő is gyűlölte.

A tömeg diadalmasan felhördült, és egy emberként fordult a főtéren felállított emelvény felé, melyen ott állt a megkötözött ork. Apró gombszemével idegesen pislogott, és izgalmas néha puffedt, lilás nyelvvel körbenyalta ajkát.

– Nézzétek, milyen vérszomjas! – rikoltotta egy asszony a tömegeből. – Még most is acsarog.

– Tolvaj, rabló! – kiáltotta egy törpe kovács. – Százszorosan is megérdemled a halált.

– Ti gyújtottátok fel a földeket! – rázta az öklét egy fiatalasszony.

A csöcselék egyre jobban hangulatba lovalta magát, és a szidalmakkal együtt már más, nemtelen ocsmányságokat is dobáltak az ork felé. Maga volt a testet öltött gonosz, aki holnap hajnalban visszaköltözik oda, ahová való. Targmaeddón mélységes poklába, Leah portáljába.

Aztán a szürkület beköszöntével lassan elcsitult az ork ellen őrijongó düh. Nem mintha csak egy szimpatizánsa is akadt volna a városban, sokkal inkább azért, mert a polgárok visszahúzódtak biztosnak hitt szobájuk menedékébe. Az utcákat már csak a későn érkező, fáradt kalandozók, és a

rendszeretlen időközönként felbukkanó városőrök járták. A pódiumra kikötött ork látványa mindannyiukból csak megvetést váltott ki.

A fekete hajú ember férfi, ki hajnalban még a bájos alakváltó lány derekát ölelte, most idegesen markolászta vasalt bunkója nyelét. Mikor észrevette a záráshoz készülődő törpe kovácsot, mélyet szippantott egy kis szelencéből, mely elrejtette a csekélyke sáfrányport, és határozott léptekkel indult a boltos felé.

– Hé, öreg, veszel-é vasalt bunkót? – A nyegle kérdés aztán csattant, hogy a kovács rákattintotta a lakatot az ajtóra.

– Holnap jöjj, emberek fia, és csengő aranyakra válthatod fegyvered – nézett fel a törpe összehúzott szemmel a szakállasra. – A mai nap legyen a pihenésé.

– Azé lesz – morogta a férfi, és ütésre lendítette fegyverét. – Legalábbis a te számodra.

A meglepett kovács megpróbált oldalt hajolni, de a brutális ütés kíméletlenül zúzta össze a bal vállát. Nyögve zuhant boltja küszöbére, és a rátörő fájdalom nyomban az eszméletlenség ködébe ragadta. Támadója bal kezében azonban orgyilkos tör villant, és egy gyors szúrással végleg megfosztotta életétől áldozatát.

A Baar-ork némán nézett az egyik sötét mellékutcában eltűnő gyilkos után, majd sárga agyaraival jólesőt kaffantott. Az oktalan, szórakozásból osztogatott halál nem volt ismeretlen előtte sem.

Az este gyorsan köszöntött Wargpinra, és az ork mellől végleg elmaradtak gyötrői. Zaj csak a város túlfeléből, a Fogatlan Vámpírhoz címzett fogadóból szűrődött a főtérre, így a fajzat nyomban meghallotta az oldalról jövő nyikordulást. Odakapta a fejét, ám csak két csuklyás alakot vélt felfedezni egy kapualjban. Malacorrával bele-beleszimatolt a levegőbe, és élvezettel szívta tüdejébe, mert amit félállati ösztönével megérezett az épület felől, az a gonoszság maró szaga volt.

Nem foghatta fel a wargpini kastplomban szőtt sötét intrikák lényegét, sem nem látta át azon küldetések aljasságát, melyekre itt kalandozókat fogadnak fel, de a gonoszságot érezte. És ez valahogy otthonos érzéssel töltötte el.

Az üzlet lassan megkötetett, és az egyik csuklyás végleg eltűnt az épületben, míg a másik valami iratot elrejtve keblében keresztülvágott a téren. Mikor odaért az orkhoz, megtorpant, majd hirtelen indulattól vezetve elé szökkent, és a képébe sziszegte:

– Te alattomos féreg, reggel bevégezed!

A Baar-ork, ha kötelei engedték volna, hátrahököl. A gyűlölettel teli, ferde vágású szemek és a sárgás bőr az ismerős, reggeli kobuderát juttatták eszébe. Mégis, a magasan álló Bíborhold fénye most pokoli, rőt vörös színbe vont a nyakában lógó aranynap szimbólumot. Aztán a pillanat tovatűnt, a kalandozó fázósan összehúzta magán a köpenyt, és beleveszett a város sötétjébe. Friss küldetése volt.

Nem telt bele sok idő, és a Fogatlan Vámpír vendégei is abbahagyták a zajongást. A városra ráborult az éj, lakosai pedig egy szebb álmvilágban sóvárogtak gazdagság, hatalom után.

– Jer' vissza, kicsikém! – A borittas hang a fogadóhoz vezető utcából szólt, ám láthatólag nem volt foganatja, mert a „kicsike” huncut mosollyal perdült ki a főtérre. Egy pillanatig farkasszemet nézett a megkötözött orkkal, majd tompán fénylő aransörényét megrázva, macskaszerűen ráfűjt. Hiába, vérbeli alakváltó leány volt.

– No, kiscsillagom – támaszkodott meg enyhén kapatos lovagja a sarkon. – Jöjj hát karjaimba!

Az orknak, amúgy pocsek emlékezőtehetsége mellett sem kellett sokat kutatnia elméjében, hogy a párocska férfi tagját, mint a törpe kovács szürkületi gyilkosát azonosítsa. Az alakváltó leánynak azonban nem lehetett tudomása erről a mézárólásról, mert csípőjét csábosan ringatva megindult a szakállas felé. Mikor odaért hozzá, karjait lágyan a férfi nyaka köré fonta – amit az morgó elégedettséggel nyugtázott –, és tekintetét a másikéba fúrta.

– Hős emberem – búgta a leány. – Ha szerelmünk súlyát aranyban mérnék, vajon lenne-e oly drága kincs, mint a királyok koronája? Csengő aranyból kétszázötven felérhetne rajongásoddal?

A szakállast teljesen elbűvölte az alakváltó leány szeme. Agyát mintha távoli méhecskék zsongása töltötte volna be, melyek ezernyi szárnyverdesése mind az „arany” szóra ritmizálna. Keze önkéntelenül mozgott, hogy a világégés óta csellel és verejétkkel szerzett összes pénzét kedvesének ajánlódokozza.

– Mindenem a tiéd – akarta mondani, de a bűvölés varázsa alól épphogy szabaduló hangszálai felett még nem nyert teljesen uralmat. Az alakváltó leány pedig amúgy sem hallotta volna, hiszen futtában egy sietős ima kötötte le minden figyelmét, melyet Elenios istennőhöz intézett, a zsákmányért.

A Baar-ork csak annyit fogott fel az egészből, hogy valakitől akarata ellenére pénzt csaltak ki. Ez viszont nagyon tetszett neki, habár az arany finom tapintását ő maga csak néhányszor érezte tömzsi ujjai között. Gon-

dolatai egyre jobban szétszóródtak, és mikor a Bíborhold legközelebb a wargpini főtérre vetette pillantását egy felhő mögül, már csak lebecsáklott fejű, hortyogó-rőfögő alakját érthette tetten odalent.

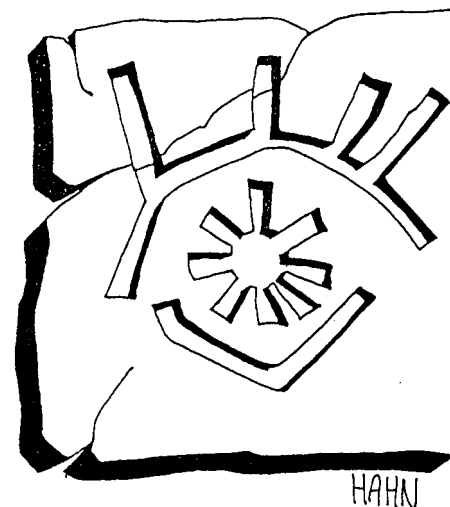
Mielőtt azonban a hajnal első napsugarai a keleti égbolton feltűnhettek volna, az ork a vér szagára riadt fel. Piciny gombszemei nyomban végigvizslatták a térséget, és orrával csalhatatlanul szimatolt a biztos irányba. A helytartói hivatal előtt egy orvul legyilkolt palotaőr feküdt, míg gyilkosa sebes mozdulatokkal kutatta át. Sok értéket nem lelhetett szerencsétlen katonánál, mert dühében jókorát ütött az érzéketlen archa, és a kihulló fogat mohón markába zárta.

Az ork közönyösen nézte, ahogy a kalandozó feláll áldozatától. Most már felismerte, egy árnymanó volt – talán éppen az, amelyik tegnap hajnalban még baráttan összekacsintott egy palotaőrrel. A kalandozó most ügyesen felkötötte a fogat a nyakláncára, és egy másik tárgyat leszedett róla. Lesz majd mit mesélnie, ha palotaőr trófeájára rákérdeznek a társai. Teyerében forgatta még egy ideig a már értéktelenné vált trófeát, majd mintha csak alamizsnát dobna, az ork lábához hajította, és messzire inalt a tett színhelyéről.

A mumifikálódott szörnytagot már csak nehezen lehetett volna azonosítani, és hogy a Baar-orknak mégis másodpercek alatt sikerült, annak csak egy oka volt. Valamikor egy fajtársa füle lehetett a dolog.

Pár órával később, ahogy a hajnali kakasszó felharsant, Wargpin határában orkot akasztottak. Nem kísérte szánakozás vagy részvét attól a pár kalandozótól és paraszttól, akik szemtanúi voltak, hiszen csak egy velejéig gonosz teremtmény költözött az árnyékvilágba. Egy olyan, aki gyilkolt, rabolt, fosztogatott, csupa olyasmit tett, ami a civilizált közösség szemében bűnnek számított. És különben is – ork volt.

ELENIOS HAVA

ELENIOS MEGIDÉZÉSE

Hirtelen felszabadult, vidám érzés lesz úrrá rajtad. Teljesen természetesnek tűnik, ahogy egy vidám, csilingelő hang megszólal a fejedben:

„Helló! Egy rúnatündér vagyok!”

Gyorsan körül nézel, mire vihogva:

„Láthatatlan, az ám! Elenios, a szerelem és szél istennőjét szolgálom! Akarsz az ő papja lenni? A bűvölés, a csábítás, a telepátia minden fortélyát elsajátíthatod! Repülhetsz, akár a madár, és vihart idézhetsz! Akarod? Mutass be egy áldozatot Elenios bármelyik rúnakövénel, és máris az örök ifjúság birtokosa lehetsz! Legalábbis szellemileg... Az áldozat legyen egy mákrózsavirág, egy vízionárszem és egy csepp ragasztó. És persze az istennő csak akkor hallgat meg, ha lelked tiszta, jellemed jó. Szia, és várunk!”

Egy darabig még elbűvölten bámulod a követ, de a rúnatündér kacagása nem hangzik fel újból.

ALBA LOCSY

NAPTÁR

(részlet)

Elenios hava

Mosolyog a Drága,
bűvös fény a szemében,
s csókra áll a szája,
s elégsz a szerelem hevében.
– A Csábítás napján

Bűvös tudás, mi éltet.
Örülj, hogyha bírod,
Elérhetsz sok szépet,
s elemészt a kínod.
– A Bűverő napja

Lelkedben fellobban a láng,
forró tűz emészti a lelked,
egy másik halandó iránt,
csak legyen merszed...
– A Szerelem napján

Gondolatok, jók és rosszak,
mik a fejedben születnek,
a telepátia ösvényén kavarognak,
de a másoké mindig meglelnek.
– A Telepátia napján

Madarak, miket vágyakozva nézel,
messzi tájakra jutnak,
s repülnél velük a széllel,
de veled csak az évek futnak...
– A Repülés napja

SIHAYA:

ELENIOS: HÍVEIMHEZ

Hívem, tárd ki szíved, beszédem van veled,
kérlek, hallgasd végig különös istened!
Szeretném, ha egymást jól megismerhetnénk,
s örökös időkre hú társak lehetnénk.

Nem vagyok királynéd, inkább csak barátod,
És az is csak akkor, ha te is kívánod.
Örömd örömöm, bánatod bánatom,
Döntsél tetszés szerint, én mindet vállalom.

De te is ügyelj rá, hogyan s miképp teszel,
vigyázz, a homályba könnyen beléveszel!
Keress hát mindig a kristályvizű kutat,
Ha szíved tiszta, majd mutatja az utat.

S ha már rátaláltál, le ne lépjél róla!
Légy a jószándéknak őszinte tudója!
Segíts, hogy az utat bárki megjelhesse,
lelked lángolása őket is vezesse.

Legyél te a fény, ki irányt ad sötétben,
világító csillag, mi ragyog az éjben,
tavaszi szellő, ki a szerelem szárnyán
szabadon száguld az egek óceánján.

Ne hagyd, hogy szívedben úr lehessen a bú,
békét megzavarja bármilyen háború,
a napot elfedje rettentő sötétség,
s emberi lelkekbe költözzön a kétség.

Neked örökre vidámnak kell maradnod,
gyöngyöző kacajjal nevéssen a hangod.
Mert ha úgy vélnéd, nincsen már több remény,
másoknak még akkor is te leszel a fény!

Karod erejét megacélozni ne akard,
a mi fegyverünk a mosoly, és nem a kard!
De vigyázz! Szándékos se legyen hamis,
mert mit másoknak adsz, azt kapod magad is.

A legnagyobb erő mindig a szeretet,
férfit köt a nőhöz, anyához gyermeket.
Merítsd belé szíved, s meglepődve látod,
Nincsen ellenséged, csupán jó barátod.

Szeress, hogy szeretess – s kitágul a világ,
színekbe öltözik ember, fű, fa, virág,
s lelkedet megtölti a felhőtlen öröm,
ahogy szívek szólnak szívedhez: „Köszönöm!”

Életedben lesznek rettentő helyzetek,
mikor úgy érzed majd: „Istenem, elveszek!”
Jusson hát eszedbe: nem létezik veszély,
mit le ne győzhetne őszinte szenvedély.

Éld úgy életed, hogy elmondhasd: „megérte”,
és ne félj, hogy egyszer mindennek lesz vége,
mert tested elpusztulhat ezernyi vészben,
lelked legyen IGAZ, hogy örökké éljen!

ERIGSON:
SZABADSÁG!

- Szia, Erigson! Rég találkoztunk!
- Szia, Fagyöngy! Valóban, már vagy fél éve! Mutasd magad! Igazán jól nézel ki. Sokat erősítesz? – kérdezem, miközben végigfuttatom szemem az elf sudár, ám mégis erős testén.
- Köszönöm! Sokat edzek nap mint nap. Egyébként te mintha „megsötétedtél” volna, barátom!
- Igen, fránya tintacsiga. Pedig azt hittem, nem fog másodsorra is megesni. Tévedtem. Hú, jól látom, egy vasalt bunkó van a kezében?
- Ááá, igen! Ez a kedvencem – mondja, miközben kedvesen végigsimít a bunkó megvasalt felületén. – Hullanak a szörnyek tőle, ahogy kell! Látom, te még a jó öreg bronzhegyű lándzsánál tartasz. Miért nem cseréled már le vashegyűre? Sokkal brutálisabb fegyver az!
- Tudod, már megszoktam, és a szívemhez nőtt.
- De hát a vashegyűvel könnyebben tudnád megölni azokat, akik rád támadnak.
- Nos, szerintem nem ez a lényeg. De beszéljünk inkább másról. Látam egy helyes kobudera lányt nemrég. Képzeld, milyen szép haja volt...
- Szia, Erigson, kedves alakváltó komám!
- Szevasz, Elver J. Elek! Tharr cimborád hogy van?
- Szuperjól! Képzeld, micsoda varázslatot tanított: ha kimondom a szavakat, és megfelelően integetek mellé, akkor az erőm még hatalmasabb lesz! – Miközben ezt mondja, végigmérem hatalmas troll testét, és saccolgatom, hány magamfajta fickót tudna egyszerre felemelni. És még a varázslat is! Hát nem semmi!
- Látom rajtad, hogy te is jól vagy. Merre jársz mostanában?
- Most kaptam ezt a fantasztikus láncinget egy hölgytől délre innen, és ott hallottam Gombóctól, hogy északabbra van egy gróf, aki a külde-

tesei elvégzése után egy nagy hatalmú varázsgyűrűt ad. Ő már megszerezte! Mesélte, hogy amióta viseli, kevésbé tudják eltalálni az ellenfelei. És valahogy arra is rájött, hogy szerencsésebb azóta, bár nem igazán tudom, hogy erre miképpen jöhetett rá az, aki viseli... Te nem északról jössz? Talán már te is megszerezted?

- Északról jövök, de nem szereztem meg. És nem is fogom. Nem vagyok én leány, hogy ékszer viseljek! Hahahaha!
- Figyusz – súgva odahajol hozzám –, itt nem az ékszer a lényeg, hanem az, amiben jobb leszel! Mindenki megszerzi előbb-utóbb. Nem maradhatsz ki te sem!
- Nem számít, hogy kimaradok-e. De beszéljünk inkább valami másról! Maradt még a tegnapi sült tehéncombból! Hidegen isteni! Megkínálhatlak?...

- Viszlát, kedves boltos! Jó volt veled üzletet kötni!
- Remélem, jó hasznát veszed a kötélnek, Erigson!
- Már majdnem kilépek az ajtón, amikor utánam kiált, mire visszafordulok.
- Mi az?
- Néhány napja volt itt egy fickó a polgármesteri hivatalból. Valami ajánlatuk van a kalandozóknak. Szerintem téged is érdekelni fog!
- Ajánlat? Mi volna az?
- Gyere, nézd meg! Ezt a kiáltványt hagyta itt.

Kalandozók!

Óriási küldetéssorozat! Rengeteg szörny! Még több szuper jutalom, ha megcsinálod a feladatokat, és végül kiszabadítod a polgármester lányát! Fantasztikus fegyverek, arany nagy balommal, és a végső küldetés után egy hiperszupermega LÁNCRESZTYŰ!
További információ a belytartónál!

- Szörnyek? Talán labirintusok is? Fantasztikus fegyverek? És egy LÁNCRESZTYŰ? Éppen tegnap mondta Gombóc, hogy kiszabadította a leányzót. Az öldöklés nem vonz, a jutalom még úgy se'. De köszönöm, hogy gondoltál rám, boltos. Viszlát!
- Viszlát, Erigson! – kiáltotta utánam.
- Visszafordulva láttam az arcán az értetlenséget. Az ajánlatot hallva eddig mindenki rohant a hivatalba...

Kedves Yasmína!

Úgy éreztem, itt az ideje, hogy ismét levelet írjak Neked!

...És nagy szomorúsággal tölt el, hogy mindenki csak gyilokra, öldöklésre koncentrál. Ennek látványa rossz érzéssel tölt el minket, akik önmagunkban, egymásban, a tanulásban és környezetünkben is örömléleket lelünk. Nem pusztítani, és ártani a célunk, hanem szeretni, és önmagunkká lenni, önmagunk maradni. Tudod, én tanulni szeretnék, de nem azt, hogyan kell gyilkolni. Tanulni szeretnék önmagammal, a világról, és tanulni szeretnék a növényekről, állatokról és a szörnyekről is! És tanítani a szeretetet, példát mutatni barátságból és önzetlenségből. Mindenki azt hiszi, hogy azt csinálja, amit önmaga akar. Valahogy úgy érzem, mégis kevesen vagyunk igazán függetlenek és szabadok!...

Sok szeretettel búcsúzik Tőled: Erigson

SRAPNEL:

ZAVAROS VÍZIÓK

Magány, elhagyatottság, és hűvös közöny ott, ahol a legnagyobb és legtisztább az élet. A fák árnyait figyelem, s közben hangok égnek tudatomba, mintha izzó vassal írnák. Továbbmegyek. Érzem az ágak ropogását talpam alatt, hallok a fű susogását, látom a fák mozgását. Különös érzetek kerítik hatalmukba gondolataimat, megzavarnak. Zavar a harmonia ily nagy mértékű tobzódása, elbizonytalanít, mégis... valahogy várom a folytatást.

Egy tó, melyben saját magamat látom, és ezen keresztül az életemet is. Figyelem a vizet – önmagam megkeseredett, gondterhelt ábrázatát –, de titkai rejtve maradnak fürkész tekintetem előtt. Gyűlölöm, mert nem tudok hazudni neki, őszinteségre ösztönöz. Elkapom szemem e csilámló tükörről, és útnak indulok.

Lépteim kopogva hullanak tudatom mély kútjába, amikor valamire rálépek. Az avar rejteget valamit előlem. Lehajlok, és fölveszem zavarom okát. Egy kulcs. Milyen furcsa. Csontból készült, és borzasztóan hideg, szinte taszítja forró érintésemet. Titokzatosság árad belőle, ősi, rég feledésbe merült titkok, melyek elvesztek a halandók számára. Zsebre teszem, majd ismét útnak indítom lábaimat.

Figyelemmel kísérem a táj változását, mely döbbenetesen gyors. Kopár sziklák váltják fel az erdőt egy részen, aztán ismét erdőbe torkolnak. De a sziklaorom nem oly kopár. Egy ódon kastély dűledező romjai bontakoznak ki előttem, minek ablakaiba életet varázsol a nap fénye. A halotti csendben szavak formálódnak agyamban – „Menj, lépj be!” – szól a kulcs –, de nem figyelek rájuk. Gyorsan magam mögött hagyom eme nyomasztó építményt, és megyek tovább az erdőben.

Lihegve rogyok le egy fatuskóra, mely egy tisztáson áll. Szívemet még mindig körülöleli a félelem érzete, de már kezd halványulni. Valamin megtörik a nap halovány fénye. Egy tányér!? Kiemelem a fűből, és megvizsgálom. Tiszta, teljesen tiszta, valahogy azonban mocskosnak tűnik.

Elmosolyodom. Hát igen, a múlt szennyét lemosni nem lehet, ránk tapad, és átokként üldöz halálunkig. Figyelem röptét, ahogy egy fának csapódik. Indulok, vár az út.

Annyira elmerültem lépteim szemlélésében, hogy majdnem belesétáltam egy falba. Döbbenetes látványt nyújt. Magassága lenyűgöző, a végét nem látom, de érzem, leomolhat. Nem illik ide. Zavar. Győzhetetlennek tűnik, és ez dühöt ébreszt bennem. Azért is megpróbálom.

Reménytelen.

Felhagyok a próbálkozással, és lepihenek. Jótékony és megvilágosító álom száll meg. Megértem, hogy ez álmaim, vágyaim korlátja, melyek legyőzéséhez egyedül kevés vagyok.

Elvesztem.

GWENDOLEN:

EGY NAP, MELYEN SEMMI KÜLÖNÖS NEM TÖRTÉNT

Alena, kicsi lány... tudom, hogy itt vagy valahol, és tudom, hogy nem akarsz velem beszélgetni. Hogy ennél jobban mi fájhatna, azt nem tudom... De talán egyszer érdekel majd még, hogy mi történt a mamáddal, és elolvasod ezt a naplóféjét.

Tegnap azzal az elhatározással léptem be Dögvészhez a Rothadás szentélyébe, hogy akármi történik is, benn maradok, talán így kideríthetek valamit, ami segítségünkre lesz, hogy kilakoltassuk onnan azt a démont. Dögvész, amennyi esze van, szerintem már elfelejtette, hogy halált ígért nekünk az ellenáldozatokért, így tőle nem féltem... annyira. Fellah, a tűzfőnix, akit annyira szeretted, míg egész kicsi voltál, az ajtóig kísért; megfenyegetett: ha bemegyek, elhagy, és így is tett. Szerintem nincs igaza, de ha menni akar, nem állíthatom meg. Azért, remélem, meggondolja majd magát.

Beléptem, és amint vártam, végigsöpört rajtam a gyűlölet: gyűlöltem az egész világot, mindent és mindenkit, persze legfőképpen Dögvészt és ocsmány istenét. Eszembe jutottak a hetek azokban a labirintusokban, amikor minden reggel arra ébredtem, hogy Elenios egyre távolabb kerül tőlem... egyszerre képtelenségnek tűnt, hogy én itt maradjak, és hajbókoljak ez előtt a tguarkhan előtt. Szinte hálásan fogadtam, mikor egy Mnebolath – már azt sem tudom, hogy néz ki, de nagyon ronda volt – odajött és kipofozott.

Olyan rossz kedvem volt, hogy senkivel nem akartam beszélni; mielőtt eszembe jutott volna, hogy egy kis álomporral segítsem az elalvást, és a megnyugvást, és elvackoljam magam a szentély egyik hátsó falánál, Mirage mellett, jól elbújtam Reaper, Boróka meg még jó néhány jó ismerős elől.

Szerencsére a napfelkelte, mint mindig, felvidított. De mi ez a finom illat itt körülöttem? Nahát, egy bájjal... persze, megismerem, én varázoltam... mondd csak, El Condor... ja, hogy visszaadtad, mert Dögvész kiöntötte a másikat, mikor bűvölni próbáltál tőle? Hát jó, majdcsak jó lesz valamire, legszívesebben meginnám a mindennapi reggeli tea helyett. :)

Nézzük csak, a szokásos reggeli torna... vagyis dehogya a szokásos, hiszen már el tudom a hozzám került szopókövet is pusztítani! Köszönöm, Elenios, Úrnóm! De most nincs is nálam szopókő. Legalábbis nem látom, de ki tudja, hova bújhatott, amennyi kacat van a hátizsákomban, meg a zsebeimben. Azért a biztonság kedvéért megpróbálok... jól van, tényleg nincs. A többi tényleg a szokásos: tulajdonságpajzs, csábmosság, auralátás.

Utálok a teleport varázslatot, legalábbis a végét, mikor mintha mindenemet kifordítaná, ahogy visszarepülök, és még utána is kábán téblábolok egy darabig. Add, kérlek, hogy Dögvész távozzon... hogy az eltvelyedettség megtérjenek... (érted is imádkozom, kicsi lány, bár sejtem, hiába).

Mielőtt továbbindulnék, ideje a Közös Tudattal is foglalkozni egy kicsit: még homályos, hogy mi sül ki majd ebből az újabb kísérletünkből, de az eddigiek alapján éppolyan hasznos, mint kellemes próbálkozni.

Elő a térképet, bár ezt a környéket nagyjából ismerem már... nyugatra át kell vágni Rin taraján, aztán már ott is vagyok Libertan határában. Ott majd megvárom Mirage-t, és együtt megyünk Áram koncertjét meghallgatni a fogadóba.

Indulás... mélységi grittang, pattanóböde. Állítom, ha a teleport is a leghasznosabb varázslói varázslat, a fehér glóbusz viszont a legszebb, legérdekesebb. Milyen régen láttam már igazi havat, ennek a szörnynek köszönhetően mostanában egyre többször örülhetek valami hóesésfélének. Kár, hogy csak akkor csinálja, ha mérges... vajon be lehetne fogni, és megtanítani neki, hogy parancsra fújjon? Trappoló dinymák – nohát, már ezt is le tudom győzni pusztá kézzel? Le. Tetemember – ezt is, bár nem mindig van gusztusom hozzá. Leah híveinek egy oltára – ha lenne erőm hozzá, lerobbantanám, de most nem megy. Ez az, egy grokképződmény! Pont olyan, amilyenek mesélték, kicsit talán alacsonyabb. Ilyenre még soha életemben nem másztam fel, most megpróbálok. Szerencsére néhány méter után potyogok le, nem feljebb jövök rá, hogy a saját karmaim, bárhogya is ereszttem ki őket, nem elegek a mászáshoz, elő kell venni a mászókarokat. Érdemes volt. Szép a kilátás,

látszik a város, északra a nagy sivatag, keletre Rin taraja húzódik. Csak ez a medvaboc ne karmolászna... ja, nem is medveboc, most, hogy előbújt az üregéből, egész méretes jószág... bundás csirmáz.

Lemegy a nap, annyit báméskodom itt fenn, még elkésem. Tovább: süvítő rája, gátvakond, egy aurapollátor (ó, leggyűlöletesebb lények egyike, bárcsak ne lenne itt a gazdád!), alpesi tehén. Alpesi tehén! Lesz mit vacsorázni este.

A nap utolsó sugarainál még látom, hogy északra az Úrnó egy oltára áll; megpróbálok idecsábítani egy törpemammutot, aztán körbecsapdázom a táborhelyet (ha egyszer muszaj...). Remélem, Mirage idetalál, nem téved el, mint én a múltkor. Elő a takarókat, ne kelljen sötétben pakolászni; kis tábortüzet rakok, és sütogetni kezdem a húst.

Jó éjszakát!

HÁ-PSZI:

A TALÁLKOZÁS

Amikor találkoztam vele, még nem tudtam, hogy a szerelem az én eszemet is elveheti. Nem hittem volna, hogy minden éjszaka az ő arcáról fogok álmodni, ahogy mosolyog rám. Nem gondoltam volna, hogy a nappal sem létezhet nélküle. Ha egy folyó fölé hajlok, hogy hús vízzel enyhítem szomjamat, a víz elcsitul, és ámulva nézem az arcát, azt az arcot, mely teljesen elbűvölt. Látom a fában, a virágokban, a felhőkben. Ilyenkor visszaemlékezem arra a napra, amikor találkoztam vele.

Olyan nap volt, mint a többi. Addig, míg ő nem tette mássá. Fáradt voltam, pihenni kívántam. Már arra sem volt erőm, hogy Gatinba láto-gassak, és egy pohár sör és kis kikapcsolódás után álomra hajtsam fejem a kijelölt szalmazsákon. Leraktam hát hátizsákom, és mellé telepedtem. Villám szimbólumomon megcsillant a lenyugvó nap utolsó sugara. Elhatároztam, hogy holnapi napom imával kezdem. Épp egy tudattár-sammal akartam felvenni a mentális kapcsolatot, amikor megpillantot-tam egy alakot. Távol volt még, de alakjából már látszott, hogy félreis-merhetetlenül nő az illető. Járása nyugodt volt, és szinte légies. Ahogy közeledett felém, elfogott az izgatottság. Hisz itt születtem Ghallán, és kevés nővel találkoztam még ahhoz, hogy a velük való beszélgetéstől ne szorongjak. De épp az ismerkedni vágyás és félelem egy ismeretlentől adták az erőt.

Odaért hozzám. Villám szimbóluma megnyugtató: tehát ugyanazt az istent szolgáljuk. Ugyanakkor megremegtem szépsége láttán. Mosoly-gott, és szemembe nézve megkérdezte, leülhet-e mellém. Dadogtam va-lamit, hogy persze, nyugodtan, sőt örülnék is neki.

– Engedd meg, hogy mint „vendég”, bemutatkozzam. Sylvia vagyok. Benned kit tisztelhetek?

– Há-pszí a nevem. Örülök, hogy megismertelek.

– Én is örülök. – Azzal megölelt.

Éreztem a testét, éreztem az illatát. Elkábított, és amikor hajtincse az arcomhoz ért, megremegtem az izgalomtól.

– Óh, te fázol! Rakjunk tüzet! – kiáltott lelkesen.

Elengedett. Bár ne tette volna! Egyszerre megszűnt a közelsége, és félttem, sosem fogom ismét a karjaimban érezni őt.

– Maradj csak, majd én – tette kezét a vállamra.

Néztem, ahogy fát szedett. Szőke, hosszú haja minden egyes lehajlás-nál előrehullott. Mintha lassított felvételen néztem volna a jelenetet. Hajol... lassan... nyugodtan... a rakoncátlan tincseket füle mögé te-szi... akkor láttam meg hegyes kis füleit. Tehát elf. Egy kis tündér! Mikor végzett a művelettel, ismét mellém telepedett. Akaratlanul is közelebb mentem hozzá. Pattogott a tűz. Csend volt. Kínos csend.

– Gyönyörű vagy – nyögtem ki végre azt a két szót, amit már rég mon-dani akartam, és amit már nem tudtam magamban tartani.

Rám nézett. Kék szemei ragyogtak a tűz fényében. Mosolygott, de a szemei mégis szomorúnak tűntek.

– Tudod, Há-pszí, van egy barátom, aki szintén kobudera, mint te, de...

– És ez lehet akadály? – vágtam a szavába.

Elszégyelltem magam. Azt hittem, otthagytam, hogy tovább nem csodál-hatom, de csak ennyit mondott:

– Gyereket várok tőle – simogatta meg szeretettel a hasát.

Még nem látszott, hogy anyai örömök elé nézne. Haragudtam arra a gyerekre, de nem tehettem róla, első látásra beleszerettem az anyjába.

– Szereted őt? – kérdeztem.

– Szeretem.

Mintha belém csapott volna a villám. Nem lehet az enyém! Sosem le-het az enyém! Többet erről nem beszélünk. Ugyan továbbra is ott ma-radt köztünk a feszültség, de titkolni próbáltuk. Beszélgettünk a ghallai hírekről, csupa semleges témáról. Sokáig meséltünk még egymásnak, majd lefeküdtünk. Már mélyen aludt, amikor felkeltem. Megbocsátha-tatlan dolgot tettem. Összpontosítottam pszí képességemet, és kutatni kezdtem az emlékezetében. Nem is tudom, mit akartam tudni, hogy mit keresek.

Láttam egy kiégett erdőt, elszenesedett testeket, pusztaságot, majd vi-rágzó földet, és egy kobuderát, akit szeret! – Ki kellene törölnöm az em-lékei közül! – suhant át agyamon a gondolat, de nem tettem. Túl szép lenne, ha így kaphatnám meg a szerelmét. Éreztem, jobb, ha befejezem a kutakodást.

Ismét őt láttam. Álmában is szép volt. Nézttem. Nem akarom elfelejteni az arcát.

A szája kicsit nyitva. Telt és piros. Húsos szája, mely csókra vár. Felette szép formájú orr. A szeme csukva, de tudom, hogy kék, mint az ég. Szempillái hosszúak. Még jobban kiemelik szemének szépségét. És a haja! Gyönyörű, csillogó aranyszőke. Megsimogatom a fejét, a haját. Mint a legdrágább selyem, olyan a tapintása. Füle mögé teszem. Hegyes kis fülei ismét láthatóvá válnak. Tökéletes, elbűvölő a kép. Gyönyörű! Arcához ér a kezem. Sima, ápolt bőr. Még sokáig nézem ezt a tüne-ményt, e látomást. Hisz szépsége olyan, mint egy álom. Mintha csak egy istennő lenne! Elalszom. Szívemben egy új érzélemmel, gondolatban az ő arcával.

Reggel együtt imádkoztunk Fairlight oltáránál. Aztán eljött a búcsú pillanata.

– Há-pszí, te szeretni való kobudera vagy. Maradj is meg mindig ilyenek! Kedvesnek. És meglásd, boldog leszel.

– Ugye, üzenhetek neked?

– Persze. – Ismét átölelt.

Utoljára érzem őt?

Távolodott. Csak álltam, és néztem utána. Szeretem.

...Tartottuk a kapcsolatot. Megszeretett, de távol kerültünk egymástól, így nem találkoztunk. Megszületett a fia. Fiamnak tekintem, mert szeretem az anyját. Szeretem őt!

Egy évre rá... Még mindig nem felejtettem el az arcát, de nem hiszem, hogy ő még szeretne. Nem üzen. Otthagytam Fairlightot. A „rossz” útra tértem. Nem vagyok kedves. És boldog? Nélküle?! Nem, boldog sem vagyok. Látni akarom megint, és szeretni. Az ő arca megnyugtat, és szembé varázsolja a napomat. Az ő arca a szépség, az ő arca a tisztaság.

Még mindig szeretem őt...

NOÉMI:

AKKOR

Talán, ha látnád, hogy sírok,
Talán megértenél,
Talán ha tudnád, mennyit bírok,
Többet tán nem kérnél.

Talán, ha nem lenne oly nehéz az ég,
S oly kegyetlen-hideg a hold,
Talán akkor mindegy lenne,
Hány az élő, hány a holt.

Talán, ha te is tudnád, mit ér a szó,
Talán nem kéne hinned nekem.
Talán, ha még hinnéd, mit ér a szív,
Neked adnám az életem.

Talán, ha csillag lenne szemed,
Talán értenéd az éjszakát.
Talán ha nap sütné lelkedben,
Talán nem félnéd sugarát.

Talán, ha nem akarnál isten lenni,
Lehetnél akkor, aki vagy.
Talán, ha nem félnél gyöngé lenni,
Bölcs lennél, erős, mert önmagad.

Talán, ha látnál is, mikor nézel,
Talán többet értenél.
Talán, ha egy lennél, s nem csak még egy,
Talán engem szeretnél.

YASMINA:
BÁRDÉNEK

– Ki-i-im! Menj vízért!

A vénasszony rikácsolása túlharsogta a fogadó hátsó helyiségét betöltő csörömpölést és zsvajt. A címzett persze én voltam, de egyáltalán nem óhajtottam tudomást venni róla. Semmi hajlandóságot sem éreztem arra, hogy a két nehéz favödörrel elbaktassak a jó háromsaroknyira lévő kútig, és onnan vissza, miközben lilára veri a lábamat a neki-neki-ütődő kemény fa. Volt ugyan víz a fogadó udvarán, de inni és főzni nem lehetett belőle, ahhoz hordani kellett. Különben is sötétedett már, és Alanornak voltak olyan részei, ahol napszállta után nem tanácsos sétálgatni. Úgyhogy még mélyebben hajoltam a bőrkötésű könyv fölé, ami azt hivatott leplezni, hogy hallottam a felszólítást. Pontosabban azt, hogy LÁTTAM.

Rólam ugyanis mindenki azt hiszi, süketnéma vagyok, bár képes arra, hogy szájról olvassak. Tulajdonképpen véletlenül alakult így a dolog, később azonban rájöttem, mennyi előnyöm származik belőle. Hatéves lehettem, amikor a szüleimmel és két testvéremmel útra keltünk, hogy a királyi városba jöjjünk. Arra már nem emlékszem, miért indultunk el, de azt az utolsó éjszakát sosem felejttem el. Zolobook vettek körül minket, csak a kavargás maradt meg bennem, ahogy a tűz fénye rávetült fekete testükre, harc közben sokkal nagyobbnak és ijesztőbbnek láttatva őket, mint amilyenek a valóságban. Egynapi járásra táboroztunk Alanortól, és álmunkban, rajtaütésszerűen támadtak. Apám és a bátyám mérgezett tüskéiktől halt meg a szemem láttára, anyámat és a húgomat élve fogták el, hogy feláldozza őket a sámánjuk, velem együtt. Amikor egy bozótoshoz értünk, anyám kétfelé lökött minket, és azt kiáltotta: Fussatok! Ahogy a bokrok közt botladoztam a sötétben, igyekezve elkerülni az arcomba csapódó ágakat, és rettegve a sűrűben megbúvó állatoktól, még sokáig hallottam a kiáltásait, ahogyan küzd, hogy időt nyer-

jen számunkra. Aztán minden elcsendesedett. Amíg bírtam, futottam tovább, mindegy merre, csak messze onnét, mígnem teljesen kimerülve összeestem és álomtalan álomba, eszméletlenségbe szédültem. Amikor magamhoz tértem, egy katona hátasán lógtam keresztbe téve a nyergen. Már nappal volt. Az alanori őrző talált rám, véresen, tépetten. Azóta sem tudom, mi történt anyámmal, és a húgomnak sikerült-e elmenekülnie.

– Kim! Hozz vizet!

A vénasszony arca tűnt fel a szemem előtt, bütykös kezével félretolta a könyvet az útból. Lassan, száját formázva ejtette ki a szavakat. Ezt és a két üresen koppanó favödört már nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Bólintottam, becsuktam a kopott könyvet, és szegényes vackomba dugtam, aztán megmarkoltam a vödöröket. Mielőtt kiléptem a hátsó ajtón az utcára, megtapogattam a kést a blúzom alatt, amit a szoknyám korcába tűzve viselek. Nem először járom meg ezt az utat, és bíztam a jó szerencsében, hogy nem is utoljára. Tisztának tűnt a terep, csak pár nagyszájú suhanc lézengett kint. Talán így akarták bizonyítani bátorságukat, összetévesztve a felesleges vakmerőséggel. Elindultam.

Míg a palota cselédházában voltam, jobban ment a sorom. A katonák jelentették parancsnokuknak az esetet, és engem, az meg nem tudott velem mit kezdeni, és bedugott a cselédlányok közé. Naphosszat lődörögtem a palota és a hivatali épületek környékén, úgy ismerek ott minden sarkot, mint a tenyeremet. Dolgom nem volt, enni bőven kaptam, ha megfordultam a konyhán, és még a könyvtárba is bejutottam. Volt ott egy írnofiú, akinek rendben kellett tartania a könyveket és főlíánsokat. Gondolom, sokat unatkozott, mert rögtön lecsapott rám, és nagy lelkesedéssel elkezdett betűvetésre tanítani. Eleinte nem kötött le a dolog, mert sokkal érdekesebb volt kilesni a hivatalnokokat, meg este a katonákat a cselédlányokkal. De aztán a könyvekben felfedeztem pár betűt, amit a fiú tanított, végül már szavakat, és egész mondatokat is el tudtam olvasni. Lassan megértettem, mennyi tudomány van bennük, és még a zolobookról, meg a régmúlt időről is olvashattam. Akkor már korán keltem, és gyors reggeli után a könyvtárba siettem, hogy ott töltsen az egész napot. A baj akkor kezdődött, amikor a fiú feleségül akart venni.

– Hé, Kimberly, segítsek felhúzni a vizet?

Ez Patkányláb hangja volt, de nem fordultam meg. Az elvelt évek alatt már véremmé vált, hogy ne reagáljak a hangra, és magam se beszéljek. Különben is számítottam rá, hogy itt fog ödöngeni. A nevét arról az

amuletről kapta, amit a nyakában hord kiskora óta. Ritkán megy haza, inkább a kút melletti lugasszerűségben alszik, hacsak a cudar idő tető alá nem szorítja. Minek is menne? Számptalan testvére éhesen nyivákol, a szülei meg veszekednek, hogy melyikük hibája, amiért nem tudnak kenyeret adni nekik. Néha hozok a fogadóból maradékot neki, de mostanában ott is egyre rosszabbul megy. Mióta a király megváltozott, az élet se' a régi.

Úgyhogy nem vettem tudomást Patkánylábról, hanem elkezdtem leengedni a vödöröt, beleakasztva a kút kötelének kampóját. Most nem vált hasznomra a süketség, bár sokszor megsegített. Amikor az őrzőket a városba hozott, faggatni kezdtek, mondjam el, mi történt. Persze, képtelen voltam megszólalni, csak sírtam és nyögdécseltem. Hogyan is mondhattam volna el, mikor magam sem tudtam felfogni, hanem elfelejteni szerettem volna? Később pedig már nem AKARTAM elmondani, mintha ezzel meg nem történtté tehetném. Végül feladták a dolgot. „Semmire sem megyünk vele, elment a szava. Talán nem is hallja, amit kérdezzük.” Így lettem Kimberly, a sükebóka, aki nem hall, nem beszél, és ütődött is kicsit. S attól fogva etettek, és nem dolgoztattak, meg nem is faggattak többé. Megfizettem a jólétem árát hallgatással. Senki sem törődött vele, merre járok, mit csinálok, és ha titkot súgva egymásnak rám is néztek, legfeljebb elfordultak, hogy le ne olvassam a szájukról. Vagy még azt sem, hisz néma lévén úgysem tudnám elmondani. Arra meg ki gondolna, hogy egy mezítlábas megtanulhat írni és olvasni?

Elkezdtem felfelé húzni a vizet, amikor Patkányláb mellém ugrott, és kivette a kezemből a kötelet. Mindkét vödöröt teletöltötte szó nélkül, de aztán csak kibökte:

– Hoztál enni, Kim?

Ráztam a fejem, és a hasamra tettem a kezem.

– Úgy. Szóval még te sem vacsoráztál? Én sem, de nem ez számít. Dundi nem bírja az éhezést, túl kicsi. Ha még sokáig nem tudok ételt szerezni...

Nem mondta végig, de nem is kellett. A kisöccse még csak két éves. Elfordítottam a fejem, hogy ne kelljen a szemébe néznom. Mostanában azért kellett gyakran este is vízért jönnöm, mert a fogadóban többször ettek levest az utazók, mint sültet. A katonák elvitték az ételmet, és nagyon magas lett az adó is. Ha néha bejutottam a palota közelébe, háborúról és szörnyhadseregről suttogtak. Félelem és szegénység: ez lett Alanor. Bezzeg a kalandozók ott a csatorna túloldalán! Nekik van aranyuk, ételük, és teleaggatják magukat ékszerekkel! Nem néznek azok

semmit! Az otthonuk elégett a Tűzviharban, és azóta rabolva, gyilkolva törnek kelet felé! Felénk. A király azt mondta, arra kell a pénz, hogy megvédjük tőlük Yaurriát. Hát nem tudom. Így meg éhen halunk. Akkor kit véd meg? Még jó, hogy nem beszélek, mert ha kimondanám ezt hangosan, lázadásért lefejeznének. Mostanában az ilyesmi gyorsan megy. Krapixlon Authir fejét is lecsapták a főtéren, pedig ő hivatalos ember volt, és mindig kaptam tőle pogácsát.

Patkányláb felkapta a két vödöröt, és elindult a fogadó felé, rám kacintva.

– Egy csókért elviszem neked. Még ezekben a göncökben is szép vagy, Kimberly, tudod-e? Nem csoda, ha elcsavartad annak az írónak a fejét.

Megrántottam a vállam, és visszamosolyogtam rá. Nem kell tudnia, hogy semmi ilyesmit nem csináltam. Egyszerűen csak felnöttem, és nem tehettem a külsőmről. Az írnofiú, Raoul pedig nem nekem, hanem az apjának szólt először a szándékáról, és mert nem voltam jó parti, az örege nem nyugodott, míg ki nem rakatott a cselédházból. Így megszűnt Raoul számára a kísértés, számomra meg a gondtalan élet és az olvasgatás. A vén boszorka, Tiche anyó fogadójába kerültem, konyhalánynak. Mivel pedig az üzlet régen sem ment valami jól, tekintve, hogy elég kieső helyen épült a vendégház, nem mondhatni, hogy jól megy a sorom. Mégsem panaszkodhatom. Étel jut, van egy szalmazsákom a hátsó helyiségben, és volt tíz gondtalan évem a palotában. S bár Tiche anyó minden ruhát, holmit elszedett tőlem az első nap, megmaradt a könyvem, amit már nem tudtam visszaadni Raoulnak. Meghagyta nekem, mert semmi hasznát nem látta, és máig azt hiszi, hogy csak a rajzokat nézegetem benne.

A sarok előtt állt meg Patkányláb, és letette a vödöröket.

– Kijössz holnap a főtérre?

Kérdőn vontam fel a szemöldököm, és beszédes mozdulatot tettem a nyakam előtt.

– Nem, nem kivégzés. Állítólag kalandozók jönnek, hogy énekeljenek a királynak. Bárdok. Így mondták.

Érdekelni kezdett a dolog. Kalandozók? Meg kéne nézni őket. Gyilkos barbárok, hogyan is tudnának énekelni? Bólogattam, és a vödöröket nyúltam, de Patkányláb elkapta a derekam.

– No és a viteldíj, Kim?

Évödvé próbáltam elhúzódní tőle, de nem igazán ellenkeztem. Elég jóképű fiú volt, és ki tudja, később nem ő szabadít-e ki Tiche anyó kar-

maiból? Mindig kedvesen bánt velem, és ha a suhancok sarokba szorítottak, a segítségemre sietett. De aztán gyors léptekkel fordultam be a sarkon. Ha soká elmaradok, verést is kaphatok.

Éjfél is elmúlt, mire felsúroltam a padlót, és letakarítottam az asztalokat, mégis pár órai alvás után kipattant a szememből az álom. A nap valószínűleg még csak gondolkodott, felkeljen-e aznap, mikor én már ki-osontam a házból, és fázósan összehúzza magamon a kopottas köpenyt, a katonák szállása felé tartottam. Tiche anyó őrjöngeni fog, ha észreveszi, hogy eltűntem, de a kalandozók látványa még a verést és a kosztmegvonást is megéri.

Ismerve a palotabeli szokásokat, úgy sejtettem, hogy a katonai teleportkapun fognak érkezni, nem engedik be őket csak úgy, hipp-hopp, a király közelébe. Beálltam egy kapu boltozata alá, ahonnan jól láttam a kijáratot, és igyekeztem észrevétlenné válni. Hajnalodott. Alanor lassan felébredt. Nem sokat törődtem a szokott reggeli kordékkal, és dolgukra siető emberekkel, a katonákat figyeltem. A gyomrom nagyokat kordult, dél is elmúlt, mire valamiféle mozgás támadt. Inkább éreztem, hogy történt valami, mint láttam. Fertályóra múlva kinyílt a laktanya kapuja, és örök, katonák masíroztak elő, közrefogva a két idegent. Csak akkor vettem észre, hogy már nem egyedül báméskodom. Valahogy többen voltak a környéken, mint a szokásos, de mindenki úgy tett, mintha dolga lenne, ami miatt itt kell lennie. Csak a gyerekek verődtek csoportba, és mutogattak a menet felé. Amikor azonban elindultak a palota irányába, a felnőttek is megálltak.

A kalandozók ketten voltak. Az egyik egy törékenynek látszó elf nő, olyan hófehér bőrrel, amelyet még nem láttam. Hullámos, szőke haj keretezte szelíd-szép arcát, és omlott lágyan a vállára. Halványkék tunikáját övvel összefogta, a lábán puha csizma. Olyan könnyedén lépkedett, mintha nem is a földön járna, hanem fölötte lebegne. A másik egy kobudera férfi, sötétebb árnyalatú, de ugyanolyan sima bőrű. Hosszú, ezüstszerű haját hátul copfba fogta össze, ami kiemelte szabályos vonásait, és mandulavágású szemét. Bő ujjú, mályvaszín tunikát viselt, feszes nadrágot, és a lányéhoz hasonló csizmát. Magabiztos mozgásán látszott, nem zavarja fegyverei hiánya, ha ugyan voltak neki, mielőtt idejött.

Mindkettejük homlokát mirtuszkoszorú díszítette, és Elenios szimbólumát akasztották a nyakukba. S volt ott még valami, amit nem tudtam mire vélni. A szívük felett egy lángoló kör, benne egy pentagrammával. Kezükből lant, színes szalagokkal díszítették fel az alkalomra, de furulyát és más hangszereket is láttam a kezük ügyébe készítve.

Kicsit csalódottan figyeltem a menetet. Hatalmas termetű, duzzadó izmú barbárokra számítottam, talpig páncélban, még ha a fegyvereiket el is veszik a katonák. Ez az apró termetű páros viszont szinte elveszett Borax fegyveresei között. Nem beszéltek egymással, mégis egyszerre mozdultak, valami számomra érthetetlen kapocs fűzte össze őket. Mindketten felemelték a lantot, és lassítva lépteiket, játszani kezdtek. A rövid utca és a tér, amelyre vezetett, megtelt az alanoriakkal. Nem néztem, hová lépek, kibe ütközöm bele, csak követtem a menetet, hogy ne szalasszak el egyetlen hangot sem.

Gyönyörű dal volt, szomorú és lágy, felcsapó, éles refrénnel. Arról szólt, hogy a Tűz mennyi ártatlan életet oltott ki, égő sebet hagyva maga után a túlélők szívében, s azok mekkora szenvedések árán érték el Erdauint. Itt aztán fegyverrel kellett megvédeniük magukat, a szívük mélyére temetve múltbéli, békés életük emlékét, a vágyat a boldogságra. Megzavarodtam. A kép, amit a király hivatalnokai festettek a kegyetlen kalandozókról, összetörni látszott. Ezek ketten legalábbis nem olyanok voltak, mint azok, akik évente kétszer az arenában tombolnak.

Az egyik ór hátba taszította őket, a dalnak vége szakadt. A két bárd körülnézett, és megdobbant a szívem, amikor a kobudera fiú tekintete megpihent rajtam. Vagy csak képzelődtem? Elégedettek lehettek az eredménnyel, mert a lány megrántotta a vállát, és leeresztették hangszereiket.

Az alanoriak szétrebbentek, s mire a palota kapujához ért a menet, már én is a hátsó fal, a kert felé futottam. Ott be lehetett jutni, és ha az istállók mögött megyek el, a mosóház ablakán bemászhatok az épületbe. Magamra terítettem egy díszes köpenyt, amit a dézsák mellett találtam a mosásra váró holmik közt. Szerencsém nem hagyott el. A folyosón Raoulba botlottam. Elkerekedett szemekkel nézett rám, de gyorsan egy benyílóba húzott, és amikor az udvaroncok elhaladtak, a sor végére állva besodródott velem a nagyterembe, ahol egy oszlop takarásába állított. Lábujjhegyre állva kukucskáltam előre.

A király még nem érkezett meg, a trón üresen állt. A cselédek, inasok a terem köré gyűltek, az ablakok és ajtók mellett igyekeztek látni, hallani valamit. Raoul az apja mögött toporgott, az udvaroncoknak székeket helyeztek el félkörben. A két kalandozó magányosan álldogált a terem közepén, és nyugodtan nézelődött. Ha féltek is, nem látszott rajtuk.

Rövid várakozás után Pilibor, az udvarmester bejelentette öfelsége, VI. Borax érkezését, és hangos szóval kihirdette, hogy ha a műsorral nem lesz elégedett a király, vagy merényletet kísérelnek meg, mint az a

megátalkodott árnymanó, Setét Patkány tette, még ma lefejezik a két énekest a főtéren. Elszorult a szívem.

Mindenki mélyen meghajolt, amikor a király a trón mögötti helyiségből kíséretével a fogadóterembe lépett. Én hátul álltam, takarásban, senki sem látta, hogy állva maradok. A két kalandozó is ezt tette. Azt hiszem, azért, hogy jelezzék, ők nem Yaurria alattvalói. Pilibor feje egészen vörösre változott ekkora merészség láttán, de kár volt aggódnia. Borax helyet foglalt, intett az udvaroncoknak is, és jelt adott a műsor megkezdésére. Már nem kellett lábujjhegyre állnom, hogy lássak.

Pilibor szertartásosan jelentette:

– Yasmina, a bárdversenyek rendezője, és Távoli Vizek, Erdauin mesterbárdja.

A két énekes térdet hajtott a király előtt, aztán megpendültek a hűrok, elnyomva a nézősereg moraját.

Ha ölelt már szende, szösze troll szüzecke,
s borogattad vágya nyomát a csontodon,
vagy ékköves jó DEM-ed kebelébe rejtve
hagyott faképnél szép árnymanó hajadon,
tudod: a nő átok, míg világ a világ
bolondít, aztán – „Pá, mákrózsavirág...!”

Hittél gaz gnóm csitri igéző szemében
és jókora agancs lett fejedén a bér,
vagy lángoló szerelmes dalodat felébe
szakította törp kedvesed kérdése: „...Mér?”
tudod: a nő átok, míg világ a világ
bolondít, aztán – „Pá, mákrózsavirág...!”

Kobudera szépség, büszke tünde dáma
fennkölt pillantásuktól fagy meg a velő,
mind gőgös, kegyetlen – hogy vinné el a kánya –
mindegy, hogy te vagy az Ész, Szépség és Erő;
tudod: a nő átok, míg világ a világ
bolondít, aztán – „Pá, mákrózsavirág...!”

S a maradék kettő: embereknek lánya,
alakváltó asszony – igazi háрпиák;
egyiknek az arany csak örök vágya tárgya,

másik kedvtelésből változik sámlivá.
tudod: a nő átok, míg világ a világ
bolondít, aztán – „Pá, mákrózsavirág...!”

Ajánlás:

Jó Herceg, figyelmezz, ne véts szarvashibát!
Botorul nyakadba ne kívánj rút igát!
tudod: a nő átok, míg világ a világ
bolondít, aztán – „Pá, mákrózsavirág...!”

(Távoli Vizek szerzeménye)

A veresszakokat a kobudera fiú énekelte mélyen zengő, telt hangon, a refrénbe a lány is bekapcsolódott könnyű tánclépésekkel kísérve a dalt. Énekeltek harcokról, szerelemről, a vadonról, és tréfás játékokat is előadtak. A teremben egyre többször hallatszott taps és nevetés, feloldódott a kezdeti feszültség. A királyt figyeltem. A trónszék karfájára könyökölve élvezte a műsort, néha ujjával dobolva a ritmust. Mögötte az udvari varázsló állt, csuklyája védelmében, kifürkészhetetlenül. Én azonban nem tudtam ellazulni. Volt valami a levegőben, valami készült. Elnéztem a kobudera fiú karcsú alakját, és féltékenyen figyeltem, ahogy az elf lányra néz és mosolyog ének közben. Nem akartam a főtéren látni őket, az emelvényen. Elképzelttem, hogy én vagyok a lány helyében, én perdülök a fiú karján, és énrám nevet. Aztán feleszméltem. Elhallgattott a zene, és a két bárd egymás mellé állt. Az utolsó műsorszámukat készültek előadni a jelek szerint. A dallam kis szünet után a magasba ívelt, a hősi énekek, ősrégi regék ünnepélyességét idézve fel. A fiú és a lány egymásnak felelgetve mesélték el a történetet. Annyira más volt, mint az eddigiek, hogy mély csend támadt, mindenki feszülten figyelt. Hangjuk tisztán, érthetően zengett a teremben, arról mesélve, hogy volt valaha egy birodalom, mely felett bölcs király uralkodott, de gaz miniszterei hazugságokkal ámították. Nem jutott el többé hozzá a népe panasza. Új és új veszélyek leselkedtek a világra, melyeket a nyugati barbárokkal összefogva legyőzhetek volna. Ehelyett lázadás csírái sarjadtak a határ mindkét oldalán az egyre súlyosabb adók, egyre kegyetlenebb rendeletek miatt. A kincstár mégis üres volt. A helyzet már-már tarthatatlanná vált, amikor a király gyanút fogott egy napon, mert hal-

lott egy dalt, amely egy régenvolt világról szólt, amely fölött bölcs király uralkodott...

Az éneket a felcsapó hangzavar szakította félbe. A hallgatóság feleszmélt, és többen helyükről felugrálva kiáltoztak. Raoul apja volt az egyik hangadó.

– Felségsértés! Lázas! Halál rájuk!

Szinte szédültem az izgalomtól és a felismeréstől. A kalandozók odaát sejtenek valamit, és változtatni akarnak a rosszon. Azért jöttek, hogy meghallgassa őket a király, és nem azért, hogy jutalomért énekeljenek. Az oszlopba kapaszkodtam, mert remegő lábaim alig tartottak meg. Most mi lesz? Vakmerőségükért az életükkel fizetnek? Egyedül vannak egy egész ellenséges világ ellen. Senki sem segíthet rajtuk.

A hadonászó hivatalnokok közt megpillantottam még őket. Hangszerüket leengedve, egymás kezét fogva álltak szálegyenesen, és a királyt nézték. Vajon ennyire bíznak a bölcsességében, vagy már lemondtak az életükről? Hát nem tudják, mennyire megváltozott itt minden? Borax egy mozdulattal csendet teremtett, és megszólalt.

– Nagyon tetszett az előadás, kivéve az utolsó dalt, amely vizslyt és lázadást szít. Meghagyom az életeteket, de meg ne lássalak benneteket még egyszer az udvaromban!

Intett az Öröknek, és kivonult a tereméből. A kísérete követte. Katonák ragadták meg durván a lány karját, hogy kivezessék. A fiú gyors mozdulatot tett, de a lány pillantására leengedte a kezét, és hagyta, hogy elvonszolják mindkettejüket. Az izgatott, felháborodott tömegben senki sem figyelt rám, amikor kiosontam és ledobtam a köpenyt egy félreeső sarokban. Még láttam, hogy a palota térkapujához lökdösik őket, és mintha a tekintetük egy percre összekapcsolódott volna Tynodéval, de az udvaronc gyorsan elfordult és továbbment. Ideje volt nekem is eltűnnöm. Egy színes szalagocskát vettem észre a földön, egyikük hangszeréről szakadhatott le menet közben. Felkaptam, és a mosókonyha felé szaladtam. Úgy távoztam, ahogy jöttem. Kijutva a kertből, a hátsó falnak vettem a hátam, zihálva a futástól. Lassan nyitottam ki a marcom, a szalag összegyűrődött izzadt tenyeremben. Kisimítottam, és az ujjamra tekertem. Alig fogtam fel, mi történt. Sok mindent át kell gondolnom a kalandozókkal kapcsolatban. Borax is olyan más volt, nem az, amilyennek gyerekként láttam.

Lassan indultam vissza Tiche anyó kocsmájába, de akárhogy húztam is az időt, egyszer csak elfogyott az út. Már beáztatta a kötelet, mire oda-

érem, és rögtön nekem esett. A sarok felé fordulva túrtam az ütések. Csípett a vizes kötél, mint a veszedelem, sajgott a hátam.

– Te naplopó! Csavargó ingyenélő! Hol jártál egész nap, te istenverése? Mondj le a mai vacsorádról, és indulj vízért! Kétszer fordulsz napszállta előtt, aztán felsúrolod az egész fogadót! Megértetted?

A kiabálás és a kötéllel való csapkodás szerencsére gyorsan kimerítette a vén boszorkányt, és lecsapta élém lihegve a vödörket. Megmarkoltam, és kimenekültem az utcára, mielőtt újra erőre kapna. A második fordulónál találtam ott Patkánylábát, de mert Tiche anyó még paprikás hangulatban volt, nem mertem sokáig időzni. Azért a szalagot az ujjam körül megmutattam neki.

– A palotában voltam. Láttam az énekeseket – súgtam.

A fiú elkerekedett szemekkel bámult rám.

– Kim, te... te beszélsz? Ez... varázslat...

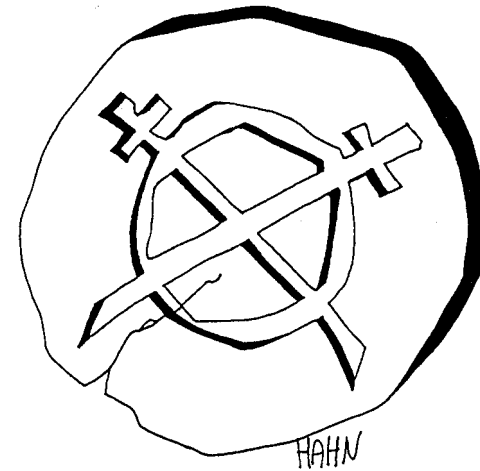
– Dehogy! Mindig is tudtam beszélni, de ez maradjon a mi titkunk. Holnap találkozunk.

Egy csókot nyomtam az arcára, és sietve otthagytam. A favödörök keményen a lábamnak ütődtek. Még nem tudom, mit fogok tenni, de azt igen, hogy valami változás jön, feltartóztathatatlanul. Jönnek a kalandozók. Talán ő is... ujjamon érzem a kis szalag selymét. Egyáltalán nem esett nehezemre az anyó kiabálását figyelmen kívül hagyni, igazán süketnéma lettem, míg négykézláb sűrűlva a padlót, újragondoltam az énekeseket. S közben elhatároztam, hogy megkeresem Raoult. Kérek tőle olyan könyvet, amiben megtalálhatom azt a furcsán lángoló, ötágú jelet...

Utószó, pár évvel később...

A két énekes elvitte a hírt nyugat kalandozóinak, amit Tynod Serrawulf bízott rájuk. Megkezdődhetett a valódi Borax felkutatása, akinek a helyén Numpet Zaks árulása révén – ma már tudjuk – Éjmagus ült. Zsarnokságának emlékét máig őrzik a helytartói városokban álló táblák és erődök. Ófelsége VI. Borax, Yaurria királya a nyugati kalandozók hősiességét elismerve kiáltványt tett közzé, melyben kinyilvánította Erdauin függetlenségét a Yaurr Birodalomtól, kivéve a helytartói városok területét. Kim pedig hiába várta a kobudera énekest. Yasmina és Távoli Vizek bátorságát Erdauin első közös tudata, az Álomőrzők a Fehér Főnixtoll Renddel jutalmazta, de egyik bárd sem tette a lábát soha többé Alanor földjére...

THARR HAVA

THARR MEGIDÉZÉSE

Teljesen meglepődsz, amikor egy pattogó, kemény hang megszólal a fejedben:

„Üdv, idegen! Ez Tharr, a háború és a föld istenének a rúnaköve! Én pedig egy arrthon, egy árnyékharcos vagyok. Nyilván nem véletlenül jöttél ide... nyilván te is bele akarsz kóstolni a hatalomba, amelyet Tharr, minden igazi harcos férfi istene kínál! Ha az istenem papja vagy, harcban megacélozza a kezed, megduplázza fegyvered erejét, megsokszorozza támadásaidat, és ha még így sem boldogulsz, segítségül hívhatod magát a földet, amelyen harcolsz! Cserébe viszont keménynek kell lenned, a becsületet és a méltóságodat mindig meg kell őrizned! Nem hazudhatsz, nem futamodhatsz meg az ellenféltől, nem gyilkolhatsz ártatlanokat! Mindig be kell tartanod az istened által megadott törvényeket – ezek nélkül ugyanis káoszba zuhanna a világ. Ahhoz, hogy Tharr papja lehess, áldozatot kell bemutatnod egy rúnakövénél. Az áldozat a férfias keménység három szimbólumából, egy rézdarabból, egy sallank karomból és egy fáklyából álljon! Nem lehetsz sötét lelkű gonosz – az ilyenek képtelenek a törvények betartására. A jók viszont túl gyengék, hogy a háború vad törvényei szerint éljenek. Semleges kell, hogy legyél, a jellemed! Most pedig indulj, és szerezd meg az áldozati tárgyakat!”

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

Tharr bava

Föld, miből a halandó vétetett.
Föld, miből életet csikarsz,
Föld mibe sok eltemettetett,
de te csak életet akarsz.
– A Föld napján

Vasból kovácsolják az éleket,
mit a vitéz büszkén hord,
s sok élet bánja a hegyeset,
s nála a rozsdá jelzi a kort.
– A Kardok napja

Vér, pusztulás, veszteség...
Ne tedd, ha elbuksz!
Ital, nők, mámor, nyereség...
Harcoldj, míg el nem futsz!
– A Háború napján

Hosszú az út a halálig,
de elkísér az erőd,
s ha kitartó leszel végig,
megmarad a szeretőd.
– Az Erő és kitartás napja

Harcoldj, de becsületesen,
a galád orvul támad.
Veszteni ilyenkor nem szégyen,
hisz lelked tiszta marad.
– A Becsület napján

WOLFHEART:

ÖRÖK HARCOS

Tovanyúló füves síkság,
Forró szél és halotti csend,
Harangszó felégett világ
Szenesedő romja felett.
Puha csizma könnyedén lép,
Lándzsát fog a lánckesztyűs kéz –
Elenyészett mind, ami szép,
Szürke szemben izzik a vész.
Odaveszett a szerelem,
Esővízként ömlött a vér,
Minden utat élettelen
Sápitező dallam kísér.
Hegyen-völgyön messzire száll,
Rikoltozva síróan szól,
Hogy a hideg fémtől meghal,
Aki újra lángot csihol.
Ütésváltás, védővarázs,
Szablyavágást hártó pajzs,
Kiszámított gyilkos szúrás –
Szívbe dő a kegyetlen vas.
Örök harcos, ádáz és vad,
Egymagában, fegyverrel jár,
Magas égből lelkébe lát
Becsületes istene, Tharr.
Futó léptek, keskeny ösvény,
Lompos kutya, hú követő...
Ahol alulmaradt a Fény,
Győzhet még a hűvös Erő...

PRON NEAL:

A HARCOS ÚTJA

A szenvedély az emberé, a csók a kardé, s a beteljesülés a halálé...

Abban az évben különösen korán érkezett a tél, s aki lakott már hegyek között, az tudja jól, milyen katasztrófákat okozhat ez. Falunk a Gark-foki hágótól alig néhány mérföldre feküdt, s Tredon, a kocsmáros gyakran látott telente kereskedőket, átutazókat vendégül. Nem akarom bántani az öreg emlékét, hisz jófajta borokat mért, de bizony rendesen megvágta ezeket a szerencsétleneket.

A harcos este érkezett, akkor már napok óta egyfolytában havazott, s nemigen számított senki új vendégre. Tredon már minden szobáját kiadta, de még a pótágyai is megteltek, így nem tudott szállást adni a harcosnak. Édesapám felajánlott a jövevénynek nálunk egy fekhelyet, s az idegen – aki Brednek hívta magát – hálásan fogadta el a meghívást. A férfi élete derekán túl járhatott már, erről tanúskodott őszbe hajló haja s deres szakála is. Mozdulataiból valamiféle furcsa takarékoság tűnt ki, amit igazán csak most kezdek érteni s értékelni. Gyorsan megkedveltem ezt a kevés szavú embert. Néha mesélt nekem az országról, ahonnan jött, s érdeklődve hallgatta a falunkban terjedő történeteket, amiket én meséltem neki. Aztán elállt a havazás, s egy reggelen elbúcsúzott, s nekivágott a hágónak. Még aznap délelőtt én is elindultam a favágókkal fel a nyugati fenyvesekbe. Este, munka után jártam egyet a kunyhó körül. Sehogysem ment ki Bred a fejemből. A telihold fényénél bátran csatangoltam, hiszen ismertem az erdőt, mint a tenyere. Egyszer lónyerítésre kaptam fel a fejem. Elindultam a hang irányába, s hamarosan eljutottam egy tisztásig. A tisztáson Bred s egy idegen páncélos alak állt, meztelen pengékkel.

– Téged küldtek hát, hóhérom? – kérdezte a harcos.

– Kegyetlen a sors, Bred, de nekünk még keményebbnek kell lennünk.

– Sorsod a saját kezében van. Nézz magadba! Én állok itt! – Bred kiáltása elhalt a tisztás szélén. A lovag erre hideg indulattal tört ki:

– És ezt pont te mondod, aki megsértetted a törvényt?! – Lassan emelte a kardját a feje fölé.

– Nem árultam el senkit és semmit, akit szeretek, s amiben hiszek – mondta a harcos, miközben ellenfelének kardja egy pillanatra megpihent a körív legfelső pontján, majd villámgyorsan alábukott.

A harcos reflexei azonban kitűnően működtek, hátraszökkent, és fegyverét előre lökte. Nem igazán azért, hogy megsebezze a lovagot, sokkal inkább, hogy megfékezze rohamát. A páncélos lendülete azonban szinte semmit nem csökkent, miközben félresöpörte Bred kardját. Keményen megszorogatta a harcost, s a pengék olyan tempóban pörögtek, hogy a szemem is belekáprázott. Aztán egy pillanatra megtorpantak.

– Én Zahroum to'Ledic vagyok, a törvény ökle – mondta a lovag.

Hangja üresen, meggyőződés nélkül koppant, de fegyvere szilárdan szegeződött a harcos mellére.

– És engem okolsz ezért is. – Bred megpróbálta kihasználni a pillanatnyi szünetet.

– Innen csak egyféleképpen mehetsz tovább – mondta a lovag, és ismét támadásba lendült.

Nem tudom felidézni pontosan, mi is történt ezután, csak foltnyi képek maradtak meg bennem: két ember vívta élet-halál harcát a hóról felfröccsenő hold fényében. A fegyverek ellopták a téli est maradék színeit is, és matt foltokat karcoltak a levegőbe. A kardok tánca egyre gyorsult, s már nem is láttam a pengék ívét, csak csókjaik hangját hallottam. De a halál násza még ennél is vadabb ritmust követelt. A fagyos levegőben forró indulatok izzottak, s a halál várta beteljesülését. Úgy tűnt, a harcos hibázott először: túl nagy lendülettel érkezett egy cselbe, ellenfele kitért előle, s ő kénytelen volt kifordulni egy kicsit, és fegyverforgató karja után lépni. A lovag kihasználta a hibát, és felnyársalta Bred kardját. A fegyver kihullt a harcos kezéből, de ő a fájdalommal mit sem törődve tovább fordult a tengelye körül, és könyökével a lovag torkára sújtott. A harcos fájdalomüvöltése sem tudta elnyomni azt a száraz, reccsenő hangot – amit talán csak lelki füleimmel hallottam –, miközben a hanyatt zuhanó lovag kihúzta Bred karjából a kardját. A harcos összeszorított ajkakkal nézte a halott döbbent arcát. Nem tudom, hallottam-e, vagy csak hallani véltem, de mintha azt mondta volna:

– El kell döntenem, mennyit vagy hajlandó áldozni a győzelemért.

A vérpatak a karján végigfolyva a hóra csepegett. Felemelte a fejét, s a hold fényében megcsillant egy könnycsepp a szeme sarkában, lassan legördült az arcán, de az álláig sosem jutott el. Elveszett a deres szakállban, akár a barátság az ostoba, merev törvények dzsungelében.

Visszatámogattam a favágókunyhóig. Két hét múlva mi hazatértünk a falunkba, ő pedig felkötött kézzel nekivágott a behavazott hágónak. Senki nem fogadott volna arra, hogy átér a túloldalra, de én biztos voltam benne, hogy ez a férfi eléri a célját, s nem lepődnek meg rajta, ha itt, Ghallán is találkozónak vele.

PRON NEAL:

SOHA NE ADD FEL!

A sorsra sokszor úgy tekintek, mint egy vásott kölyökre, akinek másra sincsen gondja, minthogy engem bosszantson. Rájöttem azonban egy titkára: ha vele nevensz, nem leli örömét a csínyeiben, és lanyhul a lelkesedése is. Ha így folytatod, egy idő után rád un, és más társ után néz. És tudod, mit: egy idő után komolyan hiányzik, mert nekünk, a vadon vándorainak a magány jól ismert társunk. Ő csendes, hallgatag, szomorú, és végtelenül komor. Hű társam csak a városok zajában hagy magamra, így néha jólesik egy vidáman kacagó gyerekhang, még akkor is, ha ez nekem nem sok jót ígér. Emlékszem, egyszer régen kitalálta, hogy a kezembe nem illik a szögesbunkó. Szó, mi szó, akkortájt igen büszke voltam új fegyveremre, s igencsak megdühödtem, amikor a kis komisz mindjárt az első napon egy fabontó szójert vezetett elém. S miután kínkeservvel összeszedtem újra a hozzávalókat, hát úgy intézte a dolgokat, hogy egy nyamvadt tolvaj megfújjon tőlem egy (1) darab tüskét. S ez még mindig nem lett volna elég neki, mert amikor újra megalkottam e hírhedt ütőfegyvert, cinikus mosollyal vezetett egy erdőbe – ott, ahol nem lett volna szabad erdőnek lenni (...) – s a folytatást gondolom, kitaláltad. Döbbenet néztem a menekülő szörny után, s erdőt rengető hahotában törtem ki. Beláttam: a szögesbunkó tényleg nem illik hozzám. Na, erre a kis mihaszna úgy megsértődött, hogy hosszú ideig pillantásával sem illetett. Eleinte jól éreztem magam régi, komor társammal, a magánnyal. Bízván ítéleteiben, óvatosan hatoltam be a mínoszkúpokba, és karom kiszámítható erejével szálltam szembe a szörnyekkel. Aztán hónapok múltán újfent előbukkant. Boldogan üdvözölt a kis mihaszna, nagy kár, hogy közben egy gusztustalan féreg el-marta fejemről a vassisakom, más kérdés, hogy pár nap múlva már kisebb gondom is nagyobb volt ennél, hiszen előbb egy púpos buri marta szét a vadiúj láncingem, majd szöges páncélom emésztette el egy másik rémség. Ott álltam megfürödve, és szinte csupasznak éreztem magam.

Nem volt más választásom, mint hogy a Tharnnak szánt rézpáncélt öltöttem magamra. Nos, mosolyra húzódó, meg-megránduló arcizmodból látom, sejtéd, mi lett a sorsa a páncélomnak. Nevensz nyugodtan, nem fogok megharagudni rád, hisz akkor én is csak röhögni tudtam, habár talán sírnom kellett volna. És tudod, mit: akkor én így győztem le először egy quwarg királynőt, és nem sokkal utána egy élőholt quwarg harcost. Mert igaz, hogy a sors elvette védekező eszközeimet, de megtámogatta karom, és megerősítette a szívem, és az ő segítségével ismer-tem fel Tharr legfőbb igazságát: az igazi harcost nem a páncélzata, nem a fegyverzete, de még csak nem is az ereje határozza meg, hanem a szí-ve.

PAJZSVÁGÓ THORWALD:

A LEGENDA

Jeges szél fújt végig a hófedte pusztaságon. Az őrsgben álló varkaudar vacogva húzta szorosabbra maga körül a durva pokrócot, amit köpönyegként használt. Néha-néha kipiszkálta a durván szemébe vágódó havat. A távolból farkasok vonyítását hozta felé a szél...

A jeges vihar dühödten tombolt a dombtetőn, újra meg újra nekirohanna a szirten álló, szoborszerű alakoknak. Az alakok mozdulatlanságát csak néha törte meg valamelyikük hatásának ideges mozgása. Páncéljukon megtört a szél dühös rohama, mintha nem is halandókkal küzdene, hanem magát az egész Vashegyet próbálná kimozdítani a helyéből. Ha valaki lett volna a közelükben, mindegyikük nyakában egy két kardot ábrázoló szimbólumot látott volna megcsillanni. Az egyikük váratlanul a magasba emelte a kezében tartott fegyvert, és a völgyre mutatott. A jelre a két tucat lovas egyszerre mozdult, és hátsaikon egyre gyorsuló iramban zúdultak le a dombtetőről.

A varkaudar tábor békés és nyugodt képet mutatott (már amennyire egy varkaudarhorda békés és nyugodt tud lenni). Az egyik sátor hirtelen felcsapódó ponyvája felriasztotta az őrt békés szendergéséből. A sátorból kilépő varkaudar jóval hatalmasabb volt, mint a többiek. Egy félperces nyújtózkodás és vakarózás után korgó gyomrára hallgatva a konyhának nevezett szeméttelap felé indult. Az őr – miután feljebbvalója távozott – ismét a szendergésnek szentelte idejét, miközben azzal nyugtatta magát, hogy nemsokára úgymint befejezheti a kellemesnek éppen nem mondható őrködését a csípős és hideg hajnali szélben. Ekkor még nem tudta, hogy mennyire igaza van...

A hó még érintetlen volt, hiszen senki sem merészkedett ki az éjszaka tomboló viharba. Mostanra a vihar elmúlt ugyan, de még most, hajnalban is a hideg északi szél rohant végig a tájon. Mozdulatlan volt minden, csak a szél cibálta meg néha a vihart és telet túlélő fák, bokrok ágait. A tábor is nyugodt volt, csak a még parázsló tűz füstje kavargott

felette. Az őrök is mozdulatlanok voltak. Egyesek azért, mert aludtak, mások azért, mert megfagytak. A völgyben halálos nyugalom honolt. A hóba csapódó paták megtörték a hóréteg szúziességét. A paták nyomából felszálló hó dühödten kavargott a lovasok nyomában, mintha versenyre akarna kelni a büszke északi széllel. A széllel lehet, hogy igen, de a lovasokkal nem vehette fel a versenyt. A huszonegy Tharr-pap lavínaként dübörgött célja – a varkaudar tábor – felé.

A táborban az őr felriadt hajnali szendergéséből, hatodik érzéke veszélyt jelzett. Először félve kereste az esetleg a háta mögött felbukkanó magasabb rangú varkaudart, azután – mivel ilyet nem talált – már nyugodtabban kereste a veszély forrását. Ekkor érezte meg, hogy remeg a föld. Dió méretű agyában még nem tudatosult, hogy ez a „földrengés” számára a Leahhal való találkozást fogja jelenteni néhány percen belül. Akkor fogta fel, hogy mi is történik, amikor már késő volt. Csak egy tucatnyi, a lovukon felé özönlő Tharr-papot látott. Meg egy kékes fényben derengő kvazár pengét, ami torka felé tartott, azután már semmit...

A kéttucatnyi Ezüst Lovag – merthogy ők voltak azok – úgy zúzta szét a varkaudar tábor védelmét, mint egy harci pöröly a rohadt almát. A különbség csupán az volt az alma és a tábor között, hogy az almából maradhatott valami. A varkaudar táborból viszont nem túl sok. Néhány perc múlva már csak füstölgő romok tudatták az esetleg arra járóval, hogy ezen a helyen valaha tábor állt. A dombon álló lovagok ezüstvértetén meg-megcsillant a nap vakító fénye... De még ez a csillogás sem kelhetett versenyre azzal a ragyogással, amivel a kis törpe gyermek acélkék szeme csillogott, miközben apja meséjét hallgatta az Ezüst Lovagokról.

HALMOR:

ÖT CSEPP VÉR

A mutatónyos csoport lassan haladt az éjszakában. Vezetőjük, a nagydarab, félszemű ember, akit mindenki csak Doboznak szólított valamilyen titokzatos okból, elégedetten számolgatta kocsijában a bevételt. Jó napot választottak ki az indulásra, a szórakozásra kiéhezett tömeg kezdett megcsappanni, de a nyereség még így is mesés volt. A szonglőrök, akrobaták mutatványai, az egzotikus vadállatok és egyéb látványok mindig megtették a hatásukat. És még ott volt Esmeralda, a jósnő, kinek alattomos, kábító praktikáinak senki sem tudott ellenállni. A boszorkány birtokában volt egy gömb, mely hipnotizálta azt, aki belenézett. Általában csak rámeredt a csodákra váró áldozat a különös fényekben tündöklő gömbre, és már azt sem tudta, mi történik vele. Esmeralda ilyenkor szemrebbenés nélkül kirámolta a hipnotizált zsebeit, majd megtörte a bűbájt. Az áldozat elégedetten távozott a gömb által beültetett hamis emlékek birtokában, majd órák múlva, mikor észrevette a hiányt, zsebtolvajra gondolt.

És ez így történt azon a napon is. Esmeralda mesés összeget borított Doboz elé zárás után, és egy-két érdekesebb esetet el is mesélt. Például a nagydarab zsoldost, aki önmagát látta egy palotában, nőekkel körülvéve. „Gazdag vagyok!” kiáltásokkal távozott, majd egy rosszkedvű troll – aki az előbb vesztette el pénzét szerencsejátékon – leütötte.

Vagy a szorgos polgárasszony, aki a cselédjét látta a gömbben, ahogy lopja az ezüst evőeszközöket, erre úgy felháborodott, hogy elrohantában saját magától hagyta ott a tarsolyát Esmeraldának.

És a szótlán, állatszörmékbe bugyolált harcos, akiről látszott, hogy nem igazán ismeri a pénz értékét. Szótlánul fizetett, azonnal elkábult, a boszorkány tőle szerezte a leggazdagabb zsákmányt. Majd a vízió végeztével némán felállt, és kisietett. Doboz kellemes gondolatmenetének egy kellemetlen felismerés vetett véget: figyelmes lett rá, hogy a környező dombokról távoli, elnyújtott farkasüvöltést hoz a szél.

– Még csak az kéne, hogy nekiessenek azok a dögök a lovaknak! – dörögte magában. – Nem tudom, eddig miért nem irtották ki az összeset!

A kocsi egy nagy rándulással megállt. Doboz szitkozódva föltépte a kocsi ajtaját, és kint termett.

– Mi a bűbárat történt? Gonyolékot láttál? – förmedt a kocsihajtó alakváltóra.

– Egyszerűen nem hajlandók továbbmenni a lovak! – válaszolta az, és leugrott a bakról.

Mindenfelől tanácstalan emberek siettek Doboz kocsija felé. Az elsőként érkezett briganti, kinek becstelen neve Vadkutya volt, megszólalt:

– Főnök, ilyet én még nem pipáltam! A lovak úgy félnek előremenni, mintha az Árnyvilág összes fenevada várna minket, s ez a furcsa köd is egyre sűrűbb, és mintha a farkasok is közelebbről üvölténe.

– Köd? – kérdezett vissza bambán Doboz, és körülnézett. Valóban, természetellenes, misztikus köd vette körül a kocsikaravánt, s mikor a társulatvezető belefúrta a szemét, a hullámzó köd olyan furcsa, félelmetes formákat öltött, hogy elfogta a félsz.

– Jól van, emberek, itt éjszakázunk. Szedjétek nagyon sok tűzifát, és egész éjjel mindig hat ember legyen talpon, és őrködjön!

Az emberek elszéledtek, és úgy cselekedtek, ahogy mondta. Hamarosan eluralkodott a csend és csak néha törte meg egy-egy, a lovak irányából jövő horkantás.

Doboz nem tudott aludni. Kocsija lépcsőjén ült, és szokás szerint számolgatott magában. Így hát elsőként ugrott talpra, mikor felhangzott a sikoly. A hang irányába indult futva, és mintegy mellékesen az agya regisztrálta, hogy valahol messze villámlani kezdett.

Mikor a fekvő test előbukkant a ködből, majdnem átesett rajta. Alaposan szemügyre vette, s visszahőkölt. Belif volt az, az egyik ór. Torkát egy titokzatos fenevad feltépte, beleit a földre ontotta. Arcán még mindig ott ült a meglepetés.

Lassan megérkeztek a többiek is. Senki sem szólt sokáig, majd Doboz törte meg a csendet.

– Tudni akarom, mi volt.

Csak ennyit mondott, s már fordult volna el, mikor egy mély, bársonyos hang ennyit mondott:

– Én... Vagyis mi.

A nagydarab, erős, hétpróbás ember úgy félt a hang irányába fordulni, mint még eddig semmitől. De mikor mégis megtette, nagyon meglepődött.

Egy elf állt tőle nem is olyan messze, mellette – *ti magasságos Istenek!* – a szőrmébe burkolt harcos, Esmeralda áldozata, kicsit távolabb egy apró gnóm tűnt elő a ködből, majd Dor, az egyik akrobata mellett egy kobudera jelent meg, szinte a semmiből, pillanatokkal később egy troll lépett mellé, Doboz háta mögül pedig egy alakváltó ugrott elő.

– Kik vagytok, és mit akartok? – nyerte vissza a hangját Doboz.

– Szikla testvérünk pénzét akarjuk, nem többet, nem kevesebbet – válaszolt az elf, aki valamiféle vezetőnek látszott.

– Ki az a Szikla?? – kérdezett vissza Doboz.

– Tudod te azt jól – mosolyodott el örömtelenül a másik. – Ő – mutatott a szőrmeruhás harcosra.

– Nem tudom, miről beszélsz, és nem is érdekel... *Dor! Auer'lay-ta'bag!* – kiáltotta Doboz Dornak a mutatványosok belső nyelvén azt, hogy a mellette álló kobuderát kapja el. Ő meg sem várta, Dor cselekszik-e, máris a késéhez kapott, és a tőle nem messze álló alakváltó felé dőfött.

Mielőtt azonban a kés a védtelen húsba hasított volna, hihetetlen dolog történt. Az éppen fellobbanó villám fényében Doboz kitűnően látta, hogy az alakváltó felsőteste elhajlik a kés elől, és feje villámgyors metamorfózison megy keresztül. Még pislantani sem volt ideje, a vicsorgó farkasfej – mely valaha egy alakváltó feje volt – a csuklójához kapott, borzalmas erővel harapva át bőrt, inat, csontot.

Doboz nyögve térdre rogyott, és látta, hogy Dor is hasonlóképpen járt, csak neki az arca és a mellkasa nézett ki úgy, mintha egy ember nagyságú farkas karmolta volna végig.

A négy szereplőn kívül senki más nem moccant, olyan villámgyorsan játszódtott le az egész.

– A jósnő... a piros... kocsiban van... – nyögte nagy fájdalmak közepe Dobo. – Számoljatok el vele!

Az elf intett a szőrmeruhásnak, aki elindult Esmeralda kocsija felé. Senki sem próbált az útjába állni.

Doboz magában mosolygott. Esmeralda tudott néhány trükköt, mellyel megvédhette magát az erőszakos alakoktól. Szemével követte a harcost, ahogy az felhág a jósnő kocsijának lépcsőjén, majd belép. Pár pillanat múlva a kocsi belsejében valami felvillan, valami robbant, majd a boszorkány sikitott. Az ajtó felpattant, és a szemlátomást ép és egészséges harcos lépett ki rajta, egyik kezében egy tarsollyal, másikban a csalárd kristálygömbbel. Ellépkedett a szólni sem tudó Doboz előtt, és az elf mellett megállt. Kérdően ránézett, mire egy bólintást kapott válaszul.

Megfordult, és a gömböt váratlanul a kocsi felé hajította. Mikor célba ért, a gömb megrepedt, majd a kocsi eltűnt egy tűzgömbben. Doboz ámuló szemei elé iszonyatos látvány tárult: az égő kocsiból előtántorgó Esmeraldának minden ruhája égett, arca már feketébb volt a szénnél is. Még tett egy pár lépést, és elterült.

A harcos meghajolt az elf felé, és fennhangon ezt mondta.

– Köszönöm testvéreimnek, hogy eljöttek engem erősíteni az engem ért sérelmet megbosszuló utamon.

Majd megvágta ujját, és öt csepp vért csepegtetett a földre. Ezután szó nélkül belépett a ködbe, és eltűnt. Társai is követték, mígnem csak az elf nézett szembe a félelemtől mozdulni sem merő csepűrágókkal.

– Legyen ez intő példa mindenkinek, ki a Hófarkasokkal próbál játszani. A mi szabályaink kemények.

Azzal elfordult, és társai után indult, de Doboz erőtlen nyögése megállította.

– Ki... ki adott nektek ennyi hatalmat, pokolfajzat?

Az elf belenézett Doboz szemébe, és az egy lidércnyomásos pillanatig nem tudta eldönteni, hogy a villám fényében elf- vagy farkasarcot néz-e.

– Tulajdonképpen – mosolyodott el az elf – akár el is mondhatom, hisz úgysem érted meg. Ami nekünk erőt ad, az nem más, mint a Falka Ereje: a Barátság.

Majd megfordult, eltűnt a ködben, nem hagyva maga után mást a földön, mint az öt csepp vért, és egy pár farkasnyomot.

ROTHDAK, A MEGTORLÓ: A MÚLT ÁRNYAI...

Rothdak, a Megtorló a nagy kerek asztalnál ült a libertani polgármesternél. Gondolatai még mindig az utóbbi napok körül forogtak. Két társuk is meghalt, látszólag értelmetlenül. Doran holttestét nem messze találták meg Abrizu hegyeiben. No és ott volt az első áldozat. Adelle, a kedves árnymanó nő, aki senkinek sem ártott. Igo napokig kesergett, de ezzel már nem menthette meg Őt. Nem tudták, hogy mi, vagy ki tette ezt a szörnyű cselekedetet. Vajon mi célja lehet vele? Rothdaknak eszébe jutott tegnapi álma... Vonzotta a hegység, s ő ment, csak ment és ment. Fekete helyen találta magát. A halál és az elmúlás érzetét keltezte minden. Elindult egy üreg felé, mely hívogatóan „intezett” neki. Lábai alatt néha különös hangot adtak a kis kövek. Félelem lett úrrá rajta, s kétségek gyötörték, belépjen-e?! A hívogató hang oly selymes és lágy volt, hogy eloszlatta minden félelmét. Belépett. Egy hatalmas terembe jutott. A mérete lenyűgöző volt. A figyelmét azonban egyetlen dolog kötötte le: a szemközti falnál lévő vibrálás. A remegő térből, egyik pillanatról a másikra, előlépett a borzalom. Rothdak hátrahőkölt, s megbénultan meredt az előtte álló lényre. Hatalmas agyari voltak, sárga szemei fáklyaként világítottak a félhomályban, testét valamilyen bundaszerű képződmény fedte, mely csillogó fekete színben pompázott. Kezét is ez a szőrzet takarta, de Rothdakot leginkább félelmetes karmokban végződő ujjai rémítették meg. Az egész lényből csak úgy áradt a gonoszság. A karmos kezek előrelendültek, és Rothdak védtelen testébe martak. A sárga szemek hipnózisba kergették az elfet, mozdulatlan bábót csinálva belőle. A lény bömbölése szétoszlatta az elf mozdulatlanságát, de már késő volt, a sárga agyarak előrelendültek, és Rothdak tehetetlenül hagyta, hogy kitépjk nyaki ütőerét... Hirtelen riadt fel gondolataiból, és meglepve tapasztalta, hogy társai már mind itt vannak, és arra várnak, hogy elmondja, miért hívta össze a Közös Tudatot. Elúzte magától a baljós gondolatokat, és a többiek felé fordult:

– Barátaim! Azért hívtam mindenkit ide Libertanba, mert különös dolgok történtek mostanában.

– Mindössze ezért kellett feljönnöm Wargpinből?! – kérdezte némi éllel Gargador, a törpe. Rothdak szúrós pillantása azonban arra készítette, hogy egyelőre ne szóljon bele a dolgokba.

– Meghalt két társunk – jelentette be Rothdak, és kíváncsi volt, milyen hatást vált ez ki a többiekből.

Egy ideig néma csend honolt a teremben, majd Locke szólalt meg:

– Eltemették őket?

– Amennyi maradt belőlük – válaszolta Rothdak, és észrevette a Josycune arcán átsuhanó fájdalmat. A kobudera közeli kapcsolatban volt Adell-lel, túl közeliben...

– Ki volt az?! – ugrott fel székéről Xigrón, és szemében elszántság csillogott.

– A gyilkos vagy gyilkosok kegyetlenül elbántak velük. A végtagjaik létevé heverték testük mellett, a szívük kitépve mellkasukból. Nem volt szép látvány. Akárki is volt, valószínűleg emberfeletti ereje lehetett – jegyezte meg Rothdak, s látta a tagok arcán, hogy bárki is az, ők képesek szembeszállni vele. Egy pillanatig szünetet tartott, majd folytatta.

– Kérek mindenkit, hogy az elkövetkező napokban maradjon Libertan környékén. Amennyiben valakire szükség van, tudati úton üzeni fogunk neki! Addig is az Éjharcosok Védőszentje vigyázza lépteiteket! – fejezte be mondandóját Rothdak, és felállt az asztaltól. Hátára szíjazta lándzsáját, majd sarkon fordult, és kisetett a teremből.

A többiek még sokáig vitatkoztak az esetről, de végül mindenki elindult, hogy intézze ügyes-bajos dolgait. A nap sugarai egyre gyengébben világították be Erdauint, de még a félhomályban is látni lehetett azt a farkasfejű lényt, aki a hegycsúcson állt, és földöntúli vonyítást hallott...

Pron Neal épp a felszerelését pakolta össze, amikor meghallotta a vonyítást. Az agyába markolt ez a hang, s már-már az örületbe kergette volna, amikor hirtelen megszűnt. Az alakváltó csodálkozva fordult körbe, hogy vajon mi volt képes ilyen hangot kiadni. Vashegyű lándzsáját megmarkolva indult a közeli szikla felé, amerről a förtelmes hangot vélte hallani. Talpát kicsit átalakította, hogy ne adjon túl nagy neszeket. Kissé előregörnyedt, így próbált a sziklák takarásában maradni. Óvatosan haladt. Lehet, hogy nincs is ott semmi? Pedig mintha látott volna valamit egy pillanatra... Mindenre felkészülten araszolt a repedezett szikla felé. Eszébe ötlött, hogy talán értesíteni kéne Rothdakot, mielőtt

cselekszik, de ezt az ötletet elvetette, elvégre nem szokott minden harcánál jelezni magáról. Odaért a sziklához. Halk, hörgő hangokat hallott a másik oldalról. A kíváncsiság felülemelkedett félelemérzetén, és lassan kilépett a szikla mögül. Amit látott, még őt is megrémítette. Hányinger tört fel gyomrából, mely elemi erővel száguldott végig a gégején, és tört elő szájából. A földön egy kobudera feküdt, körülötte lassan terebélyesedő vértócsa. A feje törzsétől elválasztva, élettelenül lógott nyakán, csak néhány ín tartotta össze. Pron Neal leküzdve az újra feltörő rosszulletét, koncentrálni kezdett. Tudatával gyorsan haladt végig társai elméjén, s csak egyvalaki nem volt sehol: egy kobudera, Earthquake. Ő itt feküdt előtte...

Rothdak hirtelen riadt fel álmából. Megtörölte gyöngyöző homlokát, majd körülpillantott. Reggel volt. A nap sugarai bevilágítottak a fogadó ablakán. Kivételesen egyszemélyes szobát vett ki, pedig a szabadban szeretett aludni. Kopogtattak. Rothdak a vánkos alatt megmarkolta tőrét, és kiszólt: Gyere be!

Az ajtón egy alakváltó lépett be, miután köszöntötte vezetőjét. Látva az elf kérdő pillantását, Pron Neal megszólalt:

– Earthquake meghalt – jelentette ki, s babrálni kezdte fegyverét.

Rothdak, látva bajtársa tehetetlenségét, nem tudta, mit mondhatna. Igen, most már ő is érezte azt az ürességet, ami Earthquake elvesztését jelezte.

– Nagy harcos volt – szólalt meg Rothdak.

Pron Neal egy pillanatra belenézett vezére szemébe, majd félig elfordult az ablak felé, és csak ennyit mondott:

– Az volt...

Egy ideig mindketten hallgattak, majd Rothdak törte meg a közékük ékelődött csendet.

– Lehet, hogy nem hiszed el, de tudom, ki tette – Pron Neal érdeklődve pillantott Rothdakra. – Abrizu hegyeiben rejtőzik, és minket akar! – mondta az elf.

– Miért pont minket?! Kicsoda ő egyáltalán? – kérdezett vissza az alakváltó.

– Nem tudom. Talán a régiiek valamilyen ellensége. Elvégre az Éjféli Gyermekének sok ellensége lehetett. Főleg ilyenek. Legalábbis én így gondolom – válaszolta Rothdak.

Az alakváltó gondolkodott egy pillanatig, majd tanácstalanul megszólalt:

– Mit csináljunk?

Rothdak lassan és megfontoltan ejtette ki a szavakat.

– Lassan, egyesével elpusztít bennünket. Ezért nincs más hátra, nekünk kell elpusztítanunk őt...

A „kis” csapat eltökélten haladt a sziklák mögött. Nem jött velük mindenki, de ez nem is baj. Legalább tovább hirdetik az Éjharcosok hitét, ha ők befuccsolnának... Bár úgymond vajon hányan jutnak vissza élve, és kik lesznek azok? Axel, a szórakozott varázsló? Vagy Xigron, a forróvérű troll? Netán Cylk vagy Thorwald? Nem tudta, nem is tudhatta. Rothdak végignézett a csapaton: elszántnak látszanak. Valaki a menet elején felkiáltott:

– Találtam valamit! – A hang meglepően dallamos volt.

Sheeva izgatottan mutatta társainak a tágas barlangnyílást. Mindenki körbeállta a bejáratot, mely szinte hívogatta őket. A kalandozók vártak. Gargador nem bírta tovább, és megtörte a csendet:

– Na, mi lesz? Csináljuk ki azt az izét!

Egy ideig mindenki hallgatott, mintha az esélyeket mérlegelnék. Rothdak intett, s lándzsáját megmarkolva elindult befelé... Tágas barlang volt. A gyenge megvilágítást felülről kapta egy kisebb hasadékon át, és számtalan nyúlványja vezetett a hátsó sötétségbe. Hogy melyik nyúlványon kellene elindulniuk, azt Rothdak nem tudta eldönteni. Végül öt csoportra osztotta szét a kis csapatot, minden „bejáratra” egyet-egyét. Megállapodtak, hogy jeleznek egymásnak tudatilag, ha baj van. Rothdak intett a többieknek, hogy induljanak. Miután mindenki eltűnt a járatokban, bölintott Axelnek és Igornak...

Pron Neal fáklyát gyújtott, és sápadt fény vetült a barlang koszos falára. Áporodott, gonosz szag ülte meg a levegőt.

– Nos? – kérdezte Gus, majd kérdően Pron Nealra pillantott.

– Akkor induljunk! – kockáztatta meg az alakváltó.

Fáklyáját előretartva megindultak a barlangnyúlványban...

Xigron és Gargador sugdolózva beszélgettek, de Cylk kemény pillantására befejezték csevegésüket. Lassan haladtak befelé, s egy idő után teljes csönd telepedett közékük. Egy kisebb terembe értek.

– Most merre? – kérdezte Xigron.

– Halkabban, te vadállat! Felvesd azt az izét nekünk! – rivallt rá Gargador.

Cylk csendesen várta a vita végét, megszokta már ezt tőlük. Csak azt nem értette, hogy Rothdak miért pont velük tette egy csoportba. Sűrűlő zajra lett figyelmes.

– Valami van itt! – szólalt meg Cylk.

Körbeálltak, s feszülten pislogtak. Izzadó tenyerüket fegyverük markolatán nyugtatták. Hirtelen egy sárga szempár villant közvetlen mellettük...

Cylk és Xigron körül ott vibrált az erőpajzs, de a szörny erőteljes csapását még ez sem volt képes háritani.

A troll feje csattanva vágódott a szemközti falnak, és loccsant szét, mint egy túlérett dinnye. Még bunkóját sem volt ideje meglendíteni. Cylk egyből szúrt, és egyidejűleg bronzpajzsát is felkapta. Láta, hogy lándzsája mélyen behatol a szörnybe, de a következő pillanatban már érezte, hogy vége. Pajzsot tartó kezét tőből szakította ki a sötétség. A fájdalom elviselhetetlen volt, de megérezte Gargador tudati erejét, mellyel elnyomta az ő fájdalmát. Tudta, hogy neki már mindegy, s igazi harcosnőhöz méltóan, erejét összeszedve, újra és újra szúrt lándzsájával. A szörny bömbölése szinte megrepesztette dobhártyáját. Gargador nem késekedett, abbahagyta a tudati vitalizációt, és egy nyílveszőt helyezett hosszújára. Cylken már nem tudott segíteni, de magán még talán igen. A szörny őfelé fordult, épp akkor, amikor útjára engedte a vashegyű nyilat. A nyílvesző cuppanva állt bele a rém koponyájába, s Gargador megszorította vasalt bunkóját...

Rothdak felkapta fejét. Baj van, nagy baj. Érezte az ürességet, ami Gargador, Cylk és Xigron elvesztését jelezte. Tehát végük. Furcsa módon nem félt. Valami arra készítette, hogy bízson magában és társaiban. Eszébe ötlött Yasmina képe... „Lehet, hogy soha többé nem látom majd.” A gondolat fájdalmas volt, ez és társai elvesztése erőt adott neki. Futva indultak tovább.

Blackmort megállt, intett. Valami nem volt rendjén, ezt ő is érezte. A fáklya fényénél Grogenre és Killerre pillantott. Hirtelen megmagyarázhatatlan balsejtelem kerítette hatalmába, úgy érezte, mintha a sötétség őket figyelné. Killer kérdően pillantott az emberre, majd megropogtatta ujjait. Grogen egy csuklyavirágot tartott bal kezében, hátha használ valamit a sötét halál... Hirtelen a kobudera felkiáltott...

– Ott van! – S kezével előremutatott.

Abban a pillanatban Blackmort és Grogen is észrevette a sárga szempárt, mely vészes gyorsasággal közeledett feléjük...

Az alakváltó nem késekedett. Szétmorzsolta a baljában lévő csuklyavirágot, és egy szót ejtett ki. A sötét felhő teljesen beburkolta a rémet, és megtörte rohamát. Blackmortnak ennyi elég volt, hogy egy tündérfényt aktiváljon. Az alagutat hirtelen fény borította be. A szörny tőlük

négy-öt méterre volt, immár szabadon, a fekete felhő eloszlott róla. Hatalmas fogairól valamilyen zöldes folyadék csöppent le a barlang talajára. Farkaszemet néztek egymással. Bár látszódott, hogy a sötét halál megviselte egy kicsit, nem lehetett volna azt mondani, hogy a rém halálán van. Mindössze figyelt, s gyógyult. Blackmort, kihasználva a lény tévovázását, egy vashegyű nyilat tett az idegre. Lábak dobogására lettek figyelmesek, de nem merték levenni pillantásukat a szörnyről. Hirtelen cselekedtek, de a szörny megfordult, és beleviharzott a sötétségbe...

A lábdobogás egyre erősödött. Lassan Rothdak alakja bontakozott ki a sötétségből, mellette Igo Josycune és Axel futott.

– Időben érkezünk, amint látom – mondta kissé lihegve Rothdak.

– Itt volt, de „elmenekült” – jegyezte meg Killer.

– Úgy látszik, meggyengítettük egy kissé – mondta Grogen. – A többiekkel mi van?

Egy pillanatra csönd lett, de Rothdak megtörte:

– Cylk, Gargador, Xigron, Grimlairs, Sheeva, Thorwald, Nimeron, Zark, mind meghaltak. – Hangjában mérhetetlen fájdalom és bánat tört felszínre.

A gyilkos hívogatóan közel volt, s érezte, ennek véget kell vetnie, végleg.

– Keressük meg Pron Nealt és a többieket! – jelentette ki Rothdak, és keserűen elindult...

Gus hatalmas termete ellenére is nehezen tudott lépést tartani az alakváltóval. Mindig is irigyelte őket ezért. Eszébe jutott, hogy milyen rossz lehet a mögötte „lépkedő”, apró termetű kobudérának.

– Lassíthatnátok egy kicsit – szólalt meg Shadowfighter, majd megbökdöste az előtte haladó trollt.

Gus Musculus egy szót sem szólt, csak felkapta a meglepett kobudérát, és morogva Pron Neal után iramodott. Egyszer csak az alakváltó megállt. Gus alig bírt lendületével, meg is lökte kicsit Pron Nealt.

– Túl nagy a csönd – jegyezte meg az alakváltó harcos.

– Eddig is ilyen volt minden – kontrázott a troll, majd letette Shadowfightert a földre.

A kobudera megmarkolva Leah szimbólumát, varázsszavakat kezdett mormolni, akárcsak Pron Neal, aki szintén most fejezte be az áldomást, melyet Tharr istentől kért magára. Gus tanácstalanul felhúzott egy tulajdonságpajzsot, majd kérdően pillantott körbe.

– Miért álltunk meg?

A kobudera épp befejezte varázslatát, amikor megelevenedett a sötét-ség körülöttük...

A rém Pron Neal oldalán bukkant fel, s csapásával felhasította az alakváltó bőrét. Shadowfighter a pillanat törtrésze alatt cselekedett. Ökölcsapásai vízesésként zúdultak a szörny „védtelen” testére. Pron Neal egyből szúrta, és minden erejével (no és pajzsával) megpróbálta eltaszítani magát a rémtől. A troll még mindig mozdulatlanul állt, szinte leblokkolt a csata hatására. A démon egy erőteljes csapással félresöpörte a kobudérát, de az meglepően fürgén és (előző varázslatának hála) életerősen felugrott. Pron Neal kissé távolabb került a szörnytől, s ez időt adott neki, hogy értesítse Rothdakot. A rém hirtelen előrelendült, s karmos mancsával a troll gyomrába vájt. Shadowfighter fókuszálva kienergiáit, egy végső csapásra indult. Gus kiomló beleit próbálta visszagyömöszölni, majd hörögve zuhant a padlóra. A rém egy félfordulattal a kobudera elé fordult, és kitérte hatalmas pofáját... Ekkor nyársalta fel hátulról az alakváltó, és a kifröccsenő vér mindent beterített. Shadowfighter ökle pörölyként csapott le a felszúrt szörnyre, miközben az hatalmasat bömbölt. Pron Neal teljes erejéből belenyomta a lándzsát, remélte, hogy ez már elég lesz... A démon egyszer csak megfeszült, rávágott a vashegyű lándzsára, mire az kettétört, s a bestia el-tűnt...

Rothdak koncentrálni kezdett, majd pár pillanat múlva megszólalt:

– Csak mi, nyolcan maradtunk. A többiek nem segíthetünk – fordult Pron Neal felé.

Az alakváltó épp sebeit ápolta, s nem szólt semmit.

– Mi a fene ez? – szólalt meg Grogen.

– Nem tudom, de sejtem, hogy egy lehet az „ősök” ellenségei közül – felelte Rothdak. – Valami, ami minket akar, s úgy látszik, nem sokat árt-hatunk neki. Lehet, hogy regenerálja sebeit egy idő után, ezért támad újra meg újra, cseppet sem gyengülve.

– Akkor együtt kéne elintéznünk, és nem szabadna hagyni elmene-külni – jegyezte meg Blackmort.

– Csaljuk csapdába! – szólalt meg az eddig csöndbe burkolózott Igo.

Josycune óvatosan haladt, s fáklyáját maga elé tartva világította be az alagút egy részét. Tudta, hogy veszélyes a csalétek szerepét játszani, de nem volt veszenivalója. Neszezésre lett figyelmes. Megszaporázta lép-teit, s beérkezett egy nagyobb terembe. Nem kellett megmarkolnia

fegyverét, elvégre az ökle mindig kéznél volt. A félhomályban sötét képek rohanták meg, és most először életében, de félt. Jobb kéz felől valami megmozdult, de túl gyorsan ahhoz, semhogy a kobudera követhette volna. Tarkójánál fogva ragadta meg őt, és nem volt ideje védekezni. Ebben a pillanatban egy villám csapott le a szemközti barlangnyílás fölé, és a sziklák hatalmas robajjal torlasztották el a kijáratot. Josycune teste tompa puffanással csapódott valaminek, miközben gerince reccsenve adta meg magát a túlerőnek. Hirtelen fény lepte el a termet. A rém pont olyan volt, mint az elf álmaiban, de kissé talán félelmetesebbnek hatott. Sárga szemével őket pásztázta. Axel újabb villámcsapása beomlasztotta az egyetlen megmaradt kijáratot is. Egyedül maradtak...

A kalandozók mindenre felkészülve álltak a terem egyik végében, szemben a rémmel. Talán egymás erejét próbálták felmérni, de egyelőre egyikük sem cselekedett. A rém láthatóan, pillanatról pillanatra erősödött. Axel törte meg a mozdulatlanságot, mely olyan volt, mint egy félresikerült „csendélet”. Lángcsóvája mellbe találta a demont, s az nekicsapódott a sziklafalnak. Ez időt adott a többieknek, hogy előkészítsék lőfegyvereiket. A rém meglepően fürgén ugrott fel, túl fürgén... Az elől álló Grogennek nem maradt ideje a védekezésre. Bár rézpajzsát maga elé kapta, a szörny elsöprő erejű csapása kezével együtt törte szét azt. Grogen úgy érezte, hogy bal keze atomjaira robban szét. Mielőtt azonban alámerült volna a halál tengerébe, egy vékony fénysugár tört utat felé... egy tudatszál. Fájdalma elmúlt, és teljes testsúlyát beleadta a döfésbe. Rothdak nyílvesszői egyenesen a démonban állapotok meg. Az övé mellett még társainak féltucatnyi tüskéje és nyílvesszője talált célba. A rém bömbölése földöntúli ordítássá erősödött. Kénytelenek voltak befogni fülüket, mert különben szétrepesztette volna dobhártyájukat az iszonyatos hang. Grogen már nem járt ilyen jól: feje apró darabokra robbant szét... Az alakváltó teste élettelen zsákként dőlt el, s hirtelen csönd lett. A rém egyszerűen kitépte magából a mintegy tucatnyi nyílvesszőt, és megiramodott. Támadása szinte követhetetlen volt, s Shadowfighter mellét karmok szántották fel. Rothdak nem tétozott, vashegyű lándzsáját behajította a bestiába. A lándzsa felnyársalta a rémet, és jó fél méterrel hátrébb taszította. Axel befejezte újabb varázslatát. Úgy tűnt, mintha semmi sem történt volna, de amikor a rém megmozdult, érezhetően lassabb volt, mint az előbb. Killer kihasználta az alkalmat (és a szörny meglepődését), lesújtott öklével. Tankány karma mélyen belevájt a bestia lábába. A rém mancsával taszította el a kobudérát, miközben Blackmort és Pron Neal egyidejűleg lesújtott rá. Az alak-

váltó csontszuronyát egyszerűen kettéroppantotta, de Blackmort vasalt bunkója lecsapott a mellkasára. A rém hátratántorodott, de visszakéz-
ből oldalba csapta az alakváltót, aki eszméletlenül rogyott a földre. Rothdak előkapta dárdáját, és nekirohant a szörnynek. Axel azonban megelőzte. Vasalt bunkóját lengetve rohant előre, a rém felé. Az ütés centiméterekkel kerülte el a szörny fejét... de többre nem maradt ideje. A démon ökle gyomrán keresztül tört utat gerince felé, s roppantotta el, mint egy szalmaszálat. Axel vért köhögve egy pillanat alatt kilehelte lelkét. A szörny a varázsló tetemét egyszerűen elhajította, és vészjóslóan morogva tápáskodott volna fel... Rothdak rohama azonban telibe kapta. A dárda belefúródott a szörny nyakába, s az elf nem téovázott: hirtelen hátrébb ugrott, hogy Killer és Blackmort is lecsaphasson. Az ember vasalt bunkója egyszerűen bezúzta a rém koponyáját, miközben a kobudera sashorga is betalált. Rothdak előhúzta orgyilkos törét, és markolatig döfte a bestia tüdejébe. A rém már nem félelmetes, hanem szárnalmas volt. Végző haláltusájában őrjöngve törte ketté az óvatlan kobudera gerincét, és hörögve térdre bukott... Blackmort még egyszer le-sújtott hátulról. Reccsenő hang kíséretében a rém előreborult, majd csend lett.

Pron Neal lassan magához tért. Oldala veszettül sajgott, és nem hitte el, hogy még él. Körbepillantott. A „termet” mindenütt vér borította, bajtársai tetemét szinte fel sem ismerte. Nyögve sóhajtott, és megpróbált felállni, hogy újra a csatába avatkozzon, de egy kéz visszanyomta a földre.

– Már vége – jegyezte meg Rothdak.

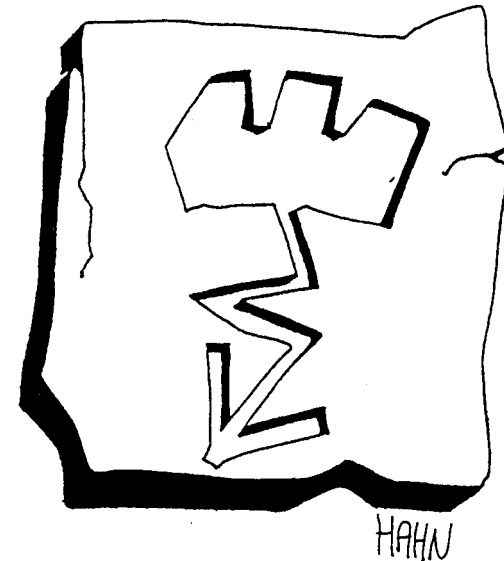
Pron Neal csak ekkor vette észre a rémet a terem túlsó felében. Életlennek látszott. Shadowfighter is most tért magához, vérző mellkasát tapogatta.

– Miért? – tört elő az alakváltóból a kérdés.

– Nem tudom, de talán egyszer megtudjuk – válaszolta Rothdak, és végignézett megmaradt társain.

„Talán...” – gondolta magában, és elkezdte eldobálni a kijáratot elzáró kőtorlaszt.

FAIRLIGHT HAVA

FAIRLIGHT MEGIDÉZÉSE

Bizsergető, csiklandozó érzést tapasztalsz a tarkódban, és a következő pillanatban megszólal a hang:

„Aauuuh. Most a testedet birtoklom. Egy másik dimenzióból megidézett lény vagyok. Fairlight, az ősmágus, a mágia és a pénz istene kötött ehhez a kőhöz, hogy minél több hívet gyűjtsek számára. Kapzsi vagy, ugye? Sok pénz kell? Hatalomra vagy éhes? Határtalan mágikus tudásra? Mindezt megkaphatod, hehehe! A mágia istene félelmetes hatalommal rendelkezik, noha valaha halandó volt. Szeretnél te is halhatatlanná válni az ő szolgálatában? Nos, mi sem egyszerűbb! Légy a papja! Ehhez nem kell mást tenned, csak bemutatni egy három tárgyból álló áldozatot Fairlight bármelyik rúnakövének. A három tárgy legyen: egy arany, egy kaktusztüske, egy mérleg! Csak semleges jelleműek pályázhathatnak – Fairlight nem szívleli a sötét lelkű gonoszokat, a jók pedig nem elég kapzsiak, hatalom- és pénzéhesek ahhoz, hogy ezt a kaotikus istenséget szolgálják.”

A nyers, hivalkodó hang egyszer csak elhallgat. Vársz még, de úgy látszik, végleg elhagyta testedet. Megkönnyebbülten távozol.

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

Fairlight bava

Többet – mondja az eszes.
Még többet! – üvölti a kapzsi.
Így talán nem leszek vesztes!
Én meg rákényszerülök csalni!
– A Kapzsiság napján

Min sokan keresnek,
mire sokan ráfáznak.
Alku a merésznek,
üzlet a kalmárnak.
– Az Alku és üzlet napja

Hatalom a gyengének,
Átok a harcosnak.
Kordában tartják, kik hozzá értenek,
elszabadítják kik belekontárkodnak.
– A Mágia napján

Pérez, áldás a szegénynek.
Pérez, halála a gazdagnak.
Pérez, mi hangja a reménynek.
Pérez, mi fuvallata a halálnak.
– A Pénz napja

Kapzsiság, alku, üzlet, pénz, mágia.
Szerény, de bolond, ki elveti.
Az örök hatalom alapja.
De más egy idő után megszerzi.
– A Hatalom napján

DAE:

AZ UTOLSÓ NAP A KEZDETEK ELŐTT

Eljött az idő, a végső ütközet,
halált hoz rád a pusztító örület.
A lángoszlopok vihara – a Halál arat,
a varázslók tánca, a pusztító szavak!

A ZAN hatalma, mely végtelen erő,
ki mondta, ó, hogy jöjjön most elő,
A démonok harca, a hamvadó lelkek
a győzelem felett, vajh kik ünnepelnek?

A sötétség birodalma jó, Dornodon talán?
Halottak vonulnak, a gonoszság taván.
De nem tó ez: özönlő tenger!
És az égető tűz, lángoló fegyver!

Pusztul a jó, és pusztul a gonosz,
ki ünnepet ült, most porrá lett homok.
A szerető szívek sikolya – a magasba száll,
az utolsó nap: a gyűlölet – a halál.

Mi értelme volt, a lángoló szélnek,
ami viharként szállt, sötétként a fénynek
Mi értelme volt, az égető varázsnak,
ami oltárként állt a kegyetlen halálnak?!

De nincs már ki feleljen – csak egy távoli fény...
az utolsó esélyem, az utolsó remény.
A vég és a kezdet, vagy élet és halál
Ghalla földjén szívem, most megnyugvást talál.

JERIKÓ:

BESTE

Ordon hadnagy fájdalmas képpel tapogatta a testén éktelenkedő tenyérnyi kék-zöld foltokat. Keservesen megbánta már, hogy túlzott magabiztossága miatt nem kért segítséget, de amikor alig öt perccel ez előtt a törpe feltűnt a kapuban, biztos volt benne, hogy a Bíborgárda öt embere is elég lesz ahhoz, hogy levakarja azt az idéetlen vigyort a másik képéről. Ők pedig ötször ennyien voltak, s mindannyiuk derült képpel fogadta, mikor a törpe határozott, ám mégis nyugodt hangon közölte:

– Uraim! Legyenek szívesek bebocsájtani!

Elbizakodottságukhoz jelentősen hozzájárult, amikor megpillantották az ellenfelük lándzsájának végére tűzött kemény héjú amnioszt. Ahogy most végigpillantott lefegyverzett emberein, mindegyikük arcáról düh és elszántság tükröződött vissza, s tudta, csak az ő parancsára várnak. Nem, ezt a szégyent nem viselhetik el, ha társaik megtudják, hogy huszonöten egy ellen nem tudták megvédeni a kaput, akkor még hónapokig ezen fognak élcélődni a tábori kázinban. Ráadásul lándzsáik alig öt méterre heverték, s ilyen gyakorlott harcosoknak csak egy-két másodpercbe telne, hogy újra támadásba lendüljenek. S ezúttal már nem fogja félrevezetni őket, hogy a másik egyedül van, s az is az ő oldaluk felé billenti a mérleg nyelvét, hogy a másik még mindig nem húzta le fegyvere végéről a különös óvintézkedésként feltett diót... Gondolatait a törpe éles kiáltása szakította félbe.

– Héé! Beste!

Ordon hadnagy – akárcsak emberei – a bozotos felé fordult, ahonnan különös, mindannyiuk számára ismeretlen lény trappolt elő, s bár legalább kétszer akkora volt, mint a törpe, fűgén engedelmeskedett gazdája hívó szavának. Az állat – vagy inkább szörny – testét apró, ám mégis szokatlanul keménynek tűnő pikkelyek borították, tudatosítva a hadértő szemlélőkkel, hogy szúró- vagy vágófegyverrel ezen a lényen

nem sok sebet lehet ejteni. Leginkább azonban az állat szaglószerve keltette fel a katonák figyelmét.

Több tucat rövid, szinte hajszálvékony csáp, melyek szüntelen mozgása jelezte, hogy tulajdonosuk állandóan fürkészi a levegőt. Talán félúton járhatott, amikor hirtelen megtorpant, majd tized másodpercnyi tétozás után vad iramban a katonák csoportja felé vette az irányt. A törpe azonban vaskos testét meghazudtoló fürgeséggel kapta el a szörny nyakáról alácsüngő óriásiánt, s Bestével egy erőteljes rántás tudatta, hogy kettejük közül ki az, aki engedelmességgel tartozik a másiknak. Miután gyakorlott mozdulatokkal sikerült valamennyire lecsillapítania az állatot, a döbrent képpel bámuló hadnagy felé fordult:

– Hadnagy úr! Magát ismerve attól tartok, hogy nem szándékozik nyugodtan ülni hajnalig. Nos, ha esetleg nem ismerné, ez egy fémbontó szójer... – Majd a többiek értetlen arckifejezését látva zsebéből egy szürkés színűzetű fémdarabot húzott elő. – De ezt már csak ismerik? Ez ugyanis egy darab mithril. Kissé keményebb és ellenállóbb anyag, mint amilyenből például ezek a fegyverek készültek – bökött lábával a fűben egy helyre dobált acélhegyű lándzsák felé.

Látva, hogy a többiek szemében érdeklődő fény csillan, az értékes fémet egy hanyag mozdulattal a szójer elé vetette. Az meg sem várva gazdája utasítását, azonnal a mithril felé iramodott volna, de a nyakába kötött lián ismét tudtul adta számára, hogy gazdája más véleményen van.

– Nyugi, Beste! Még nem mondtam, hogy mehetsz. – Majd megenyhült hangon hozzátette. – Na jól van. Tessék!

Ami a következő pillanatban történt, azt még a legfigyelmesebb szemlélők sem tudták később teljesen visszaidézni. A szörny egy ugrással a fémre vetette magát, s a következő pillanatban egy hangos böffenet tudatta a többiekkel, hogy ebből a fémből már senki sem fog fegyvert kovácsolni. Beste kimászott a földet érésakor képződött mintegy fél méter mély lyukból, mélyet böffentett, majd kötelességtudóan elhelyezkedett a katonák felé fordulva.

Az elkövetkező pár órát a katonák mozdulatlanul ülték végig, egy pillanatra sem véve le szemüket a velük szemben heverő bestiáról. Egyikük magában imádkozott, kizárt dolog, hogy az apró törpe hajnalig féken tudja tartani a kiéhezett szójert. A legkényelmetlenebbül Ordon hadnagy érezte magát: Beste mindahány fémmérző csápja ugyanis az ő fémvértjére szegeződött.

TERIEL DE GWYLL:

A KÖNYV

– „...shul nah-nat soigon learhess...”

Az idézés szavai már maguktól jöttek Karmos Satrah, a démonidéző szájára. Satrah nem volt kezdő varázsló, és jó oka volt az idézésre. Vörvörös köpenye meg-meglebbent a bonyolult mozdulatok alatt, de ez cseppet sem zavarta a sápadt, lehunyt szemmel koncentrááló mágust. Bal keze, melyet elvesztése után Élő Fémmel pótolta – erről kapta a Karmos előnevet –, emberfeletti erővel markolta fekete obszidiánokban végződő botját. Hirtelen abbahagyta a kántálást, és kinyitotta a szemét, majd éleset kiáltott...

Valahol egy alsóbb síkban valami felkapta a fejét. Nem akart hinni az érzékeinek. Valaki hívta, parancsolta egy bizonyos helyre. Ellenszegült...

Karmos Satrah megremegett, ismét lehunyta szemét. Egész alakja vöröses fényben fürdött, botján az obszidián pedig sötétzöldden lobbant fel, ahogy a mágus erőit nekifeszítette a démon akaratának. Szemei ismét felpattantak, de most már nem hasonlítottak emberi szemekre, a vöröses izzás átvette a zöld szemek helyét. Újból kiáltott, ezúttal hosszabban...

A démon érezte, hogy valami húzza, kényszeríti, tépkedi, hogy megjelenjen. Még soha nem érzett fájdalmat, és most mégis üvöltött. A kisebb szellemek, démonok visítva menekültek, mikor hallották hangját. Majd a démon, kék izzás kíséretében, eltűnt. Satrah megkönnyebbült, ahogy akarata győzött a démon felett. A terem közepére rajzolt pentagramban azonban nem mutatkozott semmi. Elmosolyodott, de rezzentlenül állt tovább saját védőkörében. Tudta jól, a démon már jelen van, csak láthatatlanságot vont magára. Sokan haltak már meg azért, mert azt hitték, nem sikerült az idézés, és kiléptek a körből...

– Mutasd magad, démon, parancsolom! – A mágus hangja ostorcsapásként hatott a teremtményre, de engednie kellett.

A pentagramban amorfi, fekete árnyék jelent meg, ami állandóan változtatta formáját.

– Mit akarsz tőlem, ember, nem félsz tőlem, hogy meg mertél idézni!?

– Mély, döngő hangon hangzottak a kérdések.

– Nos, nem azért hívtalak, hogy fenyegezz és kérdezz. Ez a részem amúgy sem érdekelt. Térjünk hát rá feladatodra. Innen több hónapnyi lovaglásra délre, Rasca sivatagjában van egy gránithegy. A hegy mélyén, egy barlangban őriznek valamit, ami kell nekem. Ez a tárgy egy ezüstfedeles, vörös lapokból álló könyv. Ezt kell, hogy elhozd nekem, épségben.

– És ha nem teszem?

– Ha nem teszed, Aargo...

– MEGTESZEM!

– Örülök, hogy együttműködsz velem, Aargosh...

– NE! Ne mondd ki a nevem! Kérlek!

– Ó... bocsáss meg, nem volt szándékomban. Hahahahaha... Most pedig indulj! Siess!

– Igen! – jött a válasz, majd a démon eltűnt.

Rasca sivatagjában, a gránithegy előtt:

Örvénylő homokból emelkedett ki. Most a feladat miatt testet öltött. Két-két és fél méter magas, karcsú, izmos fekete testet. Térdein, könyökén, és ujjainak végén hat-nyolc hüvelyknyi baljós fekete pengék, csak úgy, mint vállain és alkarján. Vöröslő szempár, veszedelmes fogak. Ez volt ő, Aargoshinthain, a démon a Pusztítók Rendjéből. Elmosolyodott – már ha lehetett mosolyogni félszáz túszerű foggal –, majd lassan belépett a barlangba. Óriási lángrobbanás, majd sziszegő hang, ahogy a démon elszívta a védővarázslat erejét. Nevetve lépett tovább, miközben elkapta a felé repülő két nyílveesszót, ujjainak egy-egy kisebb mozdulatával törve szét őket. A következő kanyarban egy tömör vasajtó állta útját. Érdeklődve figyelte, majd egy villámgyors mozdulattal apró ráütött, az halkán megkondult, majd elkezdett finoman vibrálni. A következő pillanatban apró fémszilánkokra robbant szét, teliszórva a mögötte húzódó folyosót. Folytatta útját. Két karddal felfegyverzett ember futott felé. Fújt egyet, mire mindkét alak futtában fagyott meg. Rövidesen egy terembe ért, ahol húsz-harminc ember nyüzsgött. A terem közepén egy savtóban, apró szigeten rengeteg varázstárgyat érzékelt. Köz-

tük a könyvet, amiért küldték. Felé indult. Sístergő villám csapott felé, de előretartott tenyerén irányt változtatva megölt három embert. Fejét a varázstudó felé fordítva démoni szemét a másikéba fúrta. A varázsló néhány pillanat múlva azt vette észre, hogy valami miatt nem kap levegőt. Beszélni nem tudván a mágia spontán formáját választva koncentrálni kezdett. A démon körül fekete gömb formálódott, mozgott. A gömb megpróbálta összeroppantani a démont. A két lény, a fekete mágia teremtette élő gömb, és a fekete mágia mestere, a démon, küzdött. Az utóbbi kénytelen volt elfordítani tekintetét a mágusról, és figyelmét a körülötte örvénylő gömbre fordította. Halk, mély hangon elmormogott pár szót, mire a gömb rángani, remegni kezdett, végül undorító, magas sivitással elsorvadt, szinte lefolyt az előbb még körbezárt démonról. Ez a pár pillanat elég volt a mágusnak, és a közben felbátorított harcosoknak, hogy ismét támadjanak. A Pusztító bőréről lepattantak a fegyverek, sebezni sem tudták, míg ő játszi könnyedséggel ölte meg a közelébe kerülőket. A varázsló átfutott a terem másik oldalára, és ott elfordított egy kart. A falból éktelen csikorgással egy kőkád csúszott elő. A kád narancsszín fénnel izzott. A varázsló pár ígét kiáltott, majd egy keskeny pallón a savtó szigetére futott. A harcosok rendezetten visszafelé vonultak a sziget felé. A démon, kíváncsi természet lévén, és mert tudatában volt erejének, megállt, megvárta, míg kör alakzatot vesznek fel a sziget körül, középen a mágussal és néhány pappal, akik körül valami isteni, szakrális erő jelenléte érződött, és még szinte nem is használtak el belőle. A démon pár másodperc alatt mérlegelt, elvetett és kiválasztott. Ugráshoz készült, mellyel – mágiával felerősítve – a tizenöt-húsz méternyire lévő sziget közepére kerülhet. Nem törődött a narancsszínű káddal, ami most a háta mögé került. Izmai megfeszültek, és...

Óriási fájdalom robbant a hátába, és teste nekicsapódott a barlangterem oldalának. A Pusztító fájdalmat érzett! Ezt pedig csak erősen mágikus fegyver vagy lény okozhatta. Felállt, és végigmérte ellenfelét. Egy közel négyméteres, sötét alakot látott irdatlan vállakkal, és szemöldöke alól parázsló, apró szempár szegeződött a démonra. A démon jelentős erősödést érzett az előbb észlelt isteni mágiában, amihez csatlakozott a varázsló ereje is. A gölem tehát papi és varázslói együttműködés eredménye. Az obszidiángölem meglendült, és ütött, sebessége lenyűgözte a Pusztítót, mivel alig tudott kitérni. Két gondolatával válaszolt. Az első elviselhetetlen hőt, a másik pedig fagyot hozott a gölemre. A barlang kövei közül megrepedt néhány az obszidember körül, de láthatóan

semmi kárt nem tett benne. A következő pillanatban még az előbbi ütésénél is gyorsabban mozdult, és ezúttal a démon már nem térhetett ki. A gólem átkarolta a démont, és irtózatosszerű szorításba fogta. Nem e világi csontok ropogtak, és a démon üvöltött. Majd hatalmas darabot mart ki az obszidiángólem vállából. Egy pillanatra a gólem megingott: ez elég volt a démónnak, hogy kiszabadítsa kezeit, majd azokat a gólem fejére fonja. Az csak tovább szorított, miközben a Pusztító lassan lehajtottá fejét, hogy belenézhessen a gólem szeméibe. Kényszerítette a gólemet, hogy nézzen a karmazsin démonszemekbe. Amikor a két szörny szemé találkozott, a démon morogni kezdett, majd szeméből energiáörvényt bocsátott a gólemébe. Az tengermély hangon felbődült, majd forogni kezdett, kezében a démonnal. A gólem gyengült, ez tisztán látszott. A démon a gólemen keresztül megcsapolta irányítóinak varázsszerű életerejét. A mágus és a négy pap a földön feküdt, görcsbe rándult testükből eltávolítani készült a lélek. A gólem lassult, és most már folyamatosan üvöltött. A démon testén természetellenesen megnövekedtek, kidagadtak az izmok, majd szilánkokra roppantotta a gólem fejét. Az elengedte a démont, lépett egyet-kettőt még, majd óriási robajjal eldőlt. A harcosok tudták, hogy vége a csatának, vége mindennek, hisz mágusuk és papjaik, valamint védelmezőjük, a gólem halott, és nincs, ami megállíthatná ezt az ébenfekete, tüskés-pengés iszonyatot. Mégis összébbr vonták a védőkört őseik kincsei körül. A démon lassan, ráérősen feléjük tartott. Emberszerű arcán mosoly játszott az apró emberkékgyekezetek láttán, majd, most először, megszólalt:

– Hát nem csodálatos az élet? – dörögte, miközben a védőkre rontott.

A pentagram közepén apró izzás támadt, és fekete köd kíséretében megjelent a démon. Satrah érdeklődve figyelte a testét. A démon azt az alakot viselte, amelyiket a sivatagban.

– Elhoztad? – kérdezte a mágus.

– Igen, megszereztem neked a könyvet. Bár nem saját akaratomból. Most már elmehetek? Visszatérhetek végre otthonomba?

– Oh, igen, elengedlek, menj, távozhatsz! ...És a vizontlátásra!

A démon őrjöngve távozott a pimasz kis ember varázslótól, vissza otthonába. Elhatározta, felkeresi hercegét, és tanácsát kéri a mágus elleni bosszúban. Shoroussheilin fejedelem buta volt ugyan és arrogáns, mégis nagyon erős démon, démonherceg a Pusztítók között. A démon ezer napot várt, hogy rá kerüljön a sor, és bejuthasson a herceg palotájába.

Ott, amikor előadta a történetét a hatalmas, sárkányszerű, kobrafejú hercegnek, az így válaszolt:

– Hogy lehettél ily ostoba és gyenge?! Mondd, hogy? Szánalmas vagy, és nem méltó a Pusztító névre. Ostoba korcs, akit csak úgy, hipp-hopp mindenféle máguskák megidézhetnek! – szólt többszólamú hangon a fejedelem.

A Pusztítót harag fogta el, hisz az egyik legerősebbje volt ő is a klánjának. De visszafogta magát, és nem támadt hercegére, pedig nem sokon múlt.

– Uram – szólt –, én nem tehettem semmiről, a mágus ismerte a nevedet, és nyilván te is tudod, mit jelent ez.

– Ahh, badarság, ne magyarázd ki magad, te szánalmas, ostoba alak! Mit kért tőled a varázslócska, azt mondd!

– Egy sivatagban lévő hegy mélyéről kellett kihoznom és elvinnem neki egy könyvet.

– Miféle könyvet, te ostoba? Látod, nekem nem kell ócska könyvek után futkosnom, mert nem létezik oly erő, hatalom, mely megidézhetne engemet. Én hatalmas vagyok, és még soha senkinek nem sikerült megidéznie! – A hercegnek már zsongott a feje.

– A könyv ezüstfedeles, és vörös színű lapok vannak benne.

– MIIIII...?! – Hirtelen a zsongás szétterjedt irdatlan testére is.

...Valahol kinyitottak egy vörös lapos, ezüstfedeles könyvet. Karmos Satrah, olvasva a rúnákat, kántálni kezdett. Ezer nappal a könyv megszerzetése után ismét idézett, próbaképpen a könyvből, ami duplájára növelte erejét és tudását...

– MIIII...?! Miféle könyvet mondtál?! Azt az örökké rohasztó szentségtelen poklát!!! Mit tettél, te ostoba, hülye barom, te... – Többre nem maradt ideje, mert mennie kellett... Valaki hívta, parancsolta egy bizonyos helyre. A szavak kitépték síkjáról, és húzták... húzták... húzták...

SPIRIT O'FOREST:

HAJNAL

Szeretettel ajánlom ezt az írásomat legkedvesebb barátom emlékének, akít egy hosszúnak induló élet derekán ragadott el a Tűzvihar...

Erdő. Hatalmas, ősoleg fák, lágyzöld aljnövényzet, puha mohaszőnyeg. Madarak csivitelnek, fürge mókusok kergetőznek a fák ágain, a talajon apró ragadozók surrannak prédára lesve. Elf erdő.

Tisztás. Nem nagy, épphogy megritkulnak a fák, a napnak csupán egy vékony sugara játszadozik a lentiekkel. Csend. Csend és nyugalom. A fák közül lassan, komótos léptekkel előjön egy alak. Karcsú, törékeny alakján fehér ruhák, kezében embermagas botot tart. Nyakában egy aranyló nap szimbólumon csillan a fény. A tér szélén megáll, ősei nyelvén fohászodva a földre helyezi botját, nyakékét és gyűrűit. Lassan, félve a tisztás közepére megy, kis tüzet rak, mely szavai nyomán zöldes lángra lobban, s füst nélkül táncol előtte. Amint a tűz ég, hátradobja köpenyét, így előtűnik vállára omló fehér haja, fakó bőre, s bíboran ragyogó, nem látó szemei. Elmélyülten nézi a varázstüzet, lélekben lassan távolodik a való világtól. Majd hirtelen mégis mozdul, törével apró sebeket ejt csuklóin, s lassú énekbe kezd ősei nyelvén. Lágy szomorúsággal szárnyal a gyönyörű dal a néma erdőben, minden lény erre figyel. Szeretetről, lemondásról, végzetről dalol a fehérbe öltözött utazó, s vérenek a smaragd tűzbe hulló cseppei kötik meg atyái varázsát. Másfél órán át szárnyal dallamos hangja az erdő fái között, aztán elfogy ereje, megtörik a varázs, s ő aléltan hanyatlik a kihunyó nap sugarától kísértén a földre.

A leszálló éjben állatok motoznak, de a tisztásra nem lép egyikük sem. Meg-megállnak mellette, szemükben zölden csillan a felismerés, utána továbbügetnek. Eltelik a nap, s még az utána jövő éj is. Mikoron másodszer jön el a hajnal, mozgás támad a fák árnyékában, lágy szellő lobogtatja meg a smaragd lángokat. Azok táncolnak a szellő erejében,

majd hirtelen felcsapnak magasra, a lángok közül pedig egy gyönyörű elf leány lép elő. Vörösös árnyalatú haját szelíden borzolja a lenge fuvalat, égszínkéek szemei csodálkozó szomorúsággal néznek le a mozdulatlan alakra. Kecseseen kilép a tűzből, szemét egy pillanatra sem véve le a fehér elfről. Odaáll mellé, végigsimítja arcát, feláll, s intésére a test is emelkedik.

Óelf szavai nyomán a varázsos tűz lángjai körbenyaldossák a lebegőt, végigfutnak testén, beférkőznek száján, belülről is átjárják minden porcikáját, kiegészve belőle gyengeségét. Eztán a föld emelkedik fel, s ivódik bele tagjaiba, új erővel töltve el a sokat szenvedett testet. Közben apró cseppekben hullani kezd az eső, átáztatva mindent, s elhozza a nyugalom, a biztos érzelmek ígérését. Legvégül a fuvalat forgószéllé erősödik, beburkolja az ősi nép párosát, eltakarva a kíváncsi szemek elől őket.

Lehet káprázat is, de a lány a forgószéllal távozik, ám előtte még szelíd csókkal illeti a fehér kóborlót, szavak nélkül sűgva: Várom rád!

Néhány perc elteltével újabb alak lép elő a tűzből, s térdel a férfi mellé. Magas, karcsú, párducmozgású elf, arcán végtelen nyugalom tükröződik – megbékélt már; csak a szeme szomorú. Vár. A fekvő kis idő – percek? órák? – múltán mozdul, a felnyíló bíborszemek felismerést tükröznek, majd újból lecsukódnak. A férfi bólint, majd – Köszönöm, fiam! – megfordulva a tűzbe lép. Vakító villanás, s a kialvó tűzzel távozik.

Tisztás. Órákkal, napokkal később. Üres, minden csendes, semmi sem utal rá, mi zajlott le itt nem sokkal ezelőtt. De mégis: fehérbe öltözött alak áll az erdő szélén; botjára támaszkodva vár valamire. Váratlanul elmosolyodik, biccent, s megfordulva lassan elnyeli a fák között megújuló éji homály.

Röviddel ezután lágy derengés kél a tisztáson, halk kacagás hallatszik, majd lassan ez is eltűnik.

Bevégeztetett.

NAILETH SYNN-ALIVD:
VESZETT ÉLETEK

Már zsenge gyermekkorában megtanult magáról gondoskodni. Mindig tudta, hogy a piactéri tömeg micsoda kincsesbánya egy magafajta számára. Tolvaj volt. A jobbak közül való. A maga kárán, sok-sok verés árán tanulta ki mesterségét. Ahogy cseperedett, úgy változott korgó gyomra jóllakott pocakká, és idővel a városőrök botozásai is el-elmaradtak. Sunyi kis zsebmetszőből a klánja egyik legtehetségesebb „vadásza” lett. Tudta, mikor, kitől és mit szabad elvennie, és mikor kell lélekszakadva elrohannia, hátrahagyva a zsákmányt, legyen az bármilyen nagy kincs.

Ma is együtt kelt a nappal, hogy ott lehessen a vásártéren, mire a kofák, és más árusok kipakolják portékáikat, és mire a kocsmában lerészegedett ficsúrok elindultak álmosan hazafelé. Mikor őket látta, eszébe jutott gyermekora: hányszor, de hányszor gyakorolta másnapos úrfikon tudományát, mielőtt vérbeli profivá ért volna. Elmosolyodott.

Legtöbbször koldusnak vagy vásári komédiásnak adta ki magát, most az előbbit választva gubbasztott rongyos ruhában egy fal tövében. Míg a kívülállók csak egy cserépedényben aprópénzt csörgető vak embert láttak benne, ő feltűnés nélkül tudta keresni prédáját. Ragadozó módjára villogtak szemei koszos kendője alatt, melyen csak épp akkora rés volt, amin keresztül eleget láthatott. Egyszer csak feltűnt neki egy ösztövé alak. Hatalmas, kövér hasát széles bőrvél préselte nadrágjába, utazóköpenyéről lerítt, hogy valami kalmárféle lehet. De ami a legfontosabb: egyedül van, és nem rejtette el eléggé a pénzét. A kis bőrsztyűő szabadon lógott a nyakába akasztva.

– Na, a vak koldus megkereste a mai söre árát – mondta egy utcalány lenéző undorral társainak a tolvajra bökve, miközben az elhaladt mellettük.

Egy sikátor sötétjében dobta el szakadt ruháit, és a botját. A tálkájában időközben összegyűlt aprót – szokásához híven – egy valódi kol-

dusnak adta, miközben egyre csak haladt a prédája után. Még el sem érte azonban, mikor már az járt az eszébe, hogy abból a temérdek pénzből milyen gyönyörű ajándékot vehet majd kedvesének. A lány – akinek a tolvaj már fél éve csapta a szelet – jómódú kereskedő egyetlen gyermeke volt. Anyja valami balesetben halt meg rég, apja pedig szíjat hasítana a hátából, ha megtudná, hogy egy szegény, egyszerű „diák” udvarol neki. No de majd most vesz ő szép ruhákat, díszes ajándékokat! Lekegyerezi ő a lány apját! Noha sosem találkozott még az öreggel, úgy képzelte, hogy olyan, akár az összes kereskedő: kapzsi, és ha azt látja, hogy egy szem lányának egy gazdag nemesúr udvarol, hát biztosan hozzáadja azonnal.

Mire a kövér alak közelébe ért, már ki is dolgozta mai taktikáját: erejére és gyorsaságára hagyatkozva egyszerűen elragadja a bőrzacskót, majd ellökve a vén kalmárt, gyorsan belevegyül a tömegbe, ahol ő könnyen elmenekül, de ha üldöznék, a sok ember várfallá állna össze mögötte. Ilyen egyszerű az egész. Tucatszor csinálta már.

Felkészült. Minden izma megfeszülve várta a kedvező pillanatot. Most!

Két lépéssel az öreg előtt termett, megmarkolta az erszényt, letépte, és betörte a kalmár orrát. Már csak három ugrás a tömegig, és... Egy ismerős női hang hátulról: – Apám!

Jól tudta, hogy a lány az, a szerelme, és ráébredt, hogy mi is történt; az imént ismerte meg leendő apósát. Nem! Nem fordulhat vissza, ha megteszi, vége! De látnia kell kedvesét, tudnia kell, hogy felismerte-e. A második ugrás után fordult csak meg, s tekintete összeolvadt a lányéval, és az, mint bilincs, tartotta fogva. Gyönyörű kék szempár. Mint feneketlen tó, olyan sötét, ha sokáig nézi, tán elvész benne. Felismerte a férfit, és könnyes, csalódott szempár lett, pedig a minap még mily' vágyakozva nézett vele ablakából, midőn udvarlója esti szerenádot adott néki!

Továbbindult a tömeg felé, ám mikor megfordult, négy városőrrel találkozta szemközt magát. Elkésett. Kölyökkora óta nem hibázott ekkorát. Nem menekült, csak bánatosan fordult újra szerelme felé. Tudta már, hogy vége. Nem csak szerelmét veszítette el, hanem minden bizonytalanságát is, de mint lefülelt, ismert tolvaj, karját biztosan levágják majd. Szigorú törvény. Csak legalább még egyszer, utoljára láthatná azt a szép kék szempárt olyannak, mint régen!

Félkarú koldus ült a fal tövében. Ép balkezében cseréptálcát rázogatót, amiben néhány fémpénz csörgött. Valaha tolvaj volt. Talán a leg-

jobb a klánjában. Csak egyszer hibázott nagyot életében, de ezért fél karjával, és boldogságával fizetett.

A minap találták meg a holttestét. A kikötőnél sodorta partra a folyó. Talán baleset volt, talán valami más...

Utószó:

Vígan élte életét,
egy igaz szerelme volt.
Bár csak egyszer hibázott,
büntetésül vízbe holt.

Nem szólt neki üdvharsona,
lelke tán pokolra került,
mégis jobb néki a halál,
mint földi élet – egyedül.

LYNETH SUS SCROFUS:

A GYÜMÖLCSLEVES

(avagy a 13. eset)

Sir F'afej, a hatalmas képességekkel és még hatalmasabb öntudattal rendelkező lovag sűrű káromkodással tarkította az Abrizu-hegység flórájának és faunájának átlagos hangrepertoárját, közben egyre agresszívebb tervekkel eszelt ki, amelyek mindegyike az előtte kanyargó apró, női lábnyomok tulajdonosának testi épségével álltak kapcsolatban. A lovag már nem először volt ilyen helyzetben. Valahogy nem volt szerencséje a női nemmel.

Az első szerelme csak megcsalta, és elhagyta, a második már ravaszabb volt. A hölgy – egy helybeli uracs sokadik gyermeke – már a vagyonából is kiforgatta szegény F'afejt. Persze, sok örömet nem lehelhetett a pénzben, mert közbelépett Dornodon, amivel az olyan fogalmak, mint ősi családi fészkek és hasonlók, értelmüket veszítették.

F'afej túlélte a tűzvihart, csak szívében nem oltódott el sohasem a láng. Úgy gondolta, egy olyan nagyszerű férfi, mint ő, nem maradhat utód nélkül, el kell vetnie az erő és becsület magvait szerte azon a félszigeten, amelyet Ghallának hívnak.

S mint az ostoba erdei vadak, ő is nemegyszer birokra kelt szép hölgyek kegyeiért más hasonló szamarakkal, csak azért, hogy az éppen aktuális hölgyike nevetve foszthassa ki mindkét harcost.

Mert meg kell jegyezni, F'afejt továbbra is kerülte a szerencse – legalábbis a szerelemmel kapcsolatban. Ghallán tizenkétyszer fosztották ki női mestertolvajok, az előtt, vagy az után... egyszer még az alatt is. Utóbb már szinte minden lovagiasságát levedlette, és paranoid óvatossággal szemlélte az ellentétes nem minden képviselőjét.

Történetünk a 12. eset idejére esik, ez magyarázza a lovag nem mindennapi szóvirágait. De hát ki dalolna, ha egy remákszívtől foszتانák meg...?

Így hát F'afej csillapodó őrjöngéssel próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy az említett kedves tárgyat többé az életben nem látja viszont. (Ugyanis a nyomok a sziklás talajon kezdtek elhalványodni, és aztán egy keserves pillanatban végleg el is tűntek.)

S ahogy a nap is közeledett égi pályájának végéhez, úgy ült el a harag lovagunk szívében.

– Végül is bármikor legyőzők egy másik szutykost, nincs akkora baj...
– tanakodott imígyen magában, mikor egyszerre hangot hallott. Női hangot. Bosszúszomjasan kezdett osonni a hang irányába, elégedett vigorral az arcán.

– Hohó... hát mégis elkaplak! Nem menekülsz, átkozott boszorkány!
De amikor kiért a kis barlang előtt lobogó tábortűzhöz, értetlenül megtorpant.

A barlang körül sűrű bozótos volt, az alkonyat nagy, rémes sziluetteké varázsolta őket. Csak az apró lángok szórtak némi fényt a területre. Kifejezetten békés hangulatú kép volt, amelyet a lovagon kívül csak egyetlen élőlény zavart meg...

Egy nő.

De ez a nő nem volt az a nő.

Kizárt dolog, hogy ő legyen a nyomok tulajdonosa (akit F'afej az előző éjjel nem vizsgált meg túlságosan).

Ez itt kb. 146 cm „magas” és vagy 86 kg volt. A tűz mellett ült, és valamit ténykedett, közben dudorászott. Egy félig szétszedett vassisakban kevergetett valamit, valamit, aminek mennyei illata volt.

– Hé, ez itt az én táborom! – fuvolázta lágyan reszelős hangján.

– Ez az egyetlen védett hely itt a hegyen, nem sajátíthatod ki! – reagált erre F'afej.

– Bah! Lovagnak nézel ki... csak nem hozol kínos helyzetbe egy hölgyet?!

A lovag erre még egyszer végignézett a „hölgyön”, majd mély meggyőződéssel így szólt:

– Esküszöm, úrnóm, részemről nem fenyegeti semmi veszély!?

Hosszú pillanatok múlva szólalt meg újra az ismeretlen, közben mély ráncok ültek ki a homlokára, a megfeszített belső harc eredményeként.

– Hát jó... – mintha a fogát húzták volna –, de figyelmeztetek, varázslatok és Bubu, a kardfogú fülemülém őrzi szűzi magányomat!

F'afej végigmérte az előbb említett, meglehetősen kókadt madarat, majd megállapította magában, hogy még egy lyukas garast sem bízna a szárnyasra, nemhogy egy szűzi magányt.

– Egyet se félj, szép hölgy! – Itt egy kicsit elcsuklott a hangja. – De én is éberem alszom ám, nehogy megpróbálj kifosztani! Állataim és misztikus ősztoneim rögtön figyelmeztetnek, és akkor jaj neked!

– Mintha nekem a te ócskaságaidra lenne szükségem... micsoda gondolat...

Így hát F'afej elhelyezkedett, kissé távolabb a tűztől, és csak a szeme sarkából figyelte a nőt. A barlang birtokosa bizony nem volt egy világ-szépe, ahogy ez az előbb közölt paraméterekből is kiderülhetett. A 146 centi elmegy a törpéknél, de emberben...

A haja viszont egész mutatós, hosszú és vörös, a lobogó lángok fényében egész túlviláginak hat. A szemei zöldek, és valami fura, ravasz szikrák pattantak belőle, akárhányszor „albérlője” holmijára vetette őket. Felszereléséből látszott, hogy ő is egyike a félsziget harcos túlélőinek. Vassisak (ami másodállásban kondér), láncing, lánckesztyű, mindegyik tulajdonosuk lábai mellett. Vagy nagyon könnyelmű, vagy nagyon nagy hatalmú...

A nő követte pillantását, majd megjegyezte:

– Utálok páncélban főzni... minek annyit bibelődni, ha utána a szoros páncél miatt semmi sem fér belém? – Aztán morcosan visszafordult a világoszöld, jó illatú kotyvalékhoz.

A következő keverésnél hősünk meglepetten konstataálta, hogy a nő egy szent jogart használ főzőkanálként. Aztán felfedezte, hogy a nő nem annyira könnyelmű, vashegyű lándzsája, bronzpajzsa keze ügyében hevert, készen minden kellemetlen meglepetés elhárítására.

A fegyverek feltérképezése után sorra vette a nő ékszereit: aranygyűrű, smaragd védőgyűrű, obszidián karkötő, obszidián és igazgyöngy fülbevaló, trófea nyaklánc, szóval a szokásos női csacskaságok.

Eközben a sisakból egyre erősebben törtek elő a kellemes illatok, majd F'afej egészen megdöbben.

Barlangtársa fehér folyadékot töltött egy hánccsedénybe, és elkezdte felverni.

– Na, mi van, hiszen a gyümölcsleves tejszínhabbal az igazi, anélkül fele élvezet – mondta az ütemes csapdosás közben –, mire nem jó egy alpesi tehén, nem cimborá?

A lovag most egy kicsit közelebb húzódott a tűzhöz, és kényelmetlenül észlelte, hogy egy nyálpatak csorog le az állán.

– Az idejét sem tudom, mikor ettem utoljára gyümölcslevest, gyümölcslevest tejszínnel...

– És most sem fogsz! – vágott közbe a másik. – Csak nem gondolod, hogy kemény munkám gyümölcsét, haha, gyümölcsét megosztom más-sal? Hát minek nézel, idiótának???

– Pedig milyen jó illata van... és a tejszín milyen fehér és kemény!

– Remélem, a társaságomban csak a tejszín lesz kemény, lovag, ne felejt-sd el, mit ígértél... olyan kéjsóváran bámulsz rám!

– Ha valamit féltened kell tőlem, az a leves... és semmi más!

– Hm... és mi lenne, ha fizetnél a levesért? – F'afej ekkor vette észre a hölgy tekintélyes keblei között himbálózó villám alakú szimbólumot.

– Gondolhattam volna, hogy Fairlight-hívó vagy.

– Na és? Fizetsz, vagy sem? – Ezzel ajkaihoz emelte a kanalat.

F'afej mérlegelte anyagi helyzetét, aztán rövidesen elhatározásra ju-tott.

– Jó, jó! Fizetek, de mennyit?

– Mondjuk, 6 arany, elvégre monopóliummal rendelkezem a gyü-mölcsleves területén.

– Hé, ennyiért egész csomót ehettek a fogadóban!

– Akkor egyél ott!

– Három arany!

– Na, legalább öt!

– Négy!

A nő sokáig ráncolta a homlokát, beharapta ajkait, majd bólintott.

– De csak azért, mert én már ettem ma nyolc adag mákvirágot sava-nyúnarancs öntettel!

F'afej mohón nyúlt a sisak után.

– Hé-kás, hátrább a mancsokkal! A sisakról nem volt szó!

– Ne kapd fel a vizet, majd átöntjük az enyémbé!

Miután megtörtént az akció, lovagunk felháborodottan felkiáltott:

– És a tejszín?

– Csak a levesről volt szó! Nem vagyok én ingyenkonyha! Plusz egy arany!

A harcos szemében dühös szikra lobbant, de aztán megvetően a nő lába elé vetett egy aranyat. Nagyon éhes volt... és nagy haspók.

– Tessék, légy vele boldog!

– Az is leszek! – felelt a másik.

F'afej élvezettel merítette kanalát a hófehér, felhő formájú habba.

– Nyamm. Sok megbosszulnivalónk van Dornodonnal szemben...

Kéjesen lenyalta a szakálla hegyére pottyant darabot, majd folytatta az egyoldalú társalgást.

– Nyamm. Ez a leves! A hercegi udvarban sem ettem még ilyet so-sem... Milyen finom... A legszívesebben elkérném a receptjét.

– Majd meglátjuk... – morogta az imígyen megdicsért szakácsnő.

Aztán hirtelen megszűnt az ütemes szürcsölés. F'afej dermedten ült, arcán kényszeredett vigyor.

– Hú... a hasam, azt hiszem, túl mohón habzsoltam be az ételt, végül is öt napja nem ettem már.

– Zabáltál, mint egy állat – erősítette ezt meg a nő finoman.

– Ha megbocsátasz, megtekintem ezeket a szép bokrokat közelebből is... – Az utolsó szavakat már a bokrok közvetlen közelében mondta, ahova elismerésre méltó teljesítménnyel pár pillanat alatt eljutott.

A nő ekkor felállt, kényelmesen magára öltötte pánccéljait, összepa-kolta holmiját, majd szortírozott, válogatott, szelektált. Felmálháza az állatokat, és még egy darab papírt ejtett a tűz mellé, mielőtt odébbállt. Láthatóan nem zavarta tevékenységét a bokor mögül kiszűrődő fura hangok és nyögések kavalkádja.

F'afej megkönnyebbült mosolygással keveredett elő, de a mosoly ha-mar lefagyott arcáról. Hátizsákja kifosztva, értékesebb tárgyai sehol! Még négytagú állatseregletét is eltüntették!

Hirtelen felfedezett egy papírdarabot, a lobogó lángok mellett. Alva-járóként ment oda, hogy felvegye. Egy recept.

Gyümölcsleves gazdagon

Végy 6-8 nagyobb mórigyümölcsöt...

Aztán már csak káromkodott.

CH'RASH:

AZ UTOLSÓ HARC

Az egyik mágus rúnákkal díszített, sötét köpenyt viselt. Az ezüst jeleken vörösen csillant meg a lemenő nap fénye. Saruját elrejtette a magas fű, többi testrészét a ruha. Enyhén behajlított karjai végén karommal görbültek az ujjak. A fejét fedő csuklya sem tudta eltakarni dühtől szikrázó szemét.

Távolról amorf démonnak tűnhetett volna, ahogy a gyenge szél lebegette ruháját, bár a rúnák mintha egy csontvázszerűséget mintáztak volna. Villogó tekintete azonban minden kétséget eloszlatott: ez csak egy dühtől reszkető, hatalmas varázsló.

Ellenfele egyszerű darócruhát viselt, melyet az út pora csak szürkébbé tett. Gúnyosan szemlélte a másikat. Bár kinézete szerényebb volt, ő mégis tudta, hogy kettőjük közül ő a tapasztaltabb, régebb óta szenvedett ezen a gonosz világon.

A két mágus farkasszemet nézett. A nap lenyugodni igyekezett, a szél elcsendesült, madárhang nem hallatszott. A természet felkészült a szörnyű küzdelemre.

– Asszem, egy Istennyilával pusztítlak el – sziszegte a fekete ruhás. – Utána tested porából megidézem lelked, mely örökké szolgálni fog!

– Ha-ha-ha! Mielőtt cselekedhetnél, már rád is mondok egy Maghel'am Dezingegrációs Sugárnyalábját.

– Igen?! Lehet, hogy az Istennyila lassú, de Kargal Fénycsapása már elég gyors lesz, te burástyaféreg!

– Ááááhh – ásított a másik. – Ne erőlködj! Megidézem Hatalmas Gorgul Kargal Fénycsapását Visszaverő Ezüsttükrét, és máris véged.

– Akkor, akkor megidézem a Vihar Eredendő Szellemét, és az majd pontot tesz a vitánk végére – szaporán vette a levegőt, a feje vörös volt, és szinte már üvöltött.

Hirtelen rekedt kacagásba csapott át a hangja. Sötét fellegek úsztak be a már így is szürke ég tengerébe. A szürke ruhás elkomorodott.

– Rendben... – szólalt meg. – Eddig csak vicceltem. Most viszont... – előrántott egy üveget, melyben vörös, csillogó por volt, és földhöz vágta. A homokot az újra feltámadó szél megtáncoltatta. Kis idő múlva a fellegekben vörös fények villantak fel, véresre színezve azokat. – Most viszont Vorgan átveszi a vihar irányítását!

– Azt hiszed, sikerülhet annak a kis pondrónak hatalma alá vonni a varázslatomat? – kérdezte a fekete csuhás.

– Azt hiszed, hogy vagy valaki? Hol voltál, mikor a dél-ghallai háborúk idején egyedül tartottam vissza a félelmetes varkaudar mágusok és nekromanták rohamát, míg meg nem jött az erősítés?

– Én kipusztítottam az alvilági démonokat a Namir Birodalomban. Ehhez képest te nyaraltál!

– Rabszolgámmá tettem az ezertagú kvazárkolosszus-kommandót!

– Senki sem lehet tökéletes. Én meg létrehoztam a Végtelen-hegységet, és így megakadályoztam a nyugati járványszellemek betörését!!!

A hangszint emelkedett, mindketten elvesztették az önuralmukat. Már nem is gondoltak a harcra, itt a tekintélyt nem a hatalmas varázslatok mindent elsöprő ereje, hanem a hatalmas hőstettek súlya döntötte el.

– Megszelídítettem és elűztem a Sárkányhadurak Ligáját! – üvöltötte a fekete köpenyes.

– Az Ezüst Mágusok Rendjének Nagymesterévé választottak! – ordította a másik.

– ÉN PEDIG AZ UTOLSÓ PILLANATBAN SEGÍTETTEM ÁT DORNODONT AZ ISTENEK KÖZÉ!!!

– EGY LAZA CSETTINTÉSSSEL MEGÁLLÍTOTTAM A TÜZET ERDAUIN HATÁRÁNÁL!!!

Egy harmadik üvöltés vágott közbe rekedten a szópárbajba. A jövevény egy kis púpos, félszemű árnymanó volt, ráadásul még sánta és kopasz is, bár fejét egy fülvédős børsisak takarta. Mókásan nézett ki, kezében azonban egy jókora, kilencágú korbácsot csattogtatott. Egész személye tekintélyt sugárzott.

Rövid monológja után csönd telepedett a tájra. A szél elcsitult. Bagoly huhogott egyet, de ijedten elhallgatott. Tücskök nem ciripeltek, mágusok sem ordibáltak már. Még csak nem is suttogtak. Lehajtott fejjel sétáltak el egy fáklyákkal kivilágított lejárathoz, mely körülbelül száz méterre nyílt tőlük a hegyoldalban.

A rövid monológ így hangzott:

– Nyomorult, semmirekellő, bűdös rabszolgák! Takarodjatok vissza azonnal a bányába, vagy elevenen koncollak fel benneteket!!!

ORIZA TRIZNYÁK:
ROXATI ÉJSZAKÁK

„Vigyázz a lépteidre Roxatban, idegen! Lehet, hogy épp az lesz az utolsó.”

Razul, mestertolvaj

Azt mondják, Roxat a tolvajok városa, és ez bizonyos mértékig igaz is. De ne hidd, hogy ha átúszad a csatornát, valóságos Édenkertben találsz magad, csak mert kicselezted az éber kakukkot! A törvények kegyetlenek, és csak az igazi profik remélhetik, hogy ideig-óráig észrevétlenül úzhatják „mesterségüket”. Itt a tolvajok csak kétszer bukhatnak le. Kezek nélkül ugyanis nehéz lopni...

A valódi mestertolvajok nem dolgoznak közönséges módszerekkel. Az ismeretlenség homályába burkolózva, a háttérből irányítanak. Ott vannak mindenütt: a kereskedők céhében, a városbírák között, a városőrség soraiban, a kormányzó palotájában. Ők ülnek a bársonyszékekben, ők állnak a boltosok mosolya mögött, ők forgatják az orgyilkos törét, ők ölelnek, ha fizetsz a szerelemért. Ővük a nappal, és az éjszaka, az élet és a halál. Ellopják az aranyadat, a munkádat, az asszonyodat, az álmaidat, a nevedet – és ha nem vigyázol, végül az életed is. Hát ezek Roxat mestertolvajai.

Ha ezeknek elmondanám, hogy akad egy tolvaj, aki éjnek idején besurran a helytartói palotába, kicselezi az elit örök mindegyikét, kikerüli az összes fizikai és mágikus csapdát, végül pedig meglovasítja a helytartó egyik legféltettebb kincsét, kiröghögnének, vagy bolondnak tartanának. Márpedig én éppen erre készülök. Itt lapulok egy kémény árnyékában, mint valami eleven szélkakas, és a gong szavára várok. Nemigen látszik rajtam, hogy tolvaj lennék: a város mestertolvaja. Razul szerint inkább valamiféle óriás paradicsommadárra emlékeztetek bíbor ujjasommal, kék nadrággommal, és tollas kalpagommal. Csak a legügyetlenebb ifjú lóköltőknek van szükségük fekete öltözékre – en-

gem jobban megvéd ráolvasásaim ereje, mintha tetőtől-talpig éjszínű posztóba burkolóznék. Arcomat sem szükséges maszkkal elfednem, vagy bekormoznom – igaz, már születésemtől fogva fekete. Nincs szükségem komplikált betörőszerszámokra, a hírhedt roxati zárfalón kívül – bár ezt is csak akkor használom, ha a mágiám csődöt mond. Fegyverként megteszi az oldalamon himbálódzó, könyökhosszúságú acél – nem szorulok rá az amatőrök dobónyilaira, mérgezett pengére. Ha felfedeznek, úgyis mindegy. Másrésről az eszközök behatárolják a képességeidet, elbizakodottá tesznek. És ha a mászókampód cserbenhagy, ha a drótszöröd eltörik, nemcsak a munkád, hanem az életed is múlhat rajta. Hogy még életben vagyok, azt annak köszönhetem, hogy soha nem a legkézenfekvőbb megoldást választottam.

Megszólal az utolsó gong. Az örök fáradtak, már alig várják, hogy az érkező új brigád leváltsa őket, a figyelmük lanyhul. Eljött az én időm.

A tetőgerincen végigfutó palló máskor a kéményseprők munkáját könnyíti meg, de most az én hasznomra válik. A verdeső csomagot hónom alá szorítom, és kurta lábaimmal nekilódulok. A palló végén elrugaszodom, és egy lendülettel átrepülök az ötméteres úrt – igaz, nem pusztán saját erőm segítségével. Hangos zörgés közepette landolok egy jókora bükk lombjai között. Fél kezemmel egy vastag ágat ragadok meg, a másikkal lerántom a csomagról a leplet. A jókora bombagoly méltatlankodó huhogással szárnyal tova. Az utcán álló örök felkapják a fejüket – majd jót nevetnek saját ijedelmükön, és halkán beszélgetve továbbsétálnak.

Itt lólok ég és föld között, mégis várok kétszáz szívdobbanásig, mielőtt leereszknék a falon belül. A palota füves kertjében járok, macskamenta és citromgyökér illata érződik a nedves föld szagával vegyest.

A hátsó konyhaajtóhoz sietek, a csak belülről nyitható zár gyorsan megadja magát. Elővonom rövidkardomat, és besurranok a palotába, fülelve minden irányba. Az ajtó halk kattanással bezárul mögöttem.

Dobhártyarepesztő dübörgéssel omlott be a barlang, maga alá temetve a thargodanokat és Ulinát. Csak én és Angra jutottunk ki élve az eleven pokolból, ahol a formátlan démonfajzat elragadta társnőnket. Levegő után kapkodva bámultunk a sziklatorlaszra, amelyet e világi hatalom már el nem mozdíthatott. Kétségbeesett mentális tapogatásomra nem érkezett válasz. A nyakamban függő kristályra pillantottam.

– Mágus, lépj vele kapcsolatba! – kiáltottam Angrára.
– Nem tudok! – A sovány alakváltó a szokottnál is sápadtabbnak tűnt. – A kristály erre nem alkalmas!

Dühödttel válaszoltam az arcába vágni, de erre már nem került sor. Hideg fájdalom hasított az oldalamba, valami emberfeletti erő fel-emelt a földről, és a folyosó falához vágott. Kopasz koponyám éles csattanással csapódott a sziklának, de nem véletlenül születtem törpének. Fél kézzel még így is kardom után tapogatóztam, de éreztem, hogy a tátony sebeken keresztül elfolyik az erőm.

Az idomtalan tömeg, Chara-din teremtménye fölém tornyosult. Nem volt állandó teste, csak egy dimenziók között megrekedt, imbolygó-fortyogó massa, benne kavargó ujjakkal, pengékkel, megnyíló, majd szétfolyó szemekkel és szájakkal. Olyan volt, akár az iszap, vagy a forró gyertyaviasz, amely elborítja és bekebelezi mindazon anyagi dolgokat, amelyek ellenkeznek groteszk létezésének törvényeivel.

Váratlanul egy csillogó lándzsahegy szakította át a lény bőrszerű kergét, fekete testnedvet fröcskölt az arcomba. A bestia nem emberi hangon felvisított, majd egyszerűen elhalványult, kifakult az anyagi létből.

A még mindig reszkető Angra eldobta az ezüsthegyű lándzsát, és mellém térdelt, megpróbálva összefogni a szörnyeteg által ejtett rettenetes sebeimet. A háta mögött sötét ruhás, sápatag alak derengett – tudtam, a jussát várja, ami már rég megillette volna.

– Jövök már! Jövök! – hörögtem vért bugyborékolva.

– Nem mész sehová, amíg ki nem jutottunk! – sziszegte összeszorított foggal Angra.

Saját kristályát az enyémhez érintette, mire mindkettő azúrkék színben felragyogott. Fájdalmam kezdett alábbhagyni, tudtam, ezúttal sem kerített hatalmába a halál. A ködszerű jelenés hátat fordított, majd széteszlott.

– Jobban vagy? – kérdezte az alakváltó.

– Már soha nem leszek... – motyogtam a sziklaomlásra pillantva, amely örökre maga alá temette az egyetlen nőt, akit valaha is szerettem.

Fél órája keresgélek a palotában, és még nem fedeztek fel, ez jó jel – de még nyomát sem láttam kutatásom tárgyának. Még egyszer nem próbálkozhatok, inkább rászánom az éjszakát a munkára.

Elhúzó egy bársonyfüggönyt, és kilépek a márványkerengőre. Középen szökőkút csobog halkán, a gyümölcsfák között susog a szél. Az egyik oszlop mellett pedig áll valaki, rövid, kék köntösben. Felém fordul, meglátom az arcát. Felhördülök.

– Angra!

Ő elmosolyodik, azzal a félszeg, csendes mosollyal, amellyel a mutáns lány szívét is meghódította. Most látom csak, mennyire utáltam ostoba modorosságáért – ha Ulina nem lett volna, előbb-utóbb nyíltan egymásnak esünk.

– Bolik?

Ő is felismer, bár arcom viharvert, szakállat pedig szeretett Ulinám halála óta nem viseltem. Ő persze ugyanolyan jóképű és elegáns, mint mindig.

– Ahogy mondod. Csak nem, hogy itt lopod a napot a helytartónál?

– Nem éppen – húzza el a száját. – Történetesen én vagyok Roxat főmágusa. Hát te mi járatban?

Aki nem ismer minket, azt hihetné, hogy két régi barát cseveg egymással...

– Ó, én csak levegőzni jöttem ki az udvarra – válaszolom könnyedén. – Fülledt bent a levegő.

– Valóban? Újabban karddal jársz sétára is?

– Bizony. Soha nem lehetsz elég elővigyázatos manapság.

– De hisz a palota legbelső udvarában állunk, öröktől körülvéve! Mi félnivalód lehetne, ha te is gazdám vendégei közé tartozol?

A lecsapó kígyó fürgeségével dőfök a gyomra felé – ahogy számítottam, megvédi az előkészített varázspajzs. Másik kezemben Nix gömbjét szorongatom ilyen esetre – el is kiáltom az aktiváló varázsszavakat.

Angra pajzsa felvillan, majd elenyészik. Diadalmasan előreugrok, hogy befejezzem, amire készülök, de a következő pillanatban hátrahőkölök.

A mágus tenyerén két áttetsző kristálydarabka pihen.

– Nem felejtettél el valamit, Bolik?

Összekocintja a kristályokat. Vörös fény...

– Készen van? – kérdezte Ulina.

– Íme! – Átnyújtottam Angrának a bőrszíjon lógó, egyforma kristálydarabokat. Azok beszívták vérünk cseppjeit, ugyanolyan áttetszően csillogva, mint az imént. A lány érdeklődve pillogott a ragyogó csecsebecsére.

– Szóval működik?
– Igen, a kapcsolat létrejött. Mostantól képesek vagyunk megosztani az életerőnket egymással, bárhol, bármikor – mosolygott önelégülten Angra.

– No és hogyan?
– Kipróbáljuk. Nem szükséges összpontosítanotok sem, így harc közben is használható. Figyeljete!

A kristályok vörös fénnel fellobbantak. Iszonyú fájdalom hasított belém, Angra és Ulina nyomban elájultak. Én küzdöttem a csontmáhusomat szétrepeszteni akaró erővel, de végül engem is elborított a játékony sötétség.

– Mi a pokol volt ez? Felelj!

Ulina egyik négyujjú kezével az alakváltó gallérját markolta, a másikat felemelte, hogy rossz válasz esetén lekeverhessen egyet. Angra idomított grákódenevére aggódalmas pofával figyelte, mi történik gazdájával. Az megpróbálta kiszabadítani magát, de a mutáns lány sokkalta erősebb volt. Végül helyzetébe beletörődve vállat vont.

– Üss csak le, ha akarsz, de ki kellett próbálnom, mire képesek. Ha az egyik irányba működik, a másikba is kell. Jobb lett volna, ha csata közben derül ki?

– Trollfátya! – hördültem fel. – Azért akar szétrobbanni a fejem, mert te kísérletezgetsz?

– Látod, itt a kiváló alkalom, hogy bebizonyítsam gyógyító erejét! Elengednéd a gallérom, szerelmem?

Összezárta öklét a kristályokon, ujjai közül azúrkék fény kezdett kiszűrődni. Fejfájásomat mintha elfújták volna, oly kipihentnek éreztem magam, mint még soha. A mutáns lány is hitetlenkedve meredt rám – vállán összezárult a két hete szakított seb. Angra fáradtan elmosolyodott, talán először őszintén, amióta ismertem.

– Nos, meggyőztelek benneteket?

– Zseni vagy, kedvesem! – Ulina átölelte, és hatalmas csókot nyomott a mágus arcára.

Láthatólag már el is felejtette, hogy az imént még el akarta látni a baját. A látványra kissé elszorult a szívem, de ahogy a kristályt a nyakamba kanyarítottam, jobb kedvre derültem. Felkaptam lándzsámat, és megráztam a lenyugvó nap felé:

– Megálljatok, Chara-din fattyai! A Hármak visszavágnak!

Fogcsikorgatva vergődök a padlón, Angra szenvtelenül figyelni kínló-dásomat. Végül a látványt megelégelve felsóhajt, és kioltja a vörös fényt.

– Azt hiszem, ennyi elég volt, ugye?

Reszkette bólintok, letörölöm államról a nyálat.

– Most felállhatsz, de csak lassan!

Remegő lábakkal a falnak vetem a hátam, zihálva kapkodom a levegőt.

– Hogy került hozzád?

Elmosolyodik.

– Azt hiszem, ez mellékes. A lényeg, hogy megszereztem.

– Nem hinném... te mindig fakezú voltál a lopáshoz... ó, a pokolba! Az átkozott bőregereid!

– Okos! Elismerem, igazad van. Valóban nem volt tehetségem a lopáshoz. De én most Dornodon kardinálisa, és Roxat fővarázslója vagyok, te pedig egy senkiházi besurranó – bár el kell ismernem, annak igen jó... Talán hasznomra lehetnél.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Üzletet ajánlok.

Befejeztem Ulina combjának bekötését, és erős csomóval rögzítetem a pólyát.

– Próbáld meg! Tudsz járni?

Sántikálva tett néhány lépést.

– Megteszi. Köszönöm!

– Nincs mit. Angra hova tűnt?

– Elment rőzséért.

– Remek. Szeretnék beszélni veled.

– Miről? – ereszkedett le mellém a kidőlt fatörzsre.

– Angráról és a holnapi napról. Ne menj utána!

– Ezt már megbeszéltük – csattant fel.

– Igen, de nem tudjátok, mit csináltok! Az a barlang nyüzsgő a Thargodanoktól, Tguarkhanoktól, meg más fajzatoktól. Az maga a pokol! Harmincan is kevesen lennének hozzá, nemhogy hárman!

– Mi bízunk magunkban. Te miért nem bízol? – kérdezte csendesén.

– Angrában nem bízom. Amióta Dornodon azt parancsolta neki, hogy áldozzon Thargodaneszenciákat, teljesen kikelt önmagából. Olyan, mint egy megszállott. Ha követed oda, mindketten ott vesztetek!

– Bocsáss meg, kedves Orákulum, elfelejtettem, hogy te mindentudó vagy! – gúnyolódott.

- Nem. De én legalább biztos, hogy...
- Hogy mi?
- Hogy szeretlek.
- Hatalmas, ezüstös szemeit elfutotta a könny.
- Tudom.

Másnap velük tartottam. És Ulina ott veszett, hogy Angra megkaphassa az áhított eszenciáit. Otthagytam őt a pusztában. Még csak vissza sem néztem.

- Egy drágakövet?
- Igen. Abban a toronyban van elrejtve – mutat egy kissé ferde, szögletes építményre.
- Láthatólag sokkal ősibb a palota többi részénél.
- És nincs más jómadár, akivel ellopathatnád?
- Olyan semmiképpen, akiben megbíznék. Az itteni tolvajokat hűségeskü köti a helytartóhoz – de te külhoni vagy.
- Nocsak! És bennem megbízol?
- Nem igazán, de legalább rá tudlak bízni az együttműködésre – emeli fel az egymásnak ütődő, csilingelő kristályokat.

A bombagoly kíváncsian figyelte a lent tárgyáló két alakot, még a tolaszkodást is felfüggesztette. A két figura közül az egyik az volt, aki abba a szörnyű ponyvába burkolta, a másikat nem ismerte, mégis lejjebb ugrott a tetőn. Azok ketten átmentek egy boltív alatt, ő pedig szárnyra kapva követte őket. Először megvárta, hogy kibukkanjanak az egyik ajtón, aztán leszállt a kert egyik almafájára, végigrepült a kavicsos ösvény felett, átsuhant egy rövid folyosón, majd letelepedett a romos torony párkányán. A két fickó e tövében tanakodott. A madár előrehajolt, nehogy bármit elszalasszon. Még az odabent motozó rágcsálók sem érdekelték.

– Szóval ez lenne az?

Felsandítok az ingatag építményre. Düledező hollótanyának tűnik, a kövek réseiben mohával, falaira felkúszó folyondárral, lőrészzerű ablaknyílásokkal.

- Még mindig nem értem, mire kellek én? Mestermágus vagy, vagy nem? Miért nem sétálsz be, és hozod ki a követ? Nem hiszem, hogy holmi zárt ajtók, csapdák vagy szörnyek visszatartanának.
- Ez így is van – mosolyog. – De miközben bent vagyok, valakinek semlegesíteni kéne a toronyt védő örökmágiát. A varázslókban pedig

még annyira sem bízom, mint a tolvajokban. Különbösen is, mióta kitűrtam a régi főmágust, csak én ismerem a megnyitó rituálét. Nos, rajta!

Rápillantok a kezében lógó kristályokra. Megnyalom kiszáradt ajkam, kihúzom a kardom, és belépek a torony kapuján. Elnyel a sötét.

A Thargodanok tömege valósággal örvénylett körülöttünk. Ulina vezérük roppant karjai között vergődve, egy széles vágással megvakította azt. A fenevad felbömbölt, elejtette a lányt, de rögtön egy villámot lőtt arra, amerre sejtette. A kékes energianyaláb elkerülte a mutánst, de telibe találta a mennyezetet tartó oszlopot. Óriás kötömbök kezdtek hullani ránk, és a kővé dermedt Thargodanokra. Mi hárman kifelé indulunk, de a barlang boltozata lezuhant, elzárva engem és Angrát a sebesült, bicegő Ulinától.

- Bolik! – sikoltotta, majd eltűnt a leomló törmelék alatt.
- Az alakváltó engem is az utolsó pillanatban rántott el az omlás útjából. A menekülés közben furcsamód csak egy dolog járt az eszemben.
- Az utolsó szavával nem Angrát szólította, hanem engem...

- Megvan? – szalad hozzám.
- Nesze! – lököm oda az ökölnyi zöldes követ.
- Sziszegve a vállamhoz kapok, még mindig fáj.
- Mi bajod? – pillant rám fél szemmel.
- Csak egy gyilkos pók a lépcsőn. Ne is törődj vele!
- Jó – bólint. Láthatólag se lát, se hall.
- És most? Ígértél valamit!
- Amit megígértem, meg is tartom. Kövess!
- Lepillantok a teraszról. Valóban: sehol egy őr, ahogy Angra ígérte. Ott áll mögöttem, és motyogva bámul a kristály mélyébe.
- Igen... semmi kétség, ő az...
- Remek! – szökkenek le a terasz lépcsőjéről. – Igazán visszaadhatnád, ha már ennyit vesződtem érte!
- Miről beszélsz? – sandít rám félig gúnyosan, félig hökkenten.
- A kőről. Kelet Csillagáról, amit a markodban szorongatsz.
- A mosoly lehervad az arcáról.
- Honnan tudod? Talán egy tucát halandó ismeri a valódi nevét!
- Így van. Többek között a régi roxati főmágus is. Meglepően közlékenynek bizonyult, mikor a kocsmában kifiztettem a tartozását, és elintézttem, hogy ne hajtsák ki a kunyhójából.

– A vén gazfickó! Kár, hogy nem öltem meg rögtön! – csikorgatja a fogát.

– Késő bánat. Tudtam, hogy bármely pap a fél karját adná egy varázstárgyért, ami megsokszorozza mágikus erejét. Nem is a követ kerestem ma este, hanem az új főmágust, hogy rávegyem – vagy kényszerítsem – az együttműködésre. Az már csak a véletlennek köszönhető, hogy éppen te voltál az. És most ha lennél szíves átadni a követ... – rántok kardot.

– Ostoba! – fröcsögi. – Elfelejtetted, hogy a hatalmamban vagy?

A kristályok fekete lobot vetnek a markában. Megállok, és leeresztem a kardom. Állatias vicsora elhalványul, hitetlenkedve, kitérített szemmel bámul rám.

– Nocsak, varázsló! Füstbe ment a mágiád?

– Ez képtelenség! Az előbb...

– Az előbb csak színleltem, ahogy te is a fájdalmat, az ájulást, a halálkört... Kiszipolyoztad az erőnket, mi pedig mindvégig azt hittük, Chara-din átka sújt minket. Úgy tűnik, a kényelmes életmód óvatlanná is tett, varázsló! Egy percig sem gondoltad volna, hogy a saját trükködet fordíthatják ellened, ugye? Játszani voltam kénytelen, ahogy te is játszottál velünk...

Eltereltem a figyelmét. Előrelendülök, elkaszálok a lábait. Elvágódik a földön, elejti Kelet Csillagát. Gyorsan lecsapok rá – Darkseid elégedett lesz. Egy pillanat műve volt az egész, de valami még hátravan. Zord mosollyal a kezére taposok – ropogva törnek el finom csontjai.

– Most varázsolj, ha tudsz!

Nyüszítve kúszik odébb, másik kezében még mindig a feketére vált kristályokat szorongatva, mintha azoktól várná a csodát.

– Hiába a bűvészkedés, Angra. Az én saját kristályom innen nagyon messze van eltemetve...

– Engedd el!

– Miért tenném?

– Mert ő az enyém! – kiáltottam.

– Már nem.

A fajzat talán hét láb magas volt, de mégis úgy tűnt, hogy feje a mennyezetet éri. Két izmos lábát pikkelyes farka fonta körül, két karja karmokban végződött, a többiben fegyvert markolt. Arca Ulina szépségének megcsúfolása volt kusza sárga fogaival, és csavart szarvaival – de a szeme összetéveszthetetlenül Ulináé volt.

Más világ szülte volt, idegen és visszataszító, a romlást hordozta magában. De a legrosszabb az volt, hogy tudtam: igaza van...

Rápillantottam a lábaimnál tekergőző bestiára, amely valaha Ulina volt. Mikor halála után mentális üzenetet kaptam tőle, eget-földet megmozgattam, hogy nyomára akadjak. Itt találtam meg, ebben a földmélyi Chara-din-szentélyben, illetve azt, ami maradt belőle...

Kénytelen voltam megrántani a karjait hátracsavaró béklyót, hogy visszatartsam. Gyűlölködve rám vicsorgott, agyarai közül előszökken villás nyelve. Izzó, bíborszín szeméibe tekintve megértettem, hogy számára már tényleg nincs remény.

– Rajta, törpe vitéz! Ereszd el hű segédemet! – vigyorgott kárörvendően a démon.

Bólintottam, és döftem. Foglyom vére rám fröccsent, beszennyezve arcomat és zekémet. Két sikoly hallatszott – az egyik fájdalmas, a másik meglepett és dühös.

Kihasználva a fajzat döbbenetét, előrelendültem, és lándzsámat mélyen az oldalába vágtam. Az felhördült – négy kar sújtott le rám. A buzogány csapását rövidkardommal hárítottam, a korbács lánccingemen csattant. De a két borotvaéles karom lecsapott, felszakítva páncélomat, és letépve kristályomat meg védelmező talizmánjaimat. A körmokről csepítő sav sísteregve, füstölve rágta magát húsomba, kicsorduló könnyeim elhomályosították látásomat. Vaktában szúrtam előre, éreztem, hogy ezüsttöröm húsbá – vagy idegen anyagba – hatol. Fuldokló hörgést hallottam, majd egy nehéz test dübbenését a márványpadlón. Aztán csend. Felpillantottam. A fajzat a földön hevert, szikrázó folyadék gyűlt alatta iszamos tócsába. Mögötte a térkapu haragos színével kezdett – de csak elesett gyermekét hívta vissza a Sötét Föld. A tetem megemelkedett, majd végleg elszakadt a földtől. Lassan úszva-lebegve belemerült a fortyogó kapuba, amely kisimult, majd bezárult mögötte.

Ulinához léptem (én már csak ekként gondoltam rá). Halálában mint ha megszépült volna – jobb volt így neki, legalábbis reméltem. Nem sírtam, tudtam, dühös lenne érte. Büszke, makacs természet volt. Akár csak én magam.

Leakasztottam nyakából a kristályát – az enyémet porrá zúzták a fajzat otromba patái. Véletlenül hozzáértem káosz szimbólumához, úgy kaptam vissza a kezem, mintha piócsát érintettem volna. Nem akartam végighallgatni a túlvilági hang motyogását a mindenség valódi titkairól...

A barlangot beomlasztottam, Ulinám testét pedig az ősi nagyok módján a lángoknak adtam. Semmim nem maradt tőle, az emlékeimen és a

kristályán kívül. Aztán egy reggel az is eltűnt, a tolvajnak sohasem akadtam a nyomára. Talán jobb is így. Ahogy Laurela verselte meg annak idején:

„A múltnak mély sebeit fel- s felszakítja az emlékezés.
Jelen múltba ha fordul, enyhet úgy ad a bölcs feledés.”

Szűkülve hátrál előlem, szemében ott csillog üvegessé dermedve a félelem. Ki tudja, talán most ő is látja az éteri jelenést, amely engem oly sokszor megkísértett?

– Megölted a saját húgodat! – sikoltja.

– Nem. Őt te ölted meg, mert neked fontosabb volt a hatalom, mint az ő igaz szerelme. Királyok adták volna birodalmukat, ha kiérdemelhették volna, amit te könnyű szívvel eldobtál! Tudnod kell, hogy nem örömmel teszem ezt. De ennek így kell történnie.

Karddal kezemben letérdelek mellé. Látom: lélekben már Odaát jár, látja az elkerülhetlent.

– Megölted a húgodat... – nyöszörgi újra.

– Őt nem. Téged viszont...

Nem éreztem sajnálatot, könyörületet vagy elégtételt abban a percben, és azóta sem. A lelkem üres és hideg.

Nem vagyok más, mint egy törpe a sok közül.

Nem vagyok más, mint egy tolvaj?

Több annál. Mestertolvaj.

A hajdani főmágus elégedetten dőlt hátra penészes szalmazsákján, megszakítva mentális kapcsolatát a bombagollyal. A madár szemével nézett végig mindent, és gonoszul elmosolyodott, mikor Bolik eltörte az alakváltó kezét. De a törpe elméjébe bepillantva meghökkent, majd feldühödött, mert az az ostoba képes lett volna futni hagyni a nyomorultat, aki őt kiűzte a palotából! Kénytelen volt átvenni a tolvaj teste fölötti uralmat, és bevégezni, amit az érzélgős bolondja nem tudott. A célját elérte, de az akaratátvitel még őt is kifárasztotta.

„Olyannyira, hogy szükségem van egy kis... hová is tettem... á, megvan!”

Mosolyogva előhúzta a hasas üveget – még kotyogott egy kevés az alján. Nagyot húzott belőle – nem is érezte a tarkójába fúródó mérgezett tüskét. Már halott volt, mikor a palack kifordult béna ujjai közül, és összetört a padlón.

Dobogó lábak nesze. Egy kiáltás. Égő fáklya repül a kátrányos zsúptetőre, az azonnal lángra lobban. Holnapra nyoma sem lesz a varázsló nyomorúságos viskójának – és senki nem lesz, aki akár csak emlékezne is rá. Így mennek a dolgok Roxatban.

EPILÓGUS

A pikkelyes kéz megsimogatta szurokfekete kémgömbjét.

– Kiváló! Kelet Csillaga holnapra a markomban lesz!

A csuklyás, arctalan szolga meghajolt.

– A törpével mi legyen uram?

– Fizesd ki, és engedd útjára! Nem kell tudnia semmiről. Lesz még néhány feladatom a számára...

A famulus teste és arca változni kezdett, felvéve egy éjfékete hajú és bőrirű, szürke szemű alakváltó férfi formáját. Hullámzó köpenyéből páncélt alkotott, egy közös tudati, és egy nap szimbólummal egyetemben – még a trófeákat sem felejtette ki. Biccentett, és kifelé indult.

– Még valami, „Darkseid”! – szólt vigyorogva az ál-alakváltó után a fél-drakolder.

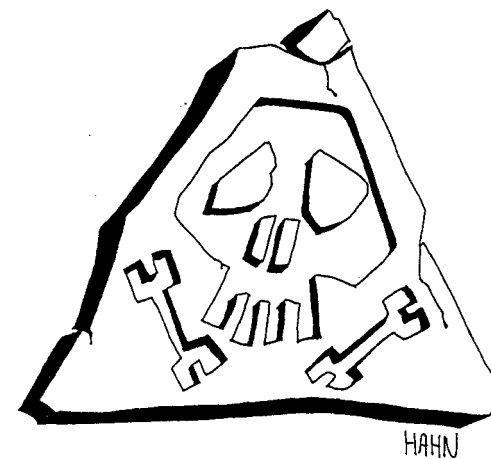
– Uram?

– Roxat főmágusa halott. Gondoskodj róla, hogy egy valóban alkalmas személy töltse be a helyét!

„Roxat sötét és veszélyes hely, tele árulással, cselszövésssel és intrikával. Senki nem tudja, ki kit irányít a háttérből. Egyszer fent, másszor lent. Csak arra vigyázz, nehoggy egyszer végleg lent maradj...”

Razul, mestertolvaj

LEAH HAVA

LEAH MEGIDÉZÉSE

Az ég mintha kissé elszürkülne, mintha a hirtelen rezzenéstelenné torpant szél hátán egyetlen madárdal sem jutna el a füledhez... Aztán meghallod. Meghallod, amint egy túlvilági, hideg lelkű lény szól hozzád egy másik dimenzióból:

„Ah, végre egy halandó, aki meg merte érinteni a követ! Egy vias-thur-nulhoz, Leah, a Halál és Végtelen Sötétség Istenének szolgájához beszélsz. Lelkem ebbe a kőbe van bezárva, várva, hogy leteljen az ezer év, amelyet gazdám büntetésként kiszabott rám. Feladatom, hogy minden hozzád hasonló vándor előtt felvillantsam, milyen végtelen hatalom, az élők és holtak feletti korlátlan uralom, a sötétség és a halálvarázslatok félelmetes ismerete vár arra, aki Leahot, a Halál Urát választja istenének. Az idő elkoptatta az uram rúnaköveit, és a hívők száma egyre kevesebb... Mindenki az ígéretőt, az alattomos és hatalomra éhes, ámde végtelenül tapasztalatlan új istent, Dornodont választja. Halld hát e nyomorult tolmácson keresztül az Uram ígését: ha Leah bármely rúnakövénel egy kellő áldozatot bemutatva imádkozol hozzá, követőjévé, sőt papjává válhatsz... Ne feledd, ez egyben a hatalom és halhatatlanság ígérete is. Az áldozat egy bordacsont, egy csuklyavirág és egy fekete gyöngy kell, hogy legyen. Lelked, aurád pedig legyen sötét, mint az éj! Leah követői csak gonosz jelleműek lehetnek. Most pedig menj, és terjeszd az ígét!”

A kapcsolat hirtelen véget ér, és te ott maradsz kábán, magad elé bámulva.

ALBA LOCSY

NAPTÁR

(részlet)

Leab bava

Vér, kényszer, halhatatlanság...
Karó a szívbe,
Te is megszerezheted egy sötét éjszakán
Mindennek vége.
– A Vámpírok napján

Sötét szemgödrével figyel,
Gyertyalángban vigyorog...
Egy árny csontot cipel!
S halovány testedből vér csorog.
– A Csontok és Koponyák napja

Sötét az ég, villám lobban,
a lelked elhagy...
A kaszás már a nyomodban,
s a szíved megfagy.
– A Halál napján

Ide kerülsz egy napon,
előtted már járták ezt az utat.
Hol lehetnek vajon?
Sok a szerettei után kutat.
– a Túlvilág napja

Sokan akarják: Káosz.
Pusztul minden mi teremtődik.
Ez aztán a pátosz!
Minden tudás felejtődik...
– A Káosz napján

LONSIN:

A TEREMTÉS

Kezemmel formáztalak
Végső gyönyörömben
Gátakat vetnek a falak
Halálos börtönömben

Porladó tested éltetem
És mozdulj te hűen
Holtakból lett kényelem
Él a varázs-gyönyörűen

Refr.: Kelj fel és járj!
Gyerünk, mozdulj!
És szolgálj!
Vagy pusztulj!

Kereszt alól előbújva
Vagy tömegsírok magányából
Én keltlek fel újra
Az élet homályából

Élj, hogy mások haljanak
Tökéleteset teremteni
Az élők erre hajlanak
Élet-Halál fog szeretkezni

Refr.: Kelj fel és járj!
Gyerünk, mozdulj!
És szolgálj!
Vagy pusztulj!

Újra kezded földi életed
Test és mágia szólított
E világ alkotta létedet
S a túlvilág hódított

Készülj te illatos báb
Nekem fogsz megint élni
És nincsen már hatótáv
Tested akaratom bérlő

Refr.: Kelj fel és járj!
Gyerünk, mozdulj!
És szolgálj!
Vagy pusztulj!

JERIKÓ:
HALÁLTÁNC

Haláltánc. Szépség és fájdalom, kitartás és megnyugvás, erő és ügyesség sűrűsödik e szóban. Kevesen vannak, akik tudják, milyen jelentést bordoz e pár betű, még kevesebben, akik már látták, s csupán maroknyian, akik képesek a haláltánc művészetére. Mert minden barcművész életében csupán egyszer, az utolsó harcban adatik meg a lehetőség, hogy belső énjének olyan mélységeibe jusson el, hogy belekezdhessen ebbe a félelmetesen látványos, s mégis iszonytató küzdelembe.

A haláltáncban nincsenek ellenfelek. Eggyé olvad test és lélek, támadó és védő, egy akarat irányít mindenkit. S ez az akarat tudja, merre fog elroppenni a nyilvánzó, hova csap le pillanatok múlva a kard, mit forgatnak fejükben a küzdő felek... De a haláltánchoz más is kell. A lélek tökéletes békéje, mentesen mindenfajta félelemtől, érzéstől és gondolattól – az eljövendő halál nyugalma és biztonsága.

Már nem reszketett a keze, mikor letette keskeny, hosszú pengéjű tőrét. Elgondolkodva nézte, amint a lemenő nap bágyadt sugarai vörösen csillannak meg a fém sima felületén. *Vörösen, mint a vér. Mint a vér, mely a karján levő sebből folyik ütemesen, szorosan követve szíve ritmusát.*

„Vihar lesz” – gondolta, és lassan felállt, hogy végignézzon az alatt elterülő völgyön. Csend volt, csak a lenti tábor harsány zajai jutottak fel a kiugró szikláig, ahol már két napja táborozott. *Két napja.* Akkor még boldog volt, érzett és szeretett. De az elmúlt két nap alatt őbenne is meghalt valami. Vagy talán csak most ismerte meg azokat az érzéseket, melyek eddig némán, elfeledve rejtőztek lelke egy távoli zugában? *Gyűlölet.* Ismét a tábor felé fordult a tekintete, mintha innen a magasból is belátna a sátrak ponyvái mögé, egészen a bentlakók lelkének mélyére. Közönséges útonállók voltak, amelyenkből tizenkettő egy tucat. Nem-

régiben jó fogásuk lehetett, mert a jelek szerint hosszabb időre vertek táborn Rin völgyének eme elhagyatott mélyedésében – mégis, számára különleges jelentőséggel bírtak. *Megölték a kedvesét.*

Ingét már korábban levetette, ott fehérlett tőle pár lépésnyire, mellén jól látszott a vörös szállal hímzett fönix. Az ingen ott hevert istene szimbóluma is, melyet már régóta nem viselt: a lángoló nap. Levetette őket – a legszentebb dolgok közé tartoznak, melyeket valaha is magáénak mondhatott, s úgy érezte, mindet meggyalázná, ha magával vinné. Még mindig gyötörték a kétségek, s bár már régen elhatározta, mit fog tenni, lelke újra s újra felágaskodott, hogy tiltakozzon akaratának gyötrő kínja ellen. De tudta, már nincs visszaút.

A szél felerősödött, már csak pillanatok kérdése lehet, hogy mikor tör ki a vihar. Hátasa, ki annyi ideig oly hűségesen szolgálta, s akit csupán pár perce üzött el magától, eddig magasan a feje felett keringett, érezve és félve a közelgő vést. De már ő sem tudott megbirkózni a megélénkült szél vad rohamával, így egy utolsó, hangos rikoltással dél felé fordult, és szárnyainak lusta, ámde erőteljes mozdulataival apró ponttá olvadvá tűnt el a fák mögött.

Leült a földre, lehunyta szemét, és ahogy azt az elmúlt két nap alatt már oly sokszor megtette, ismét az elkövetkezendő pár perc eseményeit igyekezett végiggondolni...

...Kitört a vihar. Lehellete orkánként tépázta a fákat, törve, szaggatva az ágakat és leveleket. Lassan megjelentek az első, kövér esőcseppek is, hogy aztán egyre szaporább tempóban áztassák a földet – a kialakuló vízfüggönyben nehezen lehetett látni.

A tomboló viharral együtt zúdult a völgyre. Nesztelenül és gyorsan, izmai precíz gépekként repítették célja felé. Szíve egyenletesen vert, minden egyes komor, ámde méltóságteljes dobbanással figyelmeztetve, hogy *múlik az idő.* Egyetlen felesleges mozdulat nélkül, ösztönösen kerülte ki a lezuhanó ágakat, *mert már azok is az ő részei, érezte őket.* Számára már nem létezett élet és halál, csak a cél, melyet *el kellett érnie*, amit kitűzött maga elé. *Bosszú.* A halál kegyetlen, sötét angyalaként bukkant fel a tisztáson, szemében a még sosem látott, végzetes tűz lobogásával.

Az örként felállított két útonálló sosem tudta meg, honnan érte őket a halál. *Irgalmatlanul gyors volt,* az első őrszem még a földre sem zuhant, mikor háta mögött a bozót már elnyelte támadóját. Társának még maradt annyi ideje, hogy figyelmeztetően felkiáltson, de fegyverét már

nem tudta használni. A hosszú, keskeny penge, mely kioltotta élete lángját, pontosan szíve közepébe fúródott.

A tábor lakói még nem tértek nyugovóra, a sátrak ponyvái hangosan csattogtak a veszett szélben. Emberek szaladgáltak fel-alá, igyekezve megerősíteni a sátrak kötelékeit, és az eső elől fedett helyre hurcolni a tisztáson szanaszét heverő ládákat és kincseket. Talán az őrsem figyelmetetésének köszönhetően nem érte őket váratlanul, mikor kilépett a fák közül. Ahogy megjelent közöttük – *most már lassan, kimérten* –, azonnal körülfojták. Kéttucatnyian néztek szembe egy páncél nélküli, sebesült, szemlátomást magánkívül levő alakkal, kinek egyetlen fegyvere csupán egy keskeny tőr. Néhányan gúnyos vigyorra húzták szájukat: a közelgő multság úgy látszik, nem volt számukra ismeretlen szórakozás...

Ekkor még volt esélyük: ha valamelyik felismerte volna a másik tekintetében izzó elszántságot, megmenekülhetett volna – ha húszan húsz felé futnak, talán csak egyiküknek kell meghalnia. Bízta számbeli fölényükben, ám nem ismerték *a lángot*. Nem tudták, hogy a *baláltáncát járó barcművészt nem lehet legyőzni*...

Lassan tért vissza a valóságba. *Szédült*. Sok vért veszített, karjából már csak csordogált vére. Megpróbált felállni, de ereje elhagyta, így aztán ülve nézett körül. A völgybeli táborból egészen a szikláig felhallatszott a hangos zsvaj, a haramiák jól hallhatóan biztonságban érezték magukat, s az osztozkodással voltak elfoglalva. A szél is elcsendesedett – *mégse' lesz vihar?* –, bár hűvös simítása jelezte, hogy a napsütésre még sokat kell várni. *Fázott*.

Percekig némán ült a sziklán, gondolataiban mélyedve, míg ott belül lelkiismerete vívta át az indulatai ellen. Majd egy határozott, szilárd elhatározástól vezetve megfordult, szeme holmijára siklott, míg végül főnixjelvényes ingén állapotodott meg. Kinyúlt érte, kezébe vette, de felölteni már nem volt ereje. Összegörnyedve húzta magához, nem törődve vele, hogy a vér hamar átáztatja a vékony vásznat, és csak nézte, nézte, hogy a főnix vöröse mint olvad bele az egyre nagyobbá váló foltba...

Fokozatosan homályosodott el előtte a világ, a fák közül előkúszó furcsa, fehér ködként ölelve magába a tájat. Érdeklődve figyelte, hogy gomolyog egyre közelebb, nyeli el feltartóztathatatlanságul először az erdő fáit, a távolabbi bokrokat... és akkor megpillantotta *Őt*. Puha léptekkel vált ki a ködből, alakját lágyan fénylő ezüstös fénypászma vontá be. Te-

kintetében ott bujkált a jól ismert, szomorkás mosoly – még sosem látta ennyire szépnek. Óvatosan, szinte minden lépést megfontolva közeledett, kezét hívogatón kitarva, mint aki csak arra vár, hogy végre magához ölelhesse azt, kit oly rég nem láthatott...

Botladozva, akarata és ereje utolsó cseppjeinek megfeszítésével tántorgott talpra, és tett egy tétova lépést a köd vélt iránya felé, majd még egyet, még egyet... Arcára különös, fájdalmas boldogság ült ki, s mikor lágyan összecsuklott, már nem ebben a világban járt.

...befejezte táncát.

KÁRÁSZ:

LEAH HAVA, TÚLVILÁG NAPJA

Kárász lassan ébredezett. Azt álmodta, hogy két sárgán villogó szem már régóta figyeli. Próbált nem odafigyelni, de a két szem egyre közelebb került. Hirtelen felnyitotta a szemét, és mindjárt szöges bunkója után kapott. A tigriszlán oldalt vetette magát, mert már néhányszor kapott lassúsága miatt. Kárász nagy mérgesen szuszogott-maszogott ki hálósákjából. Azon töprengett, meddig kell még növelni idomítás szakértelmét, hogy le tudja végre szoktatni Sürgöst erről a kellemetlen ébresztési módra. Melegvizet fürdőre gondolt, miközben kirázta a bolhákat nadrágjából. Újrafonta copfjait, kőkéssel megborotválkozott, közben szétnézett a tábor körül. Sürgős reggelire két krokodiltojást, egy hamuludat és egy zsákyikot hozott. Ez elég lesz még holnapra is, csak kicsit magas a koleszterinszintje. Megérkezett az Alanori Krónika, és a Druida News. Mókár teleportált négy ragasztót, ez még Falcon Castagír adósságából van. Lehet készíteni újra sallanknyilat. Nyomok nincsenek a tábor körül, pedig a Kerekorsó Rend lovagjainak már vissza kellene térniük a varkaudar táborból. Úgy látszik, megpusztultak. Mégsem fog délre menni sallankot irtani, még ő is beleütközhet a varkaudar falanxba. De akkor melyik Sheran-küldetést teljesítse? Imádkozni kezdett, de nem kapott ihletet, ezért elkezdte az újságokat lapozgatni. Az Alanori Krónikák szerint a varkaudar falanx Leah havának végére teljesen szétzúlik. Sitergő Pumpa egyik alvezérét személyesen ölte meg lázadás miatt, a Huertol előtti sereget a szabad kalandozók szétverték, a Lélek-tisztító Irgalmas Nővérek félretették régi ellentétüket az Ördögi Kör Leah-szekciójával, és egyesült erővel sietnek Xantrox felmentésére. A phua-küpok felderítése megkezdődött, az újság szerint megéri, Sünsörény Snohua szerint nem. A Zannal való kísérletezés oda vezetett, hogy az ősi istengenerációnak sikerült meglazítani bilincseit, és visszatér Ghallára.

Ebből elég, nézzük: mi újság az Északi Druida Szövetségben? Merlin magához ragadta a fődruidaságot. A nagytanács összehívása nélkül kifejlesztett egy fegyvermérget. A tagok 31 százalékát kizárással fenyegette meg, önhatalmúlag intézkedik, a Rettetés napjára druidagyűlést hívott össze. Át akarja szervezni a Szövetséget idegenlégióvá. Ha így folytatja, Sheran isteni mosolyát nem fogják többet látni a druidák. Kárász undorral dobta el az újságokat. Szeretett volna istenétől jobb állati-domítás szakértelmet kiesdekelni, hogy Silinának egy teherhordó-hatasállat-jóltejelő alpesi tehenet ajándékozhasson. Végiggondolta újra, milyen isteni küldetést teljesíthetne. Ahhoz, hogy mandibulakaszát áldozzon, le kell mennie a Sárkányhát-hegységbe – ez a varkaudar-háború miatt kiesik. A sallankirtás dettó. „Bizonyítsd be, hogy nem a mohóság, a tárgyak gyűjtögetése vezérel, amikor engem követsz: imádkozzál hozzám úgy, hogy megterheltséged 50 % alatt van.” Ezt egy kis furfanggal meg lehet csinálni. Elkezdte nagyobb felszerelési tárgyait elásni. Kőkalapács, hebrencsapda, dobóháló, ilkin érc, vasszögek. Apróságok: 2 amniosz, kazmárgyökér, kígyóbőr, süntüske, fabontó. Sajnos, a megterheltség még mindig 87 %. Ekkor váratlanul velociraptor nyomokra bukkant. Gyorsan csapdát ásott, és megpróbálta a hullót beleterelni. A raptor persze egyből kiszúrta a csapdát, szétaposta, és rohögve elügetett. Legközelebb másfajta csapdával kell próbálkozni. Kárász rémülten tekintett a galagonyabokorra, ahova a felszerelését rejtette. Itt mindenhol galagonyabokrok vannak! Melyik alá rejtette értékes felszerelését? Fél óra ideges kapkodás után megtalálta a dobóháló egyik kilógó darabját. Még jobban elrejtette, inkább ő se találja meg, minthogy egy kőbor árnymanó meglovasítsa. Lándzsája kivételével teljes fegyverzetét is elás-ta. Ha jön valaki, inkább elbújik. Vadászni nem kell, a tigriszlán majd hoz reggelit. Közben kezdett a nap ereszkedni. Ma már nem fog eljutni az oltárhoz.

Elvégezte esti légző- és tornagyakorlatait. Gondosan elrejtőzött, és még egyszer átgondolta terveit. Az oltárlátogatás után nyugatra fog menni. Útba ejti a trollfafészket (trollfa nem egy troll alakú fa, hanem egy fa alakú troll – mimikri), spagulárját lecseréli sullárra, aztán átnyújtja Silinának a hatalmas mákrózsa csokrot.

SILVERANDARK:

HALÁLOS SZERELEM

Az obszidiánfekete oltárra helyezi a három dehidrator kivérzett tetejét, közvetlenül a szinte élő kőből kifaragott halálfej szimbólum fölé, majd mellé halmozza a nagy nehézségek és rettentő bosszúságok árán megszerzett öt szopókövet is. Letérdel, és imádkozni kezd. Tudja, hogy istennője felfigyelt rá, jelenléte jótékony melegséggel tölti el, mégis megborzone az oltár felől áramló csontdermesztő hidegben. „Jól van, hű szolgálom – hallja a számára oly kedves, bársonyosan puha hangot –, jól szolgáltál, ezért két újabb varázslattal ajándékozlak meg.” Érti, amint elméje új hatalommal gazdagodik, s elégedetten figyeli mágikus energiáinak gyarapodását is. „Az elvégzett küldetések helyett itt van két újabb számodra...” – folytatja a meleg, kedves hang. Ő pedig elbűvölve, minden másról megfeledkezve hallgat, miközben teljesen belemerül az oltár felett lebegő Halálúrnó látványába. A csupán egyetlen, fekete, átlátszó fátyollal takart Csontúrnó a leggyönyörűbb teremtés a kobudera számára, amit ésszel csak felfogni képes. Felette áll a valós világ minden szépségének, egyszerre hívogató és elutasító, bevehetetlen márványtorony, ugyanakkor ölelésre kitért kar, titokzatos, természetfeletti, valódi istennő. Beszélik, a Szerelemistennő látványa még végzetesebben hat a férfiakra, de a kobudera számára nem létezik más szépség, csak választotta. A selyemfényű, éjfekete hajzuhatag, mely az istennő sápadt bőrét keretezi, az érzéki, vérvörös ajkak és a lélekbe látó, mély kútként tükröződő, hatalmas fekete szemek, melyek biztatón szegeződnek rá, mind őérette vannak e percben. Tudja, ha százszor ennyi ideig élhetne is, akkor sem találna ily tökéletes teremtést e földön, és némiképp irigylit a Fény Urát, akit (mint beszélik) gyengéd szálak fűznek a csodálatos Leah Úrnőhöz. A szomorú, sápadt arcú istennő rámosolyog, felvillantva előtte az elmúlás utáni lét gyönyöreit, majd eltűnik. „Haláloed után örökre mellettem lehetsz, ha jól szolgálsz addig” – fejezi ki búcsúpillantása, s a kobudera lelkébe nyugalom költözik, megértés, béke. Csupán a jelenés

halovány illata marad hátra még rövid időre: a csuklyavirág titokzatos, gyilkos illata, melyet csak az igaz hitűek szagolhatnak büntetlenül.

– Istennőm – fohászkodik a térdeplő, koponya szimbólumos kobudera –, adj erőt, hogy hűen szolgálhassak!

A szokásos reggeli formagyakorlat. A korai nap fényében hajladozó ökölharcos a jól ismert, ezerszer elpróbált mozdulatokat végzi. Mély alapállásból indít, lassan, a lágyan hullámzó tengert idézi mozgása, csak a hozzáértők láthatják az erőtlennek tűnő ütésekben a mélyen koncentrált, gyilkos erőt. Tartása most felemelkedik, szinte elszakad a földtől, gyors pörgések, gyilkos rúgások, ahogy a szél gyakorlatelembe kezd. Hirtelen megáll, szinte alig mozdul, kikezdzhetetlen, ősi szikla, ledönt-hetetlen fa ő, kezei a tökéletes védelem tartásában: a föld. Legvégül egy halálos rúgás- és üteskombináció, lángolóan gyors, mindent elemésztő, akár a tűz. Bronzbarna, félmeztelen testén izzadság csorog végig, miközben már jó ideje érzi, hogy egy szempár figyeli őt a közeli bozótos mélyéről. Nem hagyja abba a megkezdett gyakorlatot, mert érzi azt is, hogy e szempár nem ellenséges szándékú. Az utolsó mozdulat végén megmerevedik, majd kifújja a levegőt tüdejéből. Lábai egygyé válnak a földdel, melyen áll, karjait az ég felé, az istenek lakóhelye felé nyújtja, belsejében pedig csillapítottan bár, de ott tombol a pusztító tűz és az elsöprő szélvihar ereje.

– Szép volt, igazán figyelemre méltó – lép elő a figyelő szempár tulajdonosa a bozótból: karcú, a kobuderaánál alig két hüvelykkel magasabb, gyönyörű elf lány.

A kobudera kedvtelve méri végig, amint az szinte a föld felett suhanva közelít felé. Szőke, egészen vékony hajszálok, melyek szabadon, befonthatatlanul lebbennek utána, mintha önálló élőlények lennének, a hegyi tavakat idéző, csábos kék szemek, amelyekben csak elveszni lehet, hamvas ajakán sokat ígérő mosoly. Úgy mozog, hogy mind többet mutasson meg csábítóan szép testéből, melyet csak az illendőség határáig rejt el ravaszul szabott antilopbőr vadászruhája. Nyakában szem szimbólum himbálózik.

– Szellőléptű Alexa, örülök, hogy újra láthatlak – mondja kedvesen a kobudera, miközben a lány egészen közel ér hozzá. Az visszamosolyog rá, vashegyű lándzsáját a földre dobja, egyrészt jelezvén ezzel békés szándékát, másrészt, hogy mindkét keze szabadabbá váljon.

– Látom, legutóbbi találkozásunk óta sem hanyagoltad el a testfejlesztő gyakorlatokat – simítja végig kedvtelve a kiharcos kidolgozott izomzatát. Az ujjai tűzforrók, szinte perzselik a kobudera bőrét.

Alig két hónapja találkoztak, s akkori találkozásuk meglehetősen viharosra sikeredett. A lány, amint megpillantotta az erdei ösvényen közeledő kobudera jól fejlett sötét auráját, azonnal támadásba lendült. A kiharcos eleinte csak ímmel-ámmal védekezett, mert elvei nem engedték, hogy egy nőt megüssön, de hamar rá kellett jönnie, hogy ha nem szedi össze magát, könnyen istennője csonttrónusa mellett találhatja magát. Alexa félelmetes hatékonysággal forgatta vashegyű lándzsáját, s a harcművész testét hamarosan több kisebb-nagyobb seb borította. Akkor már kezdett begorombulni, és feladva elveit, egyszerűen meg akarta ölni ezt a vakmerő teremtest, a vérét kívánta ontani, s tankánykarmos kezével kitépni kellemesen domborodó kebele mögül a lüktető szívét, ám hamar rá kellett jönnie, hogy képtelen rá: egyre inkább védekezésre kényszerült, hogy ne kapjon halálos sebet. Majd háromnegyed óráig tombolt a gyilkos küzdelem, de azonkívül, hogy a végén már szinte mozdulni is alig bírtak a fáradtságtól, nem sokra jutottak egymással. A kobuderának nem sikerült a lándzsán belülré kerülnie, hogy egyetlen, jól irányzott ütéssel pontot tegyen a harc végére, ám a lány sem tudta komolyabban megsebezni őt, hiába erőlködött. Azután végül ott álltak egymással szemben, Alexa már szinte tartani is alig bírta a nehéz fegyvert, és az ökölharcos is a végsőkig kimerültnak érezte magát.

– És most mi lesz? – lihegte a lány.

– Próbáljuk meg másképp! – mondta halkán a kobudera, majd utolsó erőtartálékait összeszedve villámgyorsan közel lépett hozzá.

Az még megpróbálta védekezően felemelni a lándzsát, de egy izmos kar félretolta a fegyverét, egy másik pedig átölelte a vállát.

– Ölj hát meg – suttogta a lány elhalóan, majd ahogy a kobudera váratlanul megcsókolta, elcsuklott a hangja.

Csak egész kicsit tiltakozott, teljesen feladta az ellenállást, és hamarosan azon vette észre magát, hogy vadul visszacsókolja eddigi ellenfelét.

– Remélem, hogy még találkozunk – mondta körülbelül öt perc múlva a harcművész, majd elhúzódott a remegő lánytól, és bevetette magát a sűrűbe.

– Még ilyet! – képedt el Alexa saját érzéseire, de azért némi elégedettséget érzett, ahogy észrevette, hogy a kobuderának egyáltalán nem olyan laza és ruganyos a járása, mint kezdetben.

Furcsa melegséget érzett a szívében, amikor a gyorsan távolodó, kissé megtört alak után nézett, majd úrrá lett rajta is a halálos fáradtság, s kénytelen volt leülni egy mohos fatörzs mellé. Sokáig ücsörgött ott, és a törtéteken töprengett.

Így kezdődött, és azóta rendszeresen tartották a mentális kapcsolatot. Hiába: úgy látszik, az ellentétek tényleg vonzzák egymást. Valami érlelődött közöttük, amint mind mélyebb gondolataikat osztották meg egymással a kasztroplanáris csatornán, s hamarosan ráébredtek, hogy ez a dolog nem más, mint a szerelem. Tudtak egymás majd' minden lépéséről, haditettéről, sikeréről és kudarcáról. Persze azért a kobudera gondosan eltitkolta az egyes helytartói városokban tett meglehetősen véres látogatásait, de az elf lány sem dicsekedett el neki a pár elbűvölt és szerelemre kényszerített prédájáról.

– Látom, egész komoly trófeákkal bírsz – mutat a kobudera a lány övére himbálózó maradványokra.

– No igen, haladni kell a divattal. Azért te sem panaszkodhatsz – egészen közel lép, az égbék és tengerzöld szempár egymásba kapcsolódik. – Tudod, Elenios azt szeretné, hogyha egy gyermeket hoznék világra – suttogja –, arra gondoltam, hogy Te lehetnél az apja. – A mosolya vakító.

– Ezt úgy gondolod... – hebegi a kobudera –, de én még sosem...

– Nem baj, majd segíték – nevet a lány, jól begyakorolt mozdulattal csúsztatja le magáról bőrruháját.

– Tetszem? – kérdezi igézően, majd mint valami elégedett nagymacska, körbefordul, hogy a kobudera minden oldalról szemügyre vehesse szerelemre termett, pompás testét.

– Gyönyörű vagy... – suttogja az elhaló hangon.

– Akkor szeress! – parancsolja a lány, megfogja a harcművész kissé cserzett bőrű, erős jobb kezét, és lágy mozdulattal kemény, rugalmas bal mellére simítja.

Innentől az ösztönök és a mindent elsöprő vágyak uralkodnak felettük.

Már magasan jár a nap, mikor a kobudera ismét önmaga lesz. Felül, s kedvtelve pillant le az édesdeden szunnyadó elf lányra, kinek köszönhetően megismerhette a szerelem gyönyöreit. Játékosan végigsimítja Alexa karcsú, érzéki testét, és szinte érzi, ahogy a lány még álmában is dorombol neki.

– Bocsáss meg, kedvesem – suttogja, s egy utolsó csókot lehel a meggypiros ajkakra.

A mozdulat gyors, éppoly tökéletes, mint egy kíharcos bármely halálos ütése. A kobudera öt ujját öt életpontot érint meg egyszerre a lány szíve környékén, megszakítva ezzel azt a folyamatot, ami az élő, érző és szerető lényt elválasztja a haláltól. Az elf halott, mielőtt egyet sóhajthatna, édesded mosolya örökre ajkára dermed. A kobudera felnyalábolja a meztelen, könnyű kis Alexát, majd a közeli obszidiánfekete oltárhoz ballag vele, és szerető, gyengéd mozdulattal ráfekteti hideg kőfelületére a lassan hűlő testet. Ezután imádkozni kezd.

„Elégedett vagyok veled, hű követőm” – hallja hamarosan az ismerős, bársonyos hangot, és az oltárról egy füstlobbanásban eltűnő test helyén a Csontúrnő fájdalmasan gyönyörű képe jelenik meg. – „Új pusztító varázslatot tanítok néked, melynek neve: halálvarázs. Szolgálj, és jutalmad nem marad el.”

– Csak téged szeretlek, Úrnőm! – kiált fel szenvedélyesen a kobudera. – E földön már nem lehetek boldog, tudom jól!

– „Tűrj még, s meglészen jutalmad” – mosolyog rá a fenséges halálúrnő, majd eltűnik a könnyes szemekkel bámuló híve előtt. Az oltár üres immár, csupán a ráfaragott koponya szimbólum világít rajta valami túlvilági, hideg fényel. A térdeplő harcművész számára jó időre elnémult a világ, csupán a Holtak Úrnője kacag, kacag sokáig csonttá fagyott, koromfekete lelke mélyén.

KAQXAR:

VANGORF HARCOSAI

Felkapaszkodtam a dombra, Vangorf gróf neo-nyomortanya stílusú vi-tyillójához. Bekopogtattam a kapun, és természetesen a lidérc nyitotta ki. Besétáltam a vén fazon elé.

– Ne, itt az ekto plazmád, vagy miféné! – mondtam neki az általam ismert udvariassági formulák összességét beleszöve a mondatba.

– Nagyszerű! De újabb feladat vár rád, ha akarod a gyűrűt!

Ekkora elmebeteg! Jó, hogy akarom a gyűrűt... Ki ne akarná. A mi- nap hallottam, hogy egyesek gyilkolni is képesek egy ilyen ékszerért.

– Mondd már, nem akarok életem végéig itt rohadni!

– Van innen délkeletre egy labirintus, van ott is egy ilyen ekto plazma, hozd el nekem!

– Vedd úgy, hogy már itt is van!

Nekivágtam a nagy útnak, ami hatalmas örömet jelentett számomra, mert végre nem gyalog, hanem az újdonsült sulláromon tehettem meg. Nagy előrelépés volt számomra, hogy a múlt hetekben megtudtam: a szörnyeket nem csak ledarálni lehet, hanem idomítani is. Sose hittem volna, hogy az ilyesmi egyszer nekem is menni fog, de mégis sikerült.

Lassacskán elértem az ominózus helyet. Nagyon ismerősnek tűnt. Megláttam egy letarolt világítótornyot, mögötte meg egy táblát. Közlebb sétálva rájöttem, hogy ezt Kobuder írta, a Porszemek létrejöttének alkalmából.

Eszembe jutott a jelenet, amikor utoljára erre jöttem, a randa világítótorony eltakarta Ghalla legújabb ereklyéjét. Dühömben ezért az arcatlanságért le is bontottam az épületet. Még ma is előnt a büszkeség, ha felidézem magamban ezt.

Egy félórászkát elmerengtem hősiességemen, majd meggyújtottam a fáklyát, és beléptem abba a lyukba. Odabent a szokott gárda fogadott, Zombie & co. Ltd. reklámpólóban. Nem is húzták sokáig. Felmartam az ekto plazmát, és éppen távozni akartam, amikor kifinomult érzékeim

aranyat jeleztek. Hamarosan elértem a „szag” forrását. Odaléptem a ládához. Felnitottam, és gyönyörködtem az arany karkötőben. A rövid hatásszünet után egy tetemember ugrott ki a sarokból. Jó kis bunyó lesz.

Kezdetben eleresztettem egy méregfelhőt. Halálra röhögtem magam, amikor az élőhalott berókázott a sarokba. Gyorsan megdobáltam... volna, ha lett volna dobónyílám. Marad a kasza. Rettenetes erővel megvágtam, de a dög ellavírozott, így csak gyenge sérülést szerzett. Jött lekenni egy pofont, de most én hajoltam el, így csak egy picit felkarmolta a körme az arcom. Görcsbe rándultam.

– Mi a búbánat ez? – kérdeztem gondolatban, de a harc nem hagyott időt arra nekem, hogy megmagyarázzam magamnak.

A csata tovább folyt, leszeltem a dög fejét, de utolsó erejével még fenéken billentett. Megint görcs következett, de ezúttal nagyobb. Elhasaltam a padlón, és nagyon göthősnek éreztem magam. Talán a fenekem a gyenge pontom, vagy mi van? De nem, a tetemember gyengíti az ellenálló képességemet. Szakadna rá az ég az ilyenekre!

Nagy nehezen feltápáskodtam, kivettem a kincset a ládából, megnéztem a rókát a sarokban, esetleg a farkát ki tudom-e szedni. Nem. Ilyen az én szerencsém. Lebetegít egy szörny, és még komponense sincs. Ilyen helyekre küld ez a Vangor? Ezért még fizetni fog!

Visszautaztam a vityillóhoz, kopogtattam. Már megint a lidérc nyitott ajtót. Elsétáltam a grófhoz.

– Itt a trutyid! Megszenvettem érte! Ilyen többet elő ne forduljon!

– Jó, nem fog. Már csak egy ekto plazma kell. Tőlem délre van egy mo csárba süllyedt város. Ott van az utolsó, egy élő szintszívóban!

Ez egy rafinált gyilkos! Azt hiszi, hogy odamegyek? De én átlátok a szitán. Még szerencse, hogy kaptam régebben egy ekto plazmát. Majd ezt hozom neki. Balfácán! Engem nem fog megöletni azzal a rémséggel, nem úgy, mint ki tudja, hány ostoba vállalkozót előttem.

Elmentem, letáboroztam, és pihentem másnap délig, hadd higgye, hogy odavoltam. Visszabattyogtam a vályogpalotához. Kopogtattam, jött a lidérc. Odasétáltam Vangorfhöz.

– Itt van a negyedik. De most már ide azzal a gyűrűvel, amivel eddig hitegettél!

– Túlélted, hát ez hihetetlen! Ezért megérdemled a gyűrűt, íme!

Most jópofizik, de nem téveszt meg. Biztos rájött, hogy átlátok az ócska trükkjein, és valami tervet főz ki. De nem fogom hagyni.

Megengedtem, hogy kikísérjenek. Felkaptam az ékszert, és újra lepihiztem. Egy óra múlva újra kopogtattam. A lidérc nyitott ajtót. Nekiugrottam. Na ne! Átalakult tetememberré! Behúztam neki egy kolosszálisat, amitől rögtön meg is feküdt, de óvatlan voltam, mert az öklömet ütés közben megkarcolta a védekezésre emelt kezének körme! Rosszul is lettem. Ilyen nincs. Honnan tudta, hogy én a tetemembereket utálok a legjobban? Biztos a labirintusbeli is az ő bérence volt. Az ilyen nekrofiloktól kitelnek ezek a gatzettek. Vagy nekromantáktól? A franc tudja, a szakszavak sose' érdekeltek...

Ezért darált húsként fogja végezni! Körülnéztem. Seholy senki. Meglépett a nyomoronc! Írtam neki pár sort, ha visszatér:

Ostoba! Azt bitted, rajtam kifogbatsz? Hát nem! Ha legközelebb erre járok, számíthatsz rá, hogy nemcsak a lakásod építem át, hanem a fedet is. Ja, és még valami. Akaszd fel magad, a tetemembereiddel együtt!

Elhagytam a patkánylyukat, feldúlt lelki állapotban, göthösen, de a gyűrűvel gazdagabban.

AXEL MARGUIN:

NAPLEMENTE

A mívesen díszített, sárgaréz áldozótálba vörös vércseppek hullottak. Csöpp... Csöppp... Csöpppp. A tál fölé görnyedve egy szakadozott, fekete csuhába burkolózott alak a kezében lévő patkányt szorongatta. Torkából különösen mély, rekedtes hang tört fel, mely egy haldokló ember hangjára emlékeztetett a leginkább. Ő viszont nem nyöszörgött. Ajkát évezredes sötét igék és rég elfeledett sámánok által használt szavak hagyták el, melyek visszhangjai betöltötték azt a kis termet, ahol mindössze tucatnyi apró gyertya világított, akár a csillagok. A monológ egyszer csak megszakadt, és az alak lassan felnézett. Leginkább az emberekre hasonlított, de szájából kilátszó agyari „kissé” megcáfolták ezt az állítást. Orra tömpe volt, s kicsi szemei vörösen izzottak a fekete arcban. Mégsem az emberekre hasonlított a legjobban... Ork volt, s ezt le sem tagadhatta volna. Egy apró mozdulattal kitorzta a kezében lévő patkány nyakát, könnyítve annak szenvedésein. Ork létére nem szerette a gyilkolást. Bár néha megmagyarázhatatlan kényszer kerítette hatalmába, hogy öljön. Szája keserű mosolyra görbült, ahogy eszébe jutottak kegyetlen merényletei. Már gyermekkorában is érezte, hogy ő más, mint a többiek. Mindig is abban hitt, hogy kiválasztott. Persze, soha nem történt semmi, ami ezt bebizonyította volna. Mind ez ideig... Most azonban tudta, hogy mit kell tennie.

A táj csodálatos és vigasztalan volt. A kopár hegyek, akár a tornyok, úgy magasodtak a vidék fölé. Összevissza emelkedtek a csúcsok, lecsúszott dombhátak, a szelíd hegyoldalak néhol a legváratlanabbul megszakadtak, és mély szakadékokban folytatódtak. Xelion magába itta a táj minden kis részletét, s jóleső érzés töltötte el. Imádkozta ezeket a hegyeket. Szerette a nyugalmat, mely mindannyiszor hatalmába kerítette, mikor itt járt. Ilyenkor nem gondolt a háborúra, mely népe és az orkok között folyt. Hiába, az emberek mindig ragaszkodtak ahhoz, ami az övék volt. A többi ország egyszerűen semlegessé vált az ügyben, s így

csak rájuk tartozott az egész háború. A nap lassan kezdett eltűnedezni a távoli hegyek mögött, ezzel félhomályba borítva a területet. Gondolatai villámgyorsan cikáztak, hogy a legmegfelelőbb megoldást találják meg, ha van ilyen. Tudta, hogy csak úgy nyerhetnek, ha megállítja azt az orkot, akit a többiek isteni gondviselésnek hisznek. Valamit eddig is érzett az orkkal kapcsolatban. Valami nem volt rendjén, túl hirtelen tűnt elő a semmiből, és tudta, hogy mit fog tenni. Xelion pedig nem tudta, de lassan formálódni kezdtek a gondolatok...

A sötétség úgy csapott le a tájra, mint az éhhalál küszöbén lévő ragadozó a prédájára. A lenyugvó nap vörös színbe borította a felhőket, mintha az ég vérezne. Az éjszaka már itt volt, s úgy cserkészte be gyánútlan áldozatait, mint egy mindent átlátó szem. Az Úr szeme. Egy fekete csuhába öltözött, görnyedt alak fürkészte már jó ideje az alant elterülő tájat az egyik eget karcoló szikla tetejéről. Tudta, hogy vadásznak rá. Most végre elérkezettnek látta az időt, hogy cselekedjen. A nap végleg eltűnt az égről, s a csillagok úgy világítottak, mint ezernyi mécses a végtelenből. Gru'd Dang'h valamit meghallott. „Itt van.” – gondolta magában.

– Most véged van, te fattyú! – nyomta meg erősen az utolsó szót Xelion, s hosszúját markolva előlépett egy kisebb szikla mögül.

Az ork lassan megfordult, s egyenesen az ember szemébe nézett. Nem látszott rajta félelem, sem diadalérzet. „Talán az utóbbi igen.” – játszott el a gondolattal Gru'd Dang'h, de nem mozdult. Az ember határozatlan volt, de lassan az orkra emelte íját...

– Ölj meg! Úgyis erre vártam már. – A rekedt hang úgy csapott le az emberre, mint héja az áldozatára.

Gru'd Dang'h széthúzta a köpenyét, s szívét kínálta fel Xelionnak. A kihívás elbizonytalanította az embert, s íja megremegett kezében. „Ilyen könnyű lenne?” – ötlött fel a gondolat Xelionban.

– Ölj csak meg, ember! – Az ork keserűen elhúzta száját, s megadóan várta a halált.

– Miért akarod ezt? – tört fel Xelionból a kérdés.

Pár pillanatig csend volt, majd Gru'd Dang'h megszólalt.

– Mi csak bábok vagyunk az istenek sakkasztalán, nem tudjuk, mikor, s miért lépnek.

– Nem értem, mit mondasz?! – vágott közbe Xelion.

– Nem érted. Látod, ez a baj veled, ember. Nem értesz te semmit! – Az ork felemelte rekedt hangját, és elfordult a völgy felé.

Xelion nem tudta, mitévő legyen, megölje, vagy sem. Bár józan esze azt sugallta, tegye meg, valahogy mégsem akaródzott végrehajtani agya parancsait.

– Eljött az időm... – szólalt meg Gru'd Dang'h, és újra szembefordult Xelionnal. – Mire vársz, ember?! – ordított fel az ork.

Xelionnak elege lett az egészből, hiszen meg kell mentenie népét. Megfeszítette az íjat, és lőtt. Szinte soha véget nem érő pillanatnak érezte az időt, amíg a nyílvevő átszelte a köztük lévő teret, majd cuppanva állapotodott meg az ork testében.

– Az idő, megis... mélti önnön... magát, em... ber – hörögte Gru'd Dang'h, és arccal előre a földre bukott.

Xelion fejében hirtelen gondolatok ezrei viharzottak át. Az ork utolsó szavai meglepték és felkavarták. „Vajon mit akarhatott?” Xelion nem tudta, de büszkeség helyett keserűség töltötte el. Vállára akasztotta hosszúját, és sarkon fordult. A távolban egy fényes csillag hirtelen kialudt, de ő ezt már nem láthatta...

TÚZKOVÁCS KOVA:

FELTÁMADÁS

Nyúlós köd borította Libertant és környékét. A város melletti, fáktól körülvett kis tisztásra torz kreatúrákat vetített a hold. Szél susogott a lombok között, mintegy zenei aláfestése e kísérteties éjszakának.

Két férfi közeledett az elhanyagolt, de még mindig tekintélyt parancsoló kőkerítéshez. Megálltak a bejáratot jelentő rozsdás vaskapunál, és egyszerre néztek fel a tetején díszelgő feliratra: FELTÁMADUNK!

– Nem valami bizalomgerjesztő – szólalt meg csendesen a magasabik. Hatalmas orra valósággal kiugrott az arcából. – Legszívesebben hazáig szaladnék.

– Én is, elhiheted. – A másik férfi jóval alacsonyabb volt társánál. – De gondoldj a benti ékszerekre! Ennyit csak megér?

Beléptek a temetőbe, és a hátsó rész felé indultak, ahol a gazdagabbak sírhelyei voltak. Odaérve mindössze két mívesen elkészített kriptát láttak. Az egyik régebbinek tűnt, de a másik egészen friss volt, ez utóbbit vették szemügyre.

Súlyos vaslándzsák meredeztek az ég felé, teljesen körülfárva a végső nyughelyül szolgáló alacsony épületet. A hold fénye lobot vetett a levél formájúra alakított vashegyeken, nem sok jóval kecsgettette a kései látogatókat. A rudak között legfeljebb egy gyerek fért volna át, nekik maradt a mászás.

Nagy nehezen, egymást segítve átjutottak az akadályon, de mire átértek, a szél teljesen elállt, halotti csend borult a környékre, és hatalmas cseppekben szakadni kezdett az eső. Pillanatok alatt bőrig áztak.

Odaléptek az épülethez. Az ajtó szintén vasból volt, és nagyon masszívnak tűnt.

– Ezen nem jutunk be – mondta a nagyorru, és a kilincsre ütött.

Őt lepte meg legjobban, mikor az ajtó fülsértő nyikorgással kitarult. Mindketten a földhöz lapultak, még a lélegzetüket is visszafojtották. Csak nagyon lassan mertek felemelkedni.

– Majd' szívrohamot kaptam. Miért nem kenik ezt az ajtót?
Az alacsonyabb férfi nem foglalkozott barátja nyöszörgésével, bekém-
lelt a kriptába. Odabent koromsötét volt, de egy égen keresztül cikázó
villám kékes derengésbe vonta a lehangoló épületbelsőket.

Mindketten beléptek, és rögtön megakadt a tekintetük egy gyönyörű
vázán. A magasabbik a vázához lépett, majd belenyúlt. Azonnal jobb
kedvre derült, mikor kihúzott keze között egy gyémánt nyakék tündö-
költ.

– Na, mit mondtam neked? Megcsináltuk! Megcsináltuk!

Az öröm hangjaiba azonban egy másik, félelmetes hang is bekapcsolo-
dott. Halk kopogás hallatszott a szoba közepén álló koporsó felől. A
vér rögtön meghűlt az erekben.

– Mi volt ez? – kérdezte az alacsony.

– Én... Én... Nem tu... dom – dadogta a társa. – Szerintem a... ko-
porsóból jött.

Óvatos lépésekkel indultak előre, mikor mögöttük nagyot nyikordult a
vasajtó. Ijedten pördültek meg, de csak a szél támadt fel újból odakint.

Bent megint hallatszott a kopogás, majd rögtön utána farecsegés és
egy mély sóhajtás. Egy villámtól fény gyúlt a helyiségben, a falon pedig
a két férfi árnyéka mellett egy harmadik, emberszerű árnyék is látszott.
És ez az árnyék hörögve feléjük indult.

Sikoltva menekültek ki a kriptából, a vaskerítést félelmükben szinte
helyből átugrották. Kirohantak a temetőből, és a közelben lévő épület-
hez rohantak. Nem törődtek vele, hogy ez a helytartó háza. Sőt. Még
örültek is neki. Megőrülve a félelemtől, mindent bevallottak.

A helytartó a szipogó gnóm gyerekhez fordult.

– Tulajdonképpen mit kerestél éjszaka a kriptában?

– Én csak fogadásból... A többiek azt mondták, hogy nem merek ott
maradni éjszaka. – Látszott a fiún, hogy mindjárt elsírja magát. – Hallot-
tam, hogy jön valaki, de azt hittem, a barátaim akarnak rám ijeszteni.
Úgy gondoltam, hogy én ijesztem meg őket...

A helytartó megsimogatta a gyerek fejét.

– Jól megijesztetted őket, barátom.

FORTAMIN:

SZIROMHULLÁS

Mottó:

Oly virágot tépett, mit maga ültetett.

Ki szeretetre érett, az gyásszal fizetett.

Fiatal lelkéért könnyet ejt a fűz,

De szívében már csak holt hamu a tűz.

Gyönyörű virág volt. Hatalmas, szinte emberfejnyi kelyhe a szivárvány
színeiben pompázott. Belső, tenyérynyi szirmai szemérmesen borultak a
bibére, míg a külső szélek hol kéknek, hol rótvörösnek mutatták maguk.

„Vagy éppen narancsszínnek” – gondolta az alakváltó férfi, aki képte-
len volt betelni a látvánnyal. Mióta kilépett az erdő sűrűjéből erre a ki-
csiny tisztásra, egyfolytában a növényt bámulta. Majd' embermagasságú-
ra nőtt, húsos levelei pedig szinte látható élvezettel szívták magukba a
napfényt, elnyomva így az alant burjánzó csenevész kis rókapáfrányt. A
legszebb azonban maga a virágkehely volt, mely egymagában trónolt a
vaskos száron.

A kalandozó harchoz edzett, kemény lelke meglágyult ennyi szépség
látán.

– Mennyei ajándék lesz az én Fritillámnak – suttogetta, miközben egy
kőkést halászott elő a zsákjából. Egyik kezével lefogta a vaskos szárat –
bársonyosnak, szinte simogatónak tűnt a tapintása –, míg a kőkéssel vág-
ni kezdte a növényt, közvetlenül a kehely alatt...

Az alakváltó kislány karjait kitérve körbeszaladta a tisztást, és közben
hangosan vijjogott.

– „Nyjáá, nyjáá”. Anyu, anyuuu! Drasmólyom vagyok, figyelj! Anyuuu!

– Fritillina – nézett fel a fiatal, szőke hajú alakváltó nő a tisztás közepé-
ről, ahol éppen a tűzgyújtással bíbelődött. – Hányszor mondtam, hogy
ne kiabálj. Képes lennél az erdő összes orkját is idecsődíteni.

A kislány kelleetlenül odasétált az éledező tűzhöz, és anyja mellé guggolt. Lehajtotta fejét, és piszkálni kezdte a farakásból kiálló egyik gallyacsokát.

– Meddig maradunk itt? – kérdezte durcásan.

– Bevárjuk a papát – mosolyodott el az alakváltó nő, és megsimogatta a kislány kobakját.

Ugyanaz a szőke haj, mint a sajátja, a neve is az lett, mint az övé – Fritilla, Fritillina.

– A papa milyen? – élénkült fel a kislány. – Olyan, mint te? Ő is harcolt már drasmólyommal? Van olyan virág alakú nyaklánc, mint neked? Ha nagy leszek, én is olyat akarok majd.

– Nem, a papának másfajta van – komorodott el az alakváltó nő, és az erőre kapó lángokba meredt.

– Mesélj róla! – nyaggatta tovább a kislány. – Ugye, erős és bátor? Mikor találkozta veled utoljára?

– Régen – suttogetta az anyja. – Még Elenios havában...

...Az alakváltó férfi óvatosan két kézre fogta a levágott virágfejet, és zsákjába helyezte, a szeksztáns és a tatubőrök tetejére. „Oly szép, akár csak az én Fritillám” – gondolta, miközben összekötözte a zsák száját. Lassan felállt, és most már tüzetesen is szemügyre vette a kis erdei tisztást.

Rögtön szemébe tűnt a szétrugdosott tábortűz a pázsit közepén. Körülötte elmosódott nyomok jelezték, hogy alig egy napja még más kalandozók élvezték a tisztásra beszűrődő nap melegét. Ketten voltak – állapította meg a kalandozó –, egy nő és egy gyermek.

„Hát előttem jártál, kedvesem – gondolta. – Ha sietek, holnap estére beérlek titeket.”

A hosszú, fekete hajú alakváltó felállt a tábortűz maradványai mellől, és behunyta szemét. Keze szorosan rákulcsolódott a nyakában lógó szent szimbólumra, ajka hangtalan szavakat kezdett mormolni. A zöldellő levelek közt átsütő napfény aranyszín ragyogásba vonta alakját, mintegy fenséges aurát kölcsönözve neki, melyben itt-ott apró csillag porszemek villantak, majd tűntek a semmibe. A kisülni készülő varázsenergia előhírnöke volt mindahány.

A közeli ágakon elhallgattak a madarak, tolluk felborzolódott, akárha enyhe szellő lebbentené tarkaszín ruházatuk. A merészebbek még megmegegeresztettek egy elhaló „csiccs”-et, de aztán mintha megbánták volna, riadt hirtelenséggel kaptak szárnyra. A levegő vibráló feszültséggel telt

meg, amint a rejtett csatornákon áramló manát munkára fogták a varázsszavak. Aztán egy végtelennek tűnő másodpercig, míg az utolsó szótördék is a helyére nem kattant, megállni látszott a világ, majd a néma csendben elszabadult a megidézett varázslat...

– Amikor megszületté, akkor üzentem a papádnak, hogy találkozzunk – magyarázta türelmesen az alakváltó nő a kislánynak. – Tudod, ő más utakon jár, de én mindenképp szeretném, ha egyszer látna téged.

– Miért jár más utakon? – kérdezte gyermeki ártatlansággal Fritillina. – Ő a farkaudarok ellen ment harcolni?

– Hát igen – sóhajtott az anyja. Más utak, más istenek, és még ő maga sem volt biztos benne, hogy a férfi melyik oldalra állt a küzdelemben.

– Anyu, és a papának milyen színű a szeme? Meg a haja is olyan szőke, mint a tiéd?

Fritilla elmosolyodott.

– Az ő szeme kék, sötét kék, olyan, mint a tiéd, kicsi Fritillina. A haja viszont fekete, akárha egy mélységes mély szakadékba pillantanál, olyan sötét.

„Akár a lelke” – tette hozzá magában.

– És van neki is csontszablyája, meg uzbánytrófeája? És varázsolni is tud?

– Elég legyen, kicsi lány! – mondta tettetett szigorral az alakváltó nő. – Három, vagy négy nap múlva megérkezik, és akkor megkérdezheted őt magát is. Különb is, esteledik már.

– Tudom, akkor megint el kell bújnunk a gonoszok elől – mondta a kislány durcásabbik hangján. – De én azt úgy nem szeretem, anyuu.

– Csitt, Fritillina. Csak egy napról van szó. A holnapot átálusszuk, és utána már nem bujkálunk, hanem a papát várjuk...

...Az alakváltó férfi kitartha karjait az ég felé, tekintetét a fennlakókra szegezte – csábítóan mélykék szeme volt –, és elmosolyodott. Élvezte, ahogy a varázslat hatására karja először libabőrössé vált, mintha tiltakozna, majd ezt lassan felváltotta a jóleső meleg, amint a gyógyító életesszencia utat talált testébe.

Az áhítatos csendet először csak egy éles reccsenés törte meg a közeli fűzből. Valahol a törzs alatt, a mélyben elapadtak a tápláló gyökérnedvek. Aztán sárgulni kezdett egy levél a túloldali rókapáfrányon. Majd a közeli cserje vékony ágai fogtak halk surrogásba, amint nedvdús levelei betegesen fonnyadni kezdtek. A kicsiny tisztás pázsítja valami nem e vilá-

gi kórtól látszott felperzselődni, mely után csak az aszott, sárga fűcso-
mók maradtak.

Az alakváltó lendített egyet a karjával és az életszívó varázslat még egy rohamra indult a természet ellen. A fűzfa oldalán éles reccsenés kísé-
rében hosszanti hasadás jelent meg, majd egy pillanat múlva dőlni kez-
dett. Először csak lassan, majd egyre gyorsuló ütemben, ahogy gyökerei
kifordultak a földből, zuhant az élettelen fa a kelyhét vesztett növénytor-
zó felé. Tompa puffanás hallatszott, mikor megérkezett.

A kalandozó leeresztette karjait, és felkacagott oly erővel, hogy a nya-
kában lógó kis koponya szimbólum vad táncha fogott a mellkasán. Most
már megvolt hozzá az ereje, hogy éjt nappallá téve beérje szerelmesét. A
természet növénytakarójától elszívott életerő megadta a kitartást hozzá.
Az ajándék pedig, melyet előzőleg ettől a kiégett tisztástól orozott el,
megérte a sietséget.

Öles léptekkel indult útjára kelet felé, maga mögött hagyva azt, mit is-
tene folytán volt joga osztogatni.

– Csináld, édesem! – noszogatta az alakváltó nő Fritillinát. – Tudod,
először a lábaddal.

– De akkor te is, anyu – makrancoskodott a kislány. – Te is csináld!

Fritilla beleegyezően bólintott, és átsétált a tisztás túlsó oldalára. Neki
több hely kellett az átalakuláshoz, mint gyermekének, hiszen már felnőtt
alakváltó volt.

– És melyiket, anyu?

– Amelyiket legjobban szereted, kicsi lány – mosolygott Fritilla, aki las-
san már elkezdett gyökereket eresztetni a talajba. – És ne feledd, holnap
este ébredünk.

A kislány hajlékony teste hamarabb felvette a növény formát, mint Fri-
tilláé. Az alakváltó nő mosolyogva figyelte gyermekét, ahogy befejezte a
teljes átalakulást. „Tényleg azt választotta, amit legjobban szeret” – gon-
dolta. Ő maga a fűzt választotta. Mindig is ez volt számára a leg-
könnyebb, legnagyszerűbb. Mielőtt azonban végleg berendezkedett vol-
na új alakjában, még egyszer elgyönyörködött a Fritillina által kitalált
csodás növényben.

Gyönyörű virág volt. Hatalmas, szinte emberfejnyi kelyhe a szivárvány
színeiben pompázott...

BELEGIL:

A PÁRDUK

A gatini fogadó söntése semmiben nem különbözött Erdauin hasonló
intézményeitől. A füstös, pálinkaszagú, döngölt padlójú helyiség ácsolt
asztalainál együtt ültek mindenféle népek, hogy terveket szőjenek, üz-
leteljenek, vagy éppen csak iszogassanak. A zsúfolt teremben alig valaki
figyelt fel az újonnan érkezett idegenre.

A belépő férfi magas, bár nem különösebben testes ember volt. Egy
pillanatra megállt az ajtóban. Szürke, résnyire nyitott szemei körbeci-
kázta a termen, mintha keresnének valakit, majd bezárta maga mögött
az ajtót, és a pulthoz lépett. Fején nem viselt kalapot, barna egyenes ha-
ját vörös pánttal szorította le. Vállára bő köpönyeget terített, mely alól
csupán barna bőrcsizmája, és kardja markolata látszott ki. Vállán egy le-
takart tárgy lógott, mely kilógó része után ítélve egy szokatlan formájú
lant lehetett. A férfi a pultnál ült le, sört rendelt, és némán kortyolni
kezdte.

Wallax, a sarokasztalnál üldögélő kobudera unottan nézett fel az ajtó-
nyitásra. Már órák óta kártyázott cimboráival, és bizony vesztett rende-
sen.

– A szentségit, Thurgo! – lökte oldalba a mellette ülőt. – Látod, mi van
a fickó vállán?

– Látom hát. Egy lant lehet – válaszolt a kérdező, egy félfülű kopasz
törpe. – Nyilván vándorénekes.

– Lant bizony. Méghozzá a formájáról ítélve khardani.

– És?

– Mit és? Te eszement üregi borz! Valaha, az égés előtt Khardanban
készültek Ghalla legjobb és legdrágább lantjai. Állítólag varázshatalmuk
is volt, bár ebben nem hiszek. Mindenesetre régen egy ilyen lantért
akár 200-250 aranyat is megadtak. És én Erdauinon még nem láttam
ilyen lantot. Kapiskálsz már?

– Akkor most biztos szép summát érhet. De hogy szerezzük meg?

– Ugyan. Amikor elmegy, elkapjuk. A Sukival együtt hárman vagyunk.
– Aha! – riadt fel neve említésére a sarokban szunyókáló árnymanó. – Persze, persze – És már hortyogott is tovább.

Miközben a kobudera és törpe társa terveiket szövögették, az idegen újabb sört rendelt. A csapos készségesen elétette a színg töltött kupát, majd a köpeny alól kilógó lantra mutatva megkérdezte:

– Ritkán látott szerszám ez errefelé. Csak nem bárd volna uraságod?
– Afféle – jött a kurta válasz.
– Nem dalolna valamit? Szívesen állnám cserébe, amit fogyaszt.

A férfi előbb húzódozott, de a csapos, és a körülötte állók unszolásának végül engedett. Megoldotta köpenye alatt a lant szíját, kézbe vette, és megpendítette a húrokat.

„Csupasz pengémen ragyog a nap.
Lantomon büszke dal fakad.
Ha zúg vihar, vagy nap ragyog,
A vér szava hív, én indulok.

Járhatok távoli tájakon.
Vagy nővel vígan elvagyok.
Ha zúg vihar, vagy nap ragyog,
A vér szava hív, én indulok.

Régóta nem rémiszt a halál.
Egyfelé járunk, hű cimborák.
Ha zúg vihar, vagy nap ragyog,
A vér szava hív, én indulok.”

A teremben senki nem ismerte az egykori vérvadászok dalát, így lelkesen ünnepelték a dalnokot, aki a további unszolások ellenére vállára vette lantját, és a sörébe mélyedt.

Wallax, akit eddig lekötött az orkpálinkával teli korsó, most maga is a pult felé fordult, hogy tetszését nyilvánítsa, ám harsány kurjantása ezúttal bent rekedt.

– Leah segíts! – suttogetta a kobudera, és tágra meredt szemekkel az idegen vállán lógó hangszert bámulta. Az olajmécsek lángjának fénye táncolni látszott az ébenfekete lant kacskaringós, holdezüsből vert díszítésein. – De hát ez lehetetlen!

Thurgo, aki nem értette barátja viselkedését, keményen megrázta a kővé dermedt kobudera vállát.

– Hé, cimbor! Olyan vagy, mint aki kísértetet lát.

– Mintha azt látnék! – ocsúdott fel Wallax. – Az a lant pontos mása a Párduc lantjának. Más nem lehet, hisz az egész csak egy legenda – bizonygatta magának.

– Miféle lant meg legenda? Végre a jó öreg Toprongy Sukit is felvilágosíthatná valaki.

– Igaza van a Sukinak, Wallax. Elárulhatnád végre, hogy mi ez a zagyvaság a lantról meg holmi legendáról.

– Nem ismeritek a Párduc legendáját? Akkor elmondom – kezdett bele a kobudera. – Valaha, körülbelül négyszáz évvel ezelőtt létezett egy szervezet, amely magát a Vérvadászok Szövetségének nevezte. Ghalla történelmének legképzettebb, legtökéletesebb bérgyilkosaiból állt. A vérvadászok nemcsak a gyilkolás művészetét értékelték felsőfokon, de otthonosan mozogtak az élet minden területén. A Párduc egyike volt a legjobb vérvadászoknak. Ha nem a legjobb. Sokfelé a Dalnok néven ismerték, jellegzetes mithrilveretes khardani lantja miatt, mely pont úgy nézett ki, mint ez itt – mutatott az idegen vállán lógó hangszerre. – A legenda szerint bár a vérvadászok kétszáz éve eltűntek, a Párduc időről-időre feltűnik, hogy vérbosszúkat teljesítsen be.

– Lárifári! Egy bérgyilkos kísértet! Nem kell minden poros mesét komolyan venni, csak mert látsz egy hasonló lantot – gúnyolta a törpe cimboráját.

– Csakhogy a legenda szerint a lanton csak egy dallamot lehetett játszani. És nem figyelted, hogy a fickó is csak egy dalra volt kapható?

– Ugyan, Wallax! Túlzásba viszed a képzelgést. Inkább azt beszéljük meg, hogy kapjuk el.

Körülbelül egy óra telhetett el, amikor a bárd kiitta sörét, felállt, és elindult kifelé. Az ajtóban egy pillanatra megállt, végigmérte a sarokban pusmogó hármast, és kilépett a sötét utcára. Megvárta, míg szeme hozzászokik a sötéthez, majd rövid tétovázás után elindult kelet felé. Halvány mosollyal nyugtázta a fogadóból kiosonó három árnyat. Az árnyékok rövid tanakodás után háromfelé váltak, és eltűntek az éjszakában.

– Ügyes! – mosolygott magában a bárd, és látszólag gondtalanul folytatta útját. Alig hagyta el az utolsó házat, amikor a sötétből egy alacsony alak körvonalai bontakoztak ki.

– Állj meg, barátom! Nehéz lehet azt a lantot cipelni, majd én átveszem tőled.

– Üdvözöllek, Thurgo, Brugo fia.

A törpe egy pillanatra megdöbbsent, és szerepéből kiesve dadogta:

– Te... ismersz engem?

– Ki ne ismerné a félfülűt? De nincs veled dolgom. Menj utadra, amíg mehatsz!

A bárd enyhén oldalt fordult, egy rövid ideig fülelt, majd érezhető tisztelettel szólt bele a sötétségbe:

– Lépj elő, Huerro! A kí mesteréhez nem illik a bujkálás.

A kobudera, aki eddig így hitte, észrevétlenül közeledik, döbbsenten lépett elő. „Honnan ismeri ezt a nevet? Hisz így csak a Sűvöltő-hegyi kolostorban hívtak. Az pedig elpusztult.” Ezen töprengett, miközben két lépéssel közelebb lépett a bárdhoz. De a válasza nem tudott rájönni.

Thurgo, látva, hogy ellenfelük figyelme társára irányul, úgy döntött, itt az idő, hogy felgyülemlett dühét kitöltse. Két apró lépéssel közelebb araszolt, és harci bárdját meglendítve az emberre rontott, hogy egyetlen fergeteges támadással elsöpörje. Az idegen nyugodtan fogadta a rohamot. Vékony acélkardjának a markolata észrevétlenül csusszant kezébe. Enyhén oldalt lépett, hogy kikerüljön a támadás vonalából, és kardját mereven előretartotta. A kinyújtott penge derékba törte a törpe rohamát. A harci bárd erejét veszítve hullott a dálnok lába elé. Mire Thurgo lenézett a mellkasára, a csillogó penge már újra a köpeny alatti tokjában pihent. A törpe arca összerándult kínjában, térdre esett, majd némán oldalra dőlt. A fekvő alak körül felderengő kékes aura jelezte, hogy működésbe lépett egy Deus ex Machina. Egy villanás, és a földön heverő törpe helyén csupán átható ózonillat maradt.

– A Mester üdvözlését küldi – fordult a bárd a dermedten álló Wallax felé.

A kobudera agyában összetolultak az emlékek. A hosszú évek, amelyeket a Sűvöltő-hegyi kolostorban töltött. A néma, végtelennek tűnő gyakorlások. A felemelő érzés, amikor először tudta tökéletesen uralni a kít. És jöttek tovább a képek: lelki szemeivel újra látta öreg mesterét, ahogy kedvenc tanítványának hátat fordítva a kolostor mesterköve előtt medítál. Kezében újra megrándultak az izmok az emlékre, ahogy az orgyilkos tör az öregember hátába hatolt. Tudta, hogy nyílt harcban nem lenne esélye. A lehanyatló alak mellől felragadta a mesterkövet, köpenye alá rejtette, és sietve kifelé indult. A lehető legmesszebb akart jutni, mire észreveszik a gyilkosságot. De nem sikerült. Hamarosan a nyomába eredtek, és el is kapták volna, ha nincs a Tűzvihar. A levegő hirtelen elviselhetetlenül forró lett. A láthatáron feltűnő tűzfüggöny pillanatok

alatt elérte üldözőit, és végigsöpört rajtuk, nem hagyva mást maga után, csak hamut és csupasz csontokat. Huerro felkészült a halálra, lehunyt szemmel várta az iszonyatos véget. Mivel semmi sem történt, néhány pillanat múlva kinyitotta a szemét, és megdöbbsent attól, amit látott. A mesterkő kékeslilán izzott, burát vonva maga és a kobudera köré. A burán kívül tombolt az elszabadult pokol. Huerro üveges tekintettel figyelte a halál őrült tobzódását. A vihar elvonultával a bura, és vele együtt a mesterkő is elenyészett. Huerro magára maradt a pusztulásban. És most itt ez a bárd, és feltépi az emlékeket. Vajon honnan tud dolgokat, és mit akar?

A másik kívárta, míg a kobudera az emlékeivel küszködik, csak amikor magához tért, szólalt meg újra:

– Elszámolni jöttem!

Ez a két szó elég volt Wallaxnak, hogy megértse, csapdába esett. Tudta, menekülésre nincs esélye, így hát támadott. Mivel varázsolni már nem volt ideje, oldalra szökkent, és vasalt bunkóját vízszintesen meglendítve próbálta elkaszálni az idegent. A bárd, számítva rá, kissé oldalt és hátralépett, majd vékony pengéjét a lendülettel előreemelő Wallax mellébe döfte.

A kobudera belehasított a fájdalom. Tudta, hogy meg fog halni. Még utoljára megátkozta az árnymanót, aki Deus ex Machináját ellopta.

– Ki vagy te? – nézett fel a fölé magasodó alakra.

A bárd szenttelen arccal nézte a térdeplő Wallaxot.

– Ki? A nevem Berain Con Therra.

– Con... Con Therra – hörögte a lehanyatló kobudera. – A Párduc!

A Párduc véres kardját a fekvő alak zekéjébe törölte, és a ház sarka mögött lapuló, halálra vált árnymanóval egy cseppet sem törődve, némán indult kelet felé.

Toprongy Suki üveges szemekkel figyelte, ahogy a bárd három lépés után semmivé válik, és nem marad utána más, csak halk, szellő sodorta lantpengés:

„Ha zúg vihar, vagy nap ragyog,

A vér szava hív, én indulok.”

DON SERGIO TESCHIO:

LÉLEK-JELENLÉT

Sötétség.

Hol vagyok? És egyáltalán ki a franc vagyok? Hm... Na jó, ez marhaság. Nehogy már ne tudjam, ki vagyok! És ha már itt tartunk, miért van ilyen sötétség? És miért hasogat úgy a fejem, mintha ezernyi megvadult bölény száguldozna benne?

Kinyitom a szemem. Egy folyosón állok, előttem pár méterre egy kisebbfajta faajtó állja el az utat. A folyosó falai és padlója is durván faragottak. Olyan furcsán érzem magam... Hé! Nem tudom mozgatni a tagjaimat! Hát ez aztán...! Mi a franc van velem? Segítség, valaki! Nem akarok megőrülni, de ha így folytatódnak a dolgok, hamarosan az lesz belőle!

Na jó. Siránkozással nem érek semmit. Gondolkozni! Gondolkozni! Gondolkozni!

Valami mintha... Talán... Ez az! Megvan! Emlékszem! Kalandozó vagyok, meg harcos, elf vagyok, Leithriel a nevem, és Raia papja vagyok, meg varázsló is! De hol lehetek most? Az utolsó emlékeim azok voltak, hogy két társammal együtt belopózunk egy gonosz mágus kastélyába, harcba keveredünk a szolgálival, és egy iszonyatos vágást kapok a fejemre. Utána minden elsötétült. És hogy azelőtt mi történt velem, arra egyáltalán nem emlékszem...

Hát mit mondjak. Nem túl szívderítő helyzet. Itt állok egy idegen helyen, amely valószínűleg a mágus kastélya alatti folyosórendszer tagja, valószínűleg valamilyen varázsbéklyó kötötte meg a tagjaimat, és alig emlékszem az életemre. Elragadó. Bár ha jobban belegondolok, ez csak egy tu... Hopp, most történni fog valami, ugyanis nyílik az ajtó. Egy elf lép be rajta. De hiszen ő a barátom, Galaneia! De... Mi ez? Mikor rám pillant, félelem és gyűlölet keveréke van a szemeiben! Mi a baj? Nana! Kihúzza a kardját, és nekem támad, én meg moccanni sem tudok! Egy pillanat, és végem!

Mi ez? Mozgok! De miért nem tudom kontrollálni a mozgásomat? Ne-kitámadok! De miért? Nem akarom bántani, hé! A kezeim felé lendülnek, elkapják a vállait, és ezzel egyidőben fogaim a torka felé kapnak! Érzem, hogy kardjának pengéje belemélyed a hasamba, de nem fáj! Ebben a pillanatban fogaim elérik torkát, és... Neeem! Borzalom! Feltépi azt! Raia nevére, mit tettem! Irtózatossá módon megöltem népem egy tagját! Mi történt velem?

De Raia nevére, mi ez? Újra nyílik az ajtó! Nem! Ha most megint megölök valakit... Ha ez egy újabb barát... De nem. Most egy alacsony, püpos emberke lép be. Rám néz, elvigyorodik, s utána lehajol a holttesthez. Valamit matat rajta. Most abbahagyja és feláll. Ruhája alól (legyen átkozott!) egy koponya szimbólumot vesz elő, megfogja, és mágikus szavakat kezd el mormolni. Mi csi... Nem! Neeem! Ezt nem teheti! Zombivá teszi! Gyűlöletes, undorító élőhalottat csinál belőle! És én semmit sem tehetek ellene! De... De hát ez azt jelenti, hogy... Raia szent nevére! Ez iszonyatos! Gyűlöllek, gyűlöllek, Leah fattya, gyilkos nekromanta! Mit tettél velem? Mivé lettem?

GYŰLÖLLEK!!!

De... Mi ez? Mintha valami hatodik érzékkel meghallotta volna a gondolataimat, felkapja a fejét, közelebb lép, és gyanakodva szemeimbe mélyeszi szemeit! Mintha a lelkembe látna! Félek! Nem akarom, hogy észrevegyen!

Most – valószínűleg a meglepetéstől – tágra nyílik a szeme, és csodálkozó arccal egy lépést hátralép. Utána gúnyos-undorítóan felvihog, felém nyújtja a koponya szimbólumot, és mormolni kezd. Varázsol! De mi... aaaargh! Neee! Fáj! Éget! Iszonyatosan lüktet! Izzanak az idegeim! Szorít! Szétrobbanok! AAAAAAARGH!

Sötétség.

SILVERANDARK:

A HALÁL SZIMFÓNIAJA

A Halál Szimfóniája, mint minden olyan zenei mű, amely a legmélyebb, legősibb ösztöneinkre hat, halkán kezdődik, de e halk kezdet annál baljóslatúbb. A nyitány dallama monoton, egyszerű: visszhangos barlang mennyezetéről aláhulló vízcseppek csobbanása egy jéghideg, föld alatti tóban, amely elbágyasztja hallgatóját, ám ugyanakkor az eljövendő hangok áradásának előhírnöke is egyben. E dallam most az, amelyet a félmeztelen, bronzbőrű kobudera dúdol magában, miközben hanyagul lépdél a mocsáron átvezető, csalóka ösvényen. Ezüst haját a lassan alkonyba hajló nap festi narancsvörösre, lány fényű, szórt sugarai akár egy nagybölgő mély pendülései a ragyogókék háttér halk fényszólamában. A felszínes megfigyelő védtelennek és fegyvertelennek látja őt, minden bizonnyal elkerüli a figyelmét a kobudera látszólag hányaveti, nemtörődöm mozgásában a rejtőző figyelem, a monoton, egyszerű, menetelő dallamban az ugrásra kész, gyilkos vadállat. Ilyen felszínes megfigyelő az a két varkaudar is, akik már jó ideje nyomon követik a kobudera mozgását leshelyükről, amint az látszólag semmivel sem törődve gázol egyre közelebb, s közelebb hozzájuk a zsombékok labirintusában. A kobudera persze már messziről kiszúrta őket, de mint ahogy eddig sosem, most sem aggódik lehetséges ellenfelei miatt. Az útra ügyel csupán, és miközben halkán dudorászik, mellkasán léptei ritmusával megegyező ütemben himbálódzik kicsiny koponya szimbóluma.

A zümmögés hirtelen abbamarad, ahogy a vad varkaudarok lándzsáikat előrszegezve kiugranak az ösvény menti magas nádasból, és elállják a magányos vándor útját. Hörgésszerű, állatias hang: egyikük a zsákmányt követeli, és halállal fenyegetőzik. Persze, mindez csak játék, mind a nyolcan tudják, hogy akár átadja nekik kicsinyke csomagját a kobudera, akár nem, úgyis ölni fognak. Ritkán tévednek erre vándorok, így ritkán adódik mód egy kis szórakozásra. Halk nesz, egy kigyó

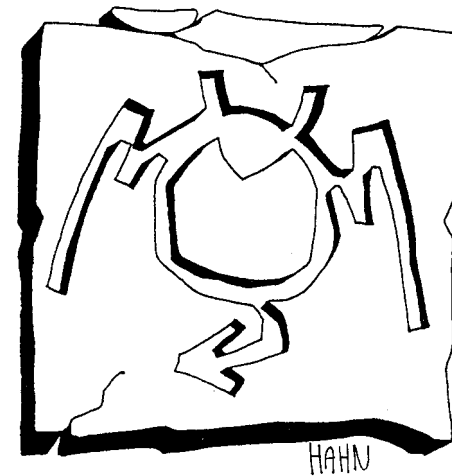
szisszenése csupán, amint a tankánykarom a kopottas bőrnadrág bő zsebéből a kobudera kezére csusszan. Karba font kézzel áll, és vár, némán mosolyog ellenfelein: nem akar ő kezdeményezni. Vihar előtti a csend.

Az üstdobos magasra emeli ütőjét, kivár egy pillanatot, aszott koponyájának vérvörösen izzó szemüregét a kaszával hadonászó örült, fekete palástot viselő karmesterre függeszti, majd a kifeszített bőrre csap. Az egyik varkaudar elunja áldozata szóltan, ferde mosolyát, s lándzsáját előrszegezve rohamra indul. Társai követik nyomban, a sötét szimfónia végre elkezdődik. A kiharos játszik szinte minden hangszeren, övé a kezdeményezés, övé a harc. Pillekönnyedséggel vált egyik hangszerről a másikra, tökéletesen kivitelezett mozdulatai a Halál Dalát dalolják, ütései mind-mind egy felvonás a szimfóniában, melyet a hozzáértő szem és lélek érthet meg csupán. Ellenfelei csak a durva kísérletet adhatják, repedt, törött hangszereik ványadt hangja belevész a zene őritő áradatába, úgy mozognak, ahogy a felgyorsult kobudera akarja, s talán már azt sem képesek felfogni, hogy életük pár másodpercen belül véget ér. Az első, primitív támadás elcsúszik az épp csak elhajló kobudera mellett, kettészakadt hegedűhúr hangja, majd kürtök vad rikoltása, amint egy védtelen torokba tép a tankánykarom. Csontkéz simít végig egy torz ívben görbülő lanton: a varkaudar élete vöröslő gejzirként fröcsög szertesztét. A szimfónia felgyorsul, a halott hegedűsök örülten rángatják szurokszín vonóikat: egy sziklazuhatag tiporja el a második támadót, majd a harcos a mozdulat lendületét kihasználva pördül egyet, s az üstdob tompa moraja megint: betalál egy pörölycsapásszerű acélököl, s a harmadik varkaudar két métert zuhan hátra, hogy örökre elnyelje őt egy mohó, kíméletlen iszapverem. Ahogy a kí fényében izzó ököl lecsap, és pusztító energiáját a következő célpontba ömleszti, a zene és a fájdalmas dal egy pillanatra elhalkul – a tökéletes csend pillanata – hogy az áldozat át tudja érezni a hiba nélküli támadás nagyszerűségét: újabb halott támadó. Most a fúvósok következnek, harsány hang, amint a bal láb elrugaszkodik a földtől, és a gyilkos erejű rúgás átszakítja a páncélt, a pikkelyes bőrt és a bordákat. Támaszkodó lábán egyensúlyozva a kobudera félreüt egy lándzsát, mely két darabban, funkcióját veszített hulladékként hull halott tulajdonosa kezéből a szittyós földre. Nincsen már szeme, mely a mozdulatot láthatta volna, nincsen szája, mely sikolthatna, s nincsen arca sem immár. Az utolsó él csupán, tétova futá-

mok: nem érti, mi történhetett, de gyorsan dördül egyet a dob, immár utósor, s beszakított koponyával zuhan hátra.

Halotti csönd, majd legvégül a lassú záróakkordok: a harcos könnyed mozdulattal levezeti a feszültséget, kifújja a levegőt tüdejéből: az áldozatok szükségszerűen legyőzött tetemei felett az elmúlás fájdalmas sóhaja zeng. Hét újabb alattvaló Leahnak: A Halál Dala öt másodpercben elbeszélve. Ilyen a kí.

DORNODON HAVA

DORNODON MEGIDÉZÉSE

Amikor a kőhöz érsz, jeges fuvallatú szél söpör végig körülötted, távoli mennydörgés hangját hozva feléd. Valahol vihar dúl... Egyszer csak tisztán, érthetően csengő, ámde hideg és kegyetlen szavak szólalnak meg a fejedben:

„Á, egy újabb pályázó! Dornodon, Ghalla új és egyedüli istene szívesen fogad minden lelkes követőt. Hogy papjává és az új hit terjesztőjévé válj, nem kell mást tenned, mint áldozatot bemutatnod az egyik neki szentelt rúnakőnél. Megfelelő áldozat egy csontszablya, egy dözmöngszív és egy csepp gyenge méreg. Feltétel persze, hogy lelked tiszta, makulátlan fekete legyen, mint minden igaz hívőé... Az áldozatot bemutató gonosz jellemű beavatott személyes audienciában részesülhet Dornodontól, a nagy mágus-istenségtől! Félelmetes hatalmat kapsz – jégsugarakat, méregfelhőket, villámokat szórhatsz azokra, akik ellened szegülnek, és az ocsmány, vakító fényű utat járják. Ne feledd, Dornodon, a gonoszság és sötétség istene az egyedüli, így mindenki, aki ellene szegül, pusztulni fog!”

Elhúzod a kezedet. Borzongva gondolsz vissza a szenttelen, rikácsoló hangra.

ALBA LOCSY:

NAPTÁR

(részlet)

Dornodon hava

Szíved sebesen ver, s összeszorul.
Rémálmod akar kínozni!
Tarkódon hideg verejték csordul.
El akarsz aludni!
– A Rettegés napján

Lelkedre éj borul,
– a semmibe lépsz –
arcodtól a Nap elfordul...
Ugye félsz?!
– A Sötétség napja

Bántsd! Pusztítsd! Öld!
– Mi utadba áll.
Sötét terved szódd!
– A célodért nem kár.
– A Gonoszság napján

Bántott a világ:
Fizesd vissza neki!
Késed reményt vág.
Boldog ki hinni meri.
– A Bosszú napja

Hatalomvágy miatt lángolt,
otthonunk a drága,
hívó szavunkra egy föld válaszolt:
a Kalandozók Világa.
– A Tűzvihar napján

Az Élet

Kalandozó, most hozzád beszélek!
Az évben van egy nap csak teérted.
– Mitől: jobb sorsot remélsz,
s amitől egy kicsit félsz.

Megtalálhatod az évben a reményed!

Annaknak a biztatásért, az érdeklődéséért

VÖRÖS LEIF:

EGY ISTEN GONDOLATAI HÍVEIHEZ

Tudni akarod, hogy...

Mi az, mi az a Hatalom?

Minden úgy történik, ahogy akarom.

Mi az, mi az a Hatalom?

Ezernyi alak, ugrik, ha akarom.

Mi az, mi az a Hatalom?

Korbács csattanása tudatlan barmokon.

Mi az, mi az a Hatalom?

Amit akarok, mindig megkapom.

Mi az, mi az a Hatalom?

Gőzölgő vér, vér a kardodon.

Mi az, mi az a Hatalom?

Az acél, erő, hit, mana, s a pajzs a karodon.

Mi az, mi az a Hatalom?

Én vagyok, Én az urad, Én magam, Dornodon!

PAJZSVÁGÓ THORWALD:

AZ OTTHONOM VOLT...

Valaha az otthonom volt az a táj, valamikor, még Dornodon előtt. Most csak ülök a tábortüzem kihunyó lángjainál, és emlékezem. Egy-más után törnek fel bennem az emlékek... a kitörölhetetlen emlékek, amiket elfelejteni nem lehet, és nem is szabad. A tüzem kihunyóban, már csak néhány hasáb parázslík...

...már csak néhány hasáb parázslík a nagy, kőbe vájt tálban, mégis vörösbe öltözteti az egész barlangot. Nem vakító fényvel, mint a nap teszi, hanem gyengéden sugározza melegét a rideg kőfalakra. Az egyik sarokban nagy halom állatbőrön csöpp törpe gyermekek alszanak édesdeden, míg mellettük egy széles ágyon az apjuk és az anyjuk járja az álmok birodalmát. S körülöttük mindenhol a szikla, a parázs fényétől vörösen izzó szikla.

A kép változik. Most egy sötétbe burkolózó folyosót látok, rideg sziklafalaival. Hirtelen sárgás fény kúszik a falakra, felfedve sok kis rejtett zugot, vastag pókhálókat, szüette tartóoszlopokat és rengeteg apró cseppkövet, melyek könnyei visszhangot verve hullnak alá a járat boltíves mennyezetéről a simára koptatott kőpadlóra. A kőpadlóra, melyen most is tucatnyi apró törpeláb halad a fal mellett arra, amerre a fáklya fénye beleolvad a nap sugarainak játékába. Csodálkozó arccal bámulják az ég vakító fényű urát, kit csak a mesékből ismernek, ámúlnak a sosem látott zöld fűvön, a kék égen, a fehérű havon, a csicsergő madarakon és a sok nyüzsgő, csivitelő, apró kis dolgon. Váratlanul fehér lesz minden, elvakulok, és nem látok semmit... semmit...

...lassan bontakoznak ki a vakítóan fehér képből a csupaszfák, a kópár sziklák és a csodálatosan kék égbolt. Hangok ütik meg a fületem... kacagó, visító, csengő gyermekhangok. Egy visító hang felém közelít, és a következő pillanatban a hang gazdája, egy óriási kucsomát viselő, csillogó szemű törpe kisfiú szánkójával együtt hangos gallyropogás közepette vágódik a mellettem lévő bokorba. A többi kisgyerek csengő han-

gon kacag a hókupacból kievickélő társuk „balesetén”, aki kissé kábán, de széles mosollyal az arcán küzdi ki magát a bokor marasztaló ágai közül, közben kabátja szélével leveri a hósapkát egy mellette levő szikláról.

Semmivé válnak a gyerekek, a fehér hó helye zöldellő pázsittá változik, a csupasz fák és a bokrok is pillanatok alatt változnak át göthös koldusokból csodás szépségű titánokká. Az egész tájat beborítja a lenyugvó nap fénye, vörösre festve az ég alját, a környező hegyeket, a fák lombját, a csupasz sziklákat, a sziklákon egymáshoz húzódó két alakot, és az ujjaikon megcsillanó aranygyűrűket. A Természet utánozhatatlan szépsége – a hegy alján elterülő erdő, a csúcsokat beborító érintetlen hó, a heglánc mögé pihenni térő Égi Vándor, aki még most is szórja simogató melegét az alant elterülő csodálatos tájra – könnyeket csal az ifjú pár szemébe, melyek aranyló csíkot húzva maguk után hullnak a föld felé.

A könnycseppek izzadságcseppekké válva csapódnak a barlang nyirkos padlójába. Hatalmas tűz fénye tükröződik egy izmos törpekaron, amely újra és újra lecsap a hatalmas kalapáccsal a széles üllőn fekvő, vörösen izzó fémlapra. A kar fiatal gazdáját gondos szemek kísérik figyelemmel... gondos és tapasztalt szemek. Figyelmes tekintetek követik a kalapács szabályos útját a levegőben, egészen...

Szellő rezdül végig a tájon... forró, perzselő szellő. Nyomában egy pillanat alatt omlik porrá a kalapácsát büszkén markoló törpe, a párjához bújó lány, a boldog mosolyú, kucsmás kisgyerek, a csodálkozó arcú fiatalok, az édesdeden alvó csecsemők. Velük pusztul minden, a szerető szülők, a csicsergő madarak, a havas szánkó, a hatalmas fák, a figyelő szemek, az életem, MINDEN!

Lassan minden szürke lesz körülöttem. Hatalmas szürke sivataggá változott az egész világ. Szürke sivataggá, melyben csak a büszke sziklák gyászolnak némán, mozdulatlanul. Mindent beborít a finom hamu, és nem változik semmi sem, csak a szél markol bele a hamuba...

...csak a szél markol bele a hamuba, hogy pár méterrel odébb szórja szét. Hajnalodik, az Égi Vándor álmos fényével húzza le a vidékről az Éj fekete fátylát. A tüzeből nem maradt más, csak a hamu, amit már így is széthordott a hűvös hajnali szellő, az Éj utolsó sóhaja.

KEROUAX VAN TRÓGER:

EGY PICI PÓK

Kedves Naplóm!

Egy érdekes álmom szeretném megosztani veled. Tudod, hogy ritkán álmodom, de akkor meglehetősen furcsa dolgokat. Ez a mostani is meglehetősen bizarr.

Álmomban voltam már hatalmas troll harcos, fürge elf vadász, ez alkalommal azonban egy falon eszméltem. Ugyanis pók voltam! El nem tudom mondani a póklét milyenségét. Eleinte nehezemre esett összerendezni rengeteg lábamat, de kis gyakorlás után már úgy rohangáltam, mint pók a falon. (Haha!)

Figyelmem ezután a szobára terelődött. Nem is szoba volt az, hanem egy kis laboratórium. Furcsa szerkezetek, ósrégi tekercesek tornyosultak a polcokon. A levegő szinte vibrált a mágia jelenlététől.

Két férfi volt még a szobában. Az egyik a másikat valami Dorgodonnak szólította. Nem is, inkább Dornodonnak. Igen, ez az. Valamin hevesen vitakoztak. Ekkor egy távoli hang szólalt meg fejemben: „Öld meg Dornodont, s megmentheted a világot!”

Póklábaim önkéntelenül indultak meg a varázsló felé. Már egész közel jártam, mikor a másik ember akaratlanul majdnem rám tenyerelt. Ellentámadásom gyors volt, és halálos. A mágus arcából kifutott a vér, s utolsó erejével még felém csapott. Elsötétült előttem a világ, az utolsó dolog, amit hallottam, Dornodon rút kacagása volt. Aztán hirtelen felébredtem.

Kint, amerre a szem ellát, füstgomoly. Úgy látszik, az orkok már megint felgyújtották a déli legelőt!

Kedves Naplóm! Megígérem neked, hogy ezentúl nem bolond álmmal foglalkozom, hanem jobban figyelek a birtokra. Ezek a nyavalyás orkok...

DRUMER:
AZ IGAZSÁG

– Ugyan... az a fosztogatók bölcsessége, fiam! Jól emlékszem arra, amit anyád mondott azon az éjszakán.

Talán örültnek is hittük már.

Régóta betegen nyomta az ágyat. A háború káros hatása, vagy valami más? Nem is tudom... de abban az időben sokan megbetegedtek. Ki így, ki úgy.

Néha egyik napról a másikra.

S milyen fájdalom járt át akkor is!

Mindig tudtam, hogy így lesz. Előbb-utóbb be kellett következnie. Lázasan ébredt mellettem a reggeli órákban. Délre még rosszabbul lett. Elküldtettem orvosért, de az csak fejét ingatta.

– Túl sok a halál manapság, jóember. Ők azok, kik félnek magukban lenni odaát. Asszonyodat nagyon szerethetik, mert ez a kapocs felszakíthatatlanná vált mostanra...

Igaz... anyád híres asszony lett a holtak lelkének idézetéből.

Hahhh... hányszor kiáltották ki Leah hívének a népek... mutogattak rá, ha közeli hozzátartozójuk halt meg. Rettegtek tőle a gyerekek, és az öregek látására mindig bezárták ablaktábláikat.

Később már csak csalónak tartották. Eszes nőstényördögnek, aki ki tudja játszani Borax embereinek fejét.

Mert Raia papjai hiába vizslatták agyát... és Elenios gyermekei is csak legörbült ajakkal vehették tudomását:

– Norwelio nem hazudik! És nem szállták meg azok a démonok sem, melyek éjszaka ülnek a kisgyermekek mellkasára, hogy másnap holtan találják őket. Szemeiből pedig nem áradt az a láz, mely teljes bizonyítékát adta volna a Tudás Atya csókjának.

Valahogy mégis mindent előre tudott.

Ismerte és tudta, hogy Borax felesége fiúgyermekkel ajándékozta meg urát. A szomszéd tehene pedig fel fog fordulni harmadnapra... s hogy az

oldalából furcsa kis állat fog kimászni. Látta azt is, mikor tartja menyegzőjét a helytartó nagyobbik leánya. És leborult minden varázsló előtt... akik néhány év múlva valóban beavatást nyertek az Ezüst Mágusok Rendjébe.

Híre lett – nem kell mondanom. S hébe-hóba már a szomszéd is át mert jönni tanácsot kérni. A parasztok beszédelegtek innen is, onnan is. Szeretteikről kérdezgették... S rettegtek tőle, ha rossz hírt hullajtott elébük.

Kiöltöztek a legszebb ruhájukba, hogy megjelenésükkel se zavarják a jóasszonyt. Istenem... milyen szép is, milyen csodálatos volt akkoriban az én Norweliom. S mindig, hogy mondtam neki, de ő csak hallgatta a csendet, és furcsa, rezzenéstelen beszédével töltötte napjait.

Elsorvad szépen – gondoltam –, ez a sorsa minden ilyen beteg embernek. Bár már annak is örültem, hogy magam mellett tudhatom... s nem kell elvitetni, föl, a hegyek közé, abba a szürke intézetbe, hova a hasonlóakat záratta a nép, félve, hogy a rontás gyermekeikre szállhat.

S azon a napon, mikor utoljára láttam? Igen, akkor hömpölygött át a nagy tűz is Ghalla azon részén, melyen most nem legelészik az élet.

Fölkelt, és alig hallhatóan azt suttogta, hogy nagyon hosszú útra indul. Kért, hogy nyergeljem föl a Marcit, s közben valami ködös üzenetet motyogott. Mondása szerint elmegy nyugatra, és fölébreszt pár száz halottat.

Hmmm... én is így bámultam rá, mint most Te teszed, fiacskám.

És hittem neki. S ezentúl úgy hallgasd hazudozásait! Ki ne hallott volna azokról az üres mesékről, amikkel ezek dicsekednek. Hogy épp beleugrott egy folyóba, és úgy élte túl a sziklákat megolvasztó tüzet. Vagy egy barlangban heverészett, míg áthatolt fölötte Dornodon lehelete.

Ilyenkor gondold csak a forró homokban sülő pitére, amit nagyanyád csinál a legjobban ezen a világon.

Akkor, ott a lovon azt suttogta, hogy Leah ajtajai mellett sikerült elsiklania egy-egy léleknek a nagy kavarodásban. Gondold csak a nagy csatákra! Hisz ott is mindig marad egy-két kóborló lélek kinn a pusztaságban...

Anyád kilovagolt abba a pusztaságba... és többé nem látta senki. De később az első túlélők meséltek egy asszonyról, akit vörös álmaik után figyelhettek meg sorban, szinte egymás után.

Aki vizet tart ajkuk elé, és megeteti őket... majd megtörli homlokát, és tovalovagol a pusztaságban újabb bolyongó lelkek után kutatva...

...s nem furcsa, hogy még mindig szállingóznak a barbárok nyugatról?

FÜRGE GYOPI:

AZ ÁLOM

Lassan tért magához. Érezte, ahogy tagjaiba visszaszivárog az élet, kezd elmúlni az a megátkozott fájdalom. Hunyorogva kinyitotta a szemét. Még mindig az összetört asztal mellett bevert, az üzlet mocskos padlóján. Orrából lassan szivárgott a vér. Mocskos inge szétszabdaltva, esetlenül áll vézna testén. Megpróbált felülni, de egy vasalt talpú csizma nebezedett a mellére. Az üzlet tulajdonosa gúnyos mosollyal mérte végig foglyát. Erős, mokány termetű törpe, aki nem csak az üzleti élet mindennapjaiban állta meg a helyét. Egy picit várt, majd megszólalt:

– Már megint annak a bárgyú gnóm patkánynak akartál lopni? Hát még mindig nem tanultad meg? Figyelmeztettelek, ha még egyszer lopáson kaplak, eltöröm az ujjaid!

Övéből egy gondosan megmunkált bronzkalapács került elő. Gyakorlott mozdulattal forgatta meg a kezében. Áldozata mozdulni sem tudott a félelemtől, csak egy halk sikolyra futotta erejéből, amint meglátta a lecsapó szerszámot...

Üvöltve ébredt fel. Haja kócosan terült szét vállain. Egész testében remegett, ruhái nedvességtől sötétlettek. Fájdalomtól nyögve kelt fel fekhelyéről.

Egy-két kalandozón kívül senki sem tartózkodott a szentélyben, ahol a szeretet és a béke az úr. De egyvalamit még ez a mérhetetlenül nagy energia sem tud megfékezni, ez a gyalázatos múlt...

Kimért lassúsággal szedte össze holmiját. A munka közben elkalandozó tekintete a tenyerére tévedt. Egy éktelenül nagy seb nyomai viritottak kezén. Habár már több éve is annak, hogy egy örült törpe szétverte a kezét, a nyomok és az emlékek nehezen tűnnek el. Amint befejezte a csomagolást, elhagyta a szentélyt. Első útja a város szökőkútjához vezetett. Nehéz felszerelését letéve hozzáfogott a tisztálkodáshoz. Kezét megmerítette a különösen csillogó vízben, majd arcához emelte...

...a mester röhögve fogadta a sérült tanítványát. Durva megjegyzéseket bökött rá, majd pálcájával nagyot csapott a sérült kezére. A fiatal tanítvány eszméletlenül esett össze.

Már több éve, hogy elszegődött a gnómbhoz, annak reményében, hogy a mágiát és titkos tanokat megismerheti. Fél évig tartó vándorlása alatt több tucat mágus udvarában megfordult, de bizonytalan származása miatt sehol sem voltak hajlandók tanítani. A gyűlölet mindig a nyomában volt. A meggondolatlanság vezette rá, hogy végül egy alkoholista, kitaszított gnómnál próbálkozzon. A tanítás utáni sóvárgás készítette arra is rá, hogy a boltból...

Arccal a vízbe bukott. A víz alatt végre kitisztult kába feje, és prüszkölve emelkedett ki a szökőkútból. Nevetgélő gyerekek rebtentek szét mozdulatára, a házak árnyékából figyelték mozdulatait. Odament a felszereléséhez, majd egy utolsó igazitva vizes haján megragadta zsákját, és elindult az üzletek felé.

Az ékszerészhez érve előkerültek rejtegetett ékszerei, kincsei, és belépett az üzletbe. Bent szokatlanul nagy rend és precizitás fogadta. Kellemtelen érzés markolt szívébe. A tulajdonos után kiáltott, de nem mozdult senki. Megkopogtatta a pultot, mire egy morgó hang kíséretében egy törpe lépett elő. Begyakorolt módon kezdte elmondani szokásos monológját. Az elf döbbenten mérte végig a törpét. Idegesen kapkodva vette kezébe fegyvereit...

...a bronzból készült kalapács nagy ívben szelte a levegőt. Sikítás tört fel a tolvajból, ahogy újra meg újra lecsapott...

Vérben fetrengett a földön a törpe. Bronz szekercéje mellette feküdt, elérhető távolságban. Használni már úgysem tudta, kezei kifordulva, esetlenül remegtek teste mellett. Egyik szeme helyén csak egy üres gödör tátongott. Elhaló hangon könyörgött támadójának valami ismeretlen nyelven. Az elf egy csontszabályát húzott elő. Egyetlenegy erőteljes csapással választotta el a törpe fejét a nyakától. Vér árasztotta el a padlót. Kintről kiáltás harsant, mire a gyilkos észbe kapott, és sietve elhagyta az üzletet.

Tovább kóborolt az épületek között, oda sem figyelve a gyűlölködő pillantásokra. Az égen egyre lejjebb csúszott a nap korongja, sápadt fénnel beborítva az égboltot. Odaért a gnóm üzletéhez. Maga sem akarta lehinni, míg meg nem hallott két alakot a kocsmában arról beszélni, hogy hogyan élte túl egy gnóm a tűzvihart. Persze, ebben még semmi különös, de ha már Simana de Kuduból származik, és egy ronda forradás van a nyakán, akkor kétség sem fér hozzá, hogy ki is ő. És a

leggyönyörűbb az egészben, hogy ez most nem csak egy harc lesz a gyűlölt fajok ellen...

...csendesen nyitotta ki a szoba ajtaját. A mester, báttal az ajtónak, egy széken ült...

A gnóm arcán döbbenet futott végig. Idegesen kapkodva vette kezébe lándzsáját. Nyugalmat erőltetett magára, majd varázslatba kezdett. Ellenfele gyorsabbnak bizonyult. Villámgyors mozdulattal ubuk dobónyilat repített ellenfele felé.

...a mester átvágott nyakából lassan folyini kezdett a vér...

Három dobónyíl szegezte a falhoz, de még mindig mozgott, valami megakadályozta...

...az inas robanni kezdett a szobából, bátra sem fordult, és nem látta...

...a halált, valami visszahozta minduntalan az életbe.

...bogy a sebek beforrnak, a vérzés eláll...

Döbbenet nézte az összezáruló sebeket, a mozduló kezeket. Gyors mozdulattal tépte le a gnóm ingét, és végre rájött...

...futott ki az éjszakába, nem törődve fájó, bedagadt kezével. Üvöltöteni tudott volna fájdalomában. Már régóta marcangolta a lelkét a gondolat, hogy miért csapta be őt mestere. Miért alázta meg, hasznáلتa ki. Ellopta a törpétől az értéktelennek tűnő medaliont a nagy semmiért. A gnóm, minden áldozata ellenére sem tanította őt tovább. Mikor azt mondta, hogy ennyi szolgálat még nem elég a tanítás elkezdéséhez, betelt a pobár...

...A medál az oka!

A kezek rászorultak az egyik dobónyíl szárára, és a dobónyíl megmozdult, a boltos lassan elkezdte kihúzni a mellébe tűzdelt fegyvert. Az elf kézbe vette a gnóm nyakában lógó medaliont.

Szóval mégsem volt annyira hülye, a történetei Dornodonról és a Zanról... végre minden összeállt. Üvöltve tépte le a nyakából. A boltos elcsendesedett, nem mozdult többet. A nyakék finom munka volt, mindaz, amiért a készítői több mint tíz éven át dolgoztak, egy durva mozdulattól tönkrement. A harcos dühösen vágta a földhöz az értéktelenné vált medált, majd elégedetten ballagott ki a csillagtalán éjszakába. A sötétség finoman ölelte körül testét, fekete bőre és ruhája gyorsan menedéket adott számára az óvatlan pillantások elől. Megérezte, most már minden más lesz, már nem fogják üldözni a lidérces álmok, és a könyörtelen múlt...

MYOTIS CANIS, A VADON GYERMEKE:

AMTHORES, A TEM

Zúgó fejjel ébredtem, Thia félénk, mégis hathatós közreműködésével. Igen, Thia segítségével; kis elf inasom mindig tudja a kötelességét. Mindig nehéz felkelnem egy átdorbézolt éjszaka után. Újabban gyakran előfordul, mert emészt a bánat, a szerelmi bánat. Mindig szerettem az elfeket, talán a vérem miatt. Mutáns vagyok, de a legtöbb őszám az elfek dicső fajából való.

Szóval éget az ősi tűz, reménytelenül. Mit akar egy tem Libertan egyik leggazdagabb leányától?! Daylina egy senator lánya, ami itt Libertanban elég nagy hatalom. Bár amióta Vald király hatalmon van, erősen csökkent a befolyásuk. Tem vagyok, így hívnak minket, „természet-mestereket”.

Thia már felnyergelte a spagulárokat, mire megreggeliztem. A városból északra volt a találkozó, kénytelen voltam így megoldani. Sok tem eléjük megy a csatornáig, mivel Libertanba nem léphetnek be idegenek. A déli szövetségeseknél, Huertolban és Wargpinban ez másképp van.

Csak négyen voltak, szolgák nélkül. Én mindig így vállalom a munkát, de aki már hallotta híremet, az így is jön.

Magas, aranyhajú ember volt a vezetőjük, szinte egész testét arany borította, fegyverei is a nemes anyagból készültek. Felesége mellette állt, csinos, vörös hajú alakváltó nő. Gnóm férfi volt a harmadik, hatalomhoz szokott, ez látszott rajta. Mindhárman idegesek voltak, talán most jártak először a csatornán innen. A Birodalom messze van, és ők sokkal kiszolgáltatottabbak ideát. Magamban nagyon jól szórakoztam a dolgon. A negyedik már „nehezebb dió”, egy varkaudar nemes. Távolabb áll a többiektől, pedig a Birodalom és Xantrox szövetségben állnak egymással. Magabiztos, cseppet sem érzi magát veszélyeztetve. Talán még Libertanba is bemerészkedne.

– A nevem Amthores, ő Thia, a segítóm – mutatkoztam be.

- Én Treendaus vagyok, a feleségem Vorinayi – válaszolt a szőke férfi.
- A nevem Priox – mondta tömören a gnóm.
- Varaniusnak hívnak – vakkantotta oda a varkaudar.
- Ha készen vannak, már indulhatunk is!
- Rendben – válaszolt a gnóm.

A többiek is beleegyezően bólogattak.

Nyugatnak indultunk, az egykori Qvill irányába. Ma már csak romváros, banditák és száműzöttek fészke. A vallásháború idején a nyugati kisvárosok elpusztultak. A káoszisten hívei senkit sem kíméltek. Egyedül Gatin maradt épségben, ott még kis számú erdaui él. Sok keleti is megfordul a városban, itt van eltemetve ugyanis Vlagyimir. Kései csodálói gyakran elzarándokolnak sírjához.

Később északnyugatra fordultunk. Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan haladunk. Ezek az idegenek azért bírják az iramot. Még három nap, és odaérünk a vadásztanyámra. Valamikor egy gnóm élt ott, valami kutatóféle. A lepusztult épületet rendbe hoztam, kiváló vadásztanya lett belőle. Xinxy, a troll vadászmesterem egész évben vigyáz rá. Ettől nyugatra még gyakrabban lehet szörnyekkel összefutni. Eddig még minden utam sikeres volt, bár egyre többet kell utánuk menni. Azért még nem rossz az üzlet. Bozótos terepen táboroztunk le. Most vettem észre az alakváltón a szemszimbólumot és a gnómon Fairlight villámait. Furcsa, de még nem láttam csatornán túlin szimbólumot. Manapság kevesen hordják őket, ha belegondolok, már én is régen hordtam a virágot. Leültem a tűz mellé, elővettem a lantom. Szomorú dalok hagyták el ajkam, a reménytelen szerelem dalai. Csendben hallgatták énekem, még a varkaudar is.

Ilyenkor mindig nagyapámra gondolok, büszke és erős elf volt. Sokat mesélt nekem a régi időkről, arról, hogy hogyan jöttek nyugatról. Erdauin akkor még szörnyektől hemzsegő, vad vidék volt. Egyre többen és többen jöttek. Elkezdődtek a harcok, és azóta sincs béke. Igaz, hogy a mostani patthelyzet már majdnem az.

Jó lett volna akkor élni, igazi kalandozónak lenni! Irigylem a régieket!

FÜGGELÉK

1.) Naptár

„...azóta a Tűz után eltelt években számoljuk az időt...” GN4 Eclipse Iama Lapix

A Túlélők Földje kalandozóinak körében egy idő után igény támadt az időszámítás, a történelemírás iránt. A naptár ennek okán készült el *Annak* kezdeményezése és ötlete alapján, s később *Alba Locsy* meg is „zenésítette”.

Mivel tudomásunk szerint maga az „éles” TF 1992. július 18-án indult, ez lett a Világégés utáni 1. év Hitetlenek havának Túlélők és Kalandozók napja, bár a naptár kezdő napja más. A játék kezdetén 9 naponként lehetett egy Utasítás Lapot beküldeni, így a naptár is kilenc naponként vált „napot”. A hónapokat az istenekről neveztük el, a napokat az adott istenre jellemző fogalmakkal különböztettük meg. Nem feledkeztünk meg a – kevés számú – hitetlenről sem. Később 7 napra csökkent a játékhét, valamint egy ősi istenség, Charadin is visszatért Ghallára, ezért módosítanunk kellett az időszámítást. A fordulónap 1999. október 29. lett, e dátumtól nyolc helyett kilenc hónapra oszlott az év.

Világégés után 1. év

HITETLENEK HAVA

1992.

06.26—07.04.	Ghalla napja
07.05—07.13.	Tolvajok napja
07.14—07.22.	Túlélők és kalandozók napja
07.23—07.31.	Bárdok napja
08.01—08.09.	Béke és szeretet napja

SHERAN HAVA

- 08.10—08.18. Élet napja
08.19—08.27. Vizek napja
08.28—09.05. Természet napja
09.06—09.14. Állatok napja
09.15—09.23. Erdők-mezők napja

RAIA HAVA

- 09.24—10.02. Tisztulás napja
10.03—10.11. Önzetlenség napja
10.12—10.20. Jóság napja
10.21—10.29. Fény napja
10.30—11.07. Barátság napja

ELENIOS HAVA

- 11.08—11.16. Csábítás napja
11.17—11.25. Bűverő napja
11.26—12.04. Szerelem napja
12.05—12.13. Telepátia napja
12.14—12.22. Repülés napja

THARR HAVA

- 12.23—12.31. Föld napja

1993.

- 01.01—01.09. Kardok napja
01.10—01.18. Háború napja
01.19—01.27. Erő és kitartás napja
01.28—02.05. Becsület napja

FAIRLIGHT HAVA

- 02.06—02.14. Kapzsiság napja
02.15—02.23. Alku és üzlet napja
02.24—03.04. Mágia napja
03.05—03.13. Pénz napja
03.14—03.22. Hatalom napja

LEAH HAVA

- 03.23—03.31. Vámpírok napja
04.01—04.09. Csontok és koponyák napja
04.10—04.18. Halál napja
04.19—04.27. Túlvilág napja
04.28—05.06. Káosz napja

DORNODON HAVA

- 05.07—05.15. Rettegés napja
05.16—05.24. Sötétség napja
05.25—06.02. Gonoszság napja
06.03—06.11. Bosszú napja
06.12—06.20. Tűzvihar napja

...és így tovább.

1999. októberétől:**Világégés után 8. év****ELENIOS HAVA**

- 10.05—10.13. Csábítás napja
10.14—10.22. Bűverő napja
10.23—10.29. Szerelem napja

Váltás

- 10.30—11.05. Telepátia napja
11.06—11.12. Repülés napja

THARR HAVA

- 11.13—11.19. Föld napja
11.20—11.26. Kardok napja
11.27—12.03. Háború napja
12.04—12.10. Erő és kitartás napja
12.11—12.17. Becsület napja

FAIRLIGHT HAVA

- 12.18—12.24. Kapzsiság napja
12.25—12.31. Alku és Üzlet napja

2000.

- 01.01—01.07. Mágia napja
01.08—01.14. Pénz napja
01.15—01.21. Hatalom napja

LEAH HAVA

- 01.22—01.28. Vámpírok napja
01.29—02.04. Csontok és koponyák napja
02.05—02.11. Halál napja
02.12—02.18. Túlvilág napja
02.19—02.25. Feltámadás napja

DORNODON HAVA

- 02.26—03.03. Rettegés napja
03.04—03.10. Sötétség napja
03.11—03.17. Gonoszság napja
03.18—03.24. Bosszú napja
03.25—03.31. Tűzvihar napja

HITETLENEK HAVA

- 04.01—04.07. Ghalla napja
04.08—04.14. Tolvajok napja
04.15—04.21. Túlélők és kalandozók napja
04.22—04.28. Bárdok napja
04.29—05.05. Béke és Szeretet napja

CHARADIN HAVA

- 05.06—05.12. Káosz napja
05.13—05.19. Semmi napja
05.20—05.26. Félelem napja
05.27—06.02. Monolitok napja
06.03—06.09. Tagadás napja

GHALLA HAVA

- 06.10—06.16. Szörnyek napja
06.17—06.23. Növények napja
06.24—06.30. Próbák napja
07.01—07.07. Építés napja
07.08—07.14. Rombolás napja
07.15—07.21. Évforduló napja (a ghallai szilveszter és újév)

Világégés után 9. év

- 07.22—07.28. Emlékezés napja

SHERAN HAVA

- 07.29—08.04. Élet napja
08.05—08.11. Vizek napja
08.12—08.18. Természet napja
08.19—08.25. Állatok napja
08.26—09.01. Erdők-mezők napja

RAIA HAVA

- 09.02—09.08. Tisztulás napja
09.09—09.15. Önzetlenség napja
09.16—09.22. Jóság napja
09.23—09.29. Fény napja
09.30—10.06. Barátság napja

ELENIOS HAVA

- 10.07—10.13. Csábítás napja
10.14—10.20. Bűverő napja
10.21—10.27. Szerelem napja
10.28—11.03. Telepátia napja
11.04—11.10. Repülés napja

...és így tovább.

ESEMÉNYNAPTÁR – JERIKÓ NYOMÁN

- 1992.07.18. Megérkezik az első kalandozó.
 1992.08.16. Az első „karakter-halál”: Nyimnyulát agyonüti egy rőtmanó
 1992.10.02. Megjelenik az első Ghalla News
 1992.11.30. Felépül az első olvasztókemence, Don Caloni elkészíti az első fémtárgyat.
 1993.02.?? Megjelenik az első „jó” jellemű kalandozó: Yaxe.
 1993.02.19. Rafael, Razzle Dragonbane és Don Caloni felszentelik az első oltárt Tharr nevére
 1993.05.20. Ilinir Doaron előbb 6, majd egy héttel később még 3 D.E.M.-et lop Piszkos Fredtől
 1993.06.01. Betonfalnak már a 2. fordulójában sikerül elhaláloznia, egy rájanyék és a magas merészsége folytán.
 1993.09.16. Ilinir Doaron fényes nappal, Qvill főterén, a városi őrseg orra előtt ellopja egy kobudera férfitől a nap szimbólumát (!). A főtéren még két személyt meglop, és 2 csapdán megy keresztül. A szimbólumot feláldozza istene oltárán.
 1993.11.?? Az első mutáns karakter megszületése, a neve: Első
 1993.11.23. Az első - jó - közös tudat, az Álomórzók (9101) megalakulása
 1993.12.02. A legdélebbi helytartói város felfedezése
 1993.12.05. Az első Alanori Olimpiai Játékok megrendezése
 1993.12.20. Az első semleges közös tudat, a Vasalt Bunkók (9102) megalakulása
 1993.12.28. A helytartói városban élő nekrosz mágus az első kalandozót tanítja a varázslatokról. A tanonc neve Darkseid
 1994.01.10. Megalakul az első gonosz közös tudat, a Serény Múmiák (9103)
 1994.01.11. Lop-Nessy Eszti erődemonstrációból kifosztja az alakuló Serény Múmiák hat tagját, egyedül Ilinir Doaron csapdájába esik bele.
 1994.01.12. Final Countdown megdönt egy álomhatárt. Elsőként növeli egy tulajdonságát (erejét) 30-asra.
 1994.01.27. A Viharlégió (9104) semleges közös tudat alakulása
 1994.02.21. Az első vallási (Raia) közös tudat, a Lélektisztító Irgalmas Nővérek megalakulása
 1994.02.?? Megdől egy újabb álomhatár: Sörtehajú Ninsai egyetlen támadásban több mint 100 ÉP-t sebez egy topránpolipon.
 1994.02.?? Selindek második bronzpáncélját veszti el. Az elsőt egy xirnox, a másodikat egy fémbontó szőjer semmisíti meg.
 1994.02.?? Cseni egy fordulóban kétszer használ deus ex machinát.
 1994.03.04. A fegyvermester hátsó termében gyakorol az első kalandozó. Dort Amessix 20-as szintre fejleszti szűrőfegyver szakértelmét.
 1994.03.15. A történelemírás kezdete
 1994.03.21. Ilinir Doaron 5 DEM-től szabadítja meg Setét Patkányt, egy héttel később még kettőtől. Betyárbecsületből cserébe 3 tricornisszarvat és 1 szent jogart csempész tolvajtársa motyójába.

- 1994.03.22. Dort Amessix egy fémbontó szőjerral vívott csatában elveszíti bronzpáncélját és bronzsisakját.
 1994.04.05. Megalakul a Fairlight-hívőket egyesítő közös tudat, az Arany Magisztrátus.
 1994.04.09. Lop-Nessy Eszti elcsen egy zárnyitókészletet Jerikótól, aki ekkor 15. szintű volt, s tárgyait egy 9-es csapdaállítással felrakott ijcsapda, és éber kakuk varázs védte.
 1994.04.27. Daronel 114 pontot sebez egy püpos burástyán.
 1994.04.27. ANNAK megszerzi első DEM-jét. Mindez a 67. (!) fordulójában történik.
 1994.05.07. Ved-Smillon egy körben megöl 17 szörnyet és egy kalandozót.
 1994.05.10. Jerikó egy ragyás burástyával vívott csata során elveszti bronzpáncélját 21-es (!) szerencsével. Aznap Yaxe is előadja ugyanezt 24-es szerencsével.
 1994.05.19. Újabb álomhatár dől meg: Dort Amessix 200 pont felett sebez varázslat nélkül egy arató csattanat elleni csatában.
 1994.06.02. Késes Szent Alia első lopási kísérlete (ekkor kapta meg a lopás képzettséget). Shaddar főterén elemelt egy árnymanótól 10 aranyat, melyekből egyet feláldozott isteneknek, Fairlightnak.
 1994.06.02. Megalakul a Naplovagok Közös Tudat (Raia)
 1994.06.12. Rafael megszerzi a 20-as ökölvívást
 1994.06.12. Megalakul az Északi Druida Szövetség, az első Sheran spec. KT.
 1994.06.?? Rövid idő alatt több neves alapító tag kiválik a Serény Múmiákból (Ilinir Doaron, Gilgarat, Morholt a Vészhozó, Shade).
 1994.06.21. Rafael megszerzi a 20-as harcművészetet, Törpapa pedig a 20-as ütőfegyvert.
 1994.06.27. Zan-palánta elsőként felfedezi az egyik (Huertol) ZAN-indukátort, és a ZAN Rendje farkaudar tagjait. Varkuci Babucival megismerkedik, és a beszélgetés után épít egy kicsit az indukátorba. Varkuci Babuci pár apró ajándékkal díjazza.
 1994.06.30. Yaxe mindhárom közelharc fegyverrel körönléte 3-szor támad. Ilinir Doaron elsőként rombol le egy ZAN-indukátort.
 1994.07.08. Dort Amessix 19 szörnyel és egy farkaudar NPC-vel (Varkudi Büfögő, Vlagyimir KT-jából) végez egy fordulóban, és egy karmos tankányt életben hagy. Eredmény: több mint 7000 TP. Törpapa 3 fémbontó szőjert és (tulajdonságpajzs nélkül) egy nyuhaj karbit mészárol le. Eredménye: -1 erő, -1 bronzpáncél, -1 mészakampó, -1 vaskulcs, plusz 6 vasérc.
 1994.07.17. Az 502-es varázslóháznál Tieldar belelép Napkeleti Böff tücskapdájába, belehal sérüléseibe.
 1994.07.19. Lop-Nessy Eszti egyetlen ujmozdulattal 285 aranyat emelt ki O'Panchica erszényéből.
 1994.07.23. Megalakul az Ördögi Kör első része a Dornodon közös tudat. Célja: Ghalla sötét erőinek összefogása
 1994.07.25. Lop-Nessy Eszti vezetésével az árnymanók megalakítják az első faji KT-t, a Mesterek Bandáját. Célkitűzésük Ghalla minden ingó és ingatlan vagyonának átirányítása az árnymanók zsebébe.
 1994.08.02. Eliana, Raia ministránsa táborozása alatt gonosszal barátkozott. Az így kapott gonoszságponttal teljesítette istene „csinálj meg egy jellempróbát és érj el 40-es jószágot” küldetését.
 1994.08.12. Ydau Suggma 179 nap táborozás után útnak indul
 1994.08.12. Chris McHawk 75. fordulójában kapja meg az ön enciklopédiáját. (18 sikertelen és 1 sikeres - 1 réz - ásás után.)
 1994.08.18. Megalakul az Igazság Keresői KT
 1994.08.25. Megrendezésre kerülnek a II. Ghallai Olimpiai Játékok. Új NJK lép színre: Sistergő Pumpa.

1994.09.?? Megkezdődik a ZAN-indukátorok rombolása.
1994.09.05. Megalakul az Ördögi Kör második része, a Leah közös tudat.
1994.09.?? Megalakul a Hófarkas Klán közös tudat. (semleges)
1994.09.15. Megalakul a Két Kard Testvérisége közös tudat. (Tharr)
1994.09.19. Drumer befogja és megszelídíti az eddig ismert legnagyobb szörnyet, egy tuskés harci gromakot.
1994.09.22. Hókuszpók 167 arannyal lett gazdagabb egy lopás során. Az áldozat Szeki.
1994.10.20. Súsü egy csapással lecsapja Khy bel'Ezt, akit megment a DEM-je. Pár nap múlva azonban visszatér, és felszenteli Dornodonnak Súsü Tharnak épített oltárát.
1994.10.?? Összeáll a Törpék Szövetsége, a Vashegyek Nemzete.
1994.11.02. Raia-papok egy csoportja felépíti és felszenteli az első templomot (88,83 mező)
1994.11.11. Toborzásgató Vlagyimir autentikus tudatkorbacccsal kezdi büntetni a ZAN-indukátorok rombolóit.
1994.11.14. Darseid megveszi a 20. lőfegyverszintet.
1994.11.?? Erynome Killmastert (semleges, Tharr-hívó) egy forduló alatt kétszer támadja meg MacVaren, a Lélektisztító Irgalmas Nővérek egy tagja. A második eset Erynome halálával végződik.
1994.12.?? Yasmina meghirdeti az első Bárdversenyt. (GN18)
1994.12.06. Benedict, a gnóm felfedező elsőként ad hírt az alanori csatornáról.
1994.12.28. 482 nap (55 forduló) elteltével ANNAK bányászata 4-ről 5-re nőtt
1995.01.06. Újabb Raia-templom épül fel Libertan mellett.
1995.01.18. A Vashegyek Nemzete KT-vá alakul. A Grákó hegységet szent hegyükké nyilvánítják.
1995.01.30. Danubius Friend elhagyja Sherant, hogy Tharr szolgálatába szegődjön.
A ki segítségével a materializálódó büntető pragoncon 66 ÉP-t sebez.
1995.02.10. Darkseid 98. fordulójában 9 lépés alatt 17 szörnyel találkozik, melyből 16-ot leteríti.
Az eredmény 9820 TP.
1995.02.10. Darkseid az elmúlt egy hónapban elsőként találkozik: élőholt mágussal, dögkeselyűvel, autentikus vámpírral, csontváz lorddal, orgoróval, amelyeket meg is öl. Elsőként végez egy jégtróllal és egy óriás csontvázal is.
1995.02.24. Csala Csiny-Csilla felszenteli Ghalla első Elenios-templomát, hét hittársával.
1995.03.17. A Pentagramma Misztikus Testvérisége KT megalakulása
1995.03.21. Tsochyt többször elítéli lopásért Qvillben. Ez összesen 170 aranyába kerül.
1995.04.22. Megrendezésre kerülnek a II. Alanori Olimpiai Játékok.
1995.05.23. Harq al-Ada a Szokások Megszegése teljes jogú tagja lett a Toborzásgató Vlagyimir által vezetett Zan Rendjének.
1995.05.24. Deuce egy kobudera „segítségével” eléri 200. gonoszságpontját.
1995.06.10. Sистерgő Pumpa csapatai partra szállnak az alanori csatorna partjainál
1995.06.15. A Serény Múmiák felépítik a wargpini ZAN-indukátort, Vlagyimir tölteni kezdi.
1995.06.19. Megalakul az Illúzió Mesterei KT. Céljuk az erős szövetség megteremtése, az illúziók Ghallára hozatala.
1995.06.22. Az első karakter Pumpa seregéhez csatlakozott. Mi is lehetne, ha nem árnymanó. A neve: Ügyeskező Khar.
1995.07.07. Megalakul az Idő Porszemei KT. Célja a megértésen, összetartáson, testvériségen alapuló, jellemről, vallástól, fajtól, nemtől mentes független társaság kialakítása
1995.07.?? A ZAN-bontó verseny keretében Sylvester, az Elf elbontja a libertani ZAN-indukátor utolsó köveit is. (Valaha 8000 TVP-nyire volt kész.) A ZAN-bontó verseny első díját, a pszikövet a legtöbb rombolásért Teriel de Gwyll nyeri el.

1995.07.28. Sörtehajú Ninsai és Don Caloni legyőzik az első ongóliantot.
A zsákmány: 1 db ezüstkulcs, 3 db ezüst nyaklánc és egy rejtőköpeny.
1995.08.08. Kronus Magnum rábukkan a hírhedt kalóz, El Dongo elrejtett kincseinek egyikére.
A kincsesládából 50 arany, egy királyi korona és egy ezüsthegyű lándzsa kerül elő.
1995.09.03. Az Álomörzök második Raia-templomukat szentelik Libertantól délkeletre.
1995.09.04. A Libertan alatti mocsárban, a téfea-fészken Napkeleti Böff egy troll férfitől ellopja annak obszián karkötőjét.
1995.09.06. A Lélektisztító Irgalmas Nővérek felrobbantják a wargpini ZAN-indukátort, és elűzik Toborzásgató Vlagyimirt.
1995.09.?? Újabb Raia-templomot szentelnek Xantrox mellett.
1995.10.11. Lúke Szálybaver az 59. fordulójában (93 sikertelen kísérlet után) életében először sikeresen lopott. Lopás szakértelme ekkor már 6-os volt (3 KNO-val). Zsákmánya egy ormánygötecsont.
1995.11.?? Qvill, Gattin és Shaddar környékén eddig sohasem látott lények jelennek meg, feltehetően más létsíkokról. Sokak szerint Chara'din, a régi istenség próbál meg újból visszatérni e világba.
1995.12.03. Megrendezésre kerülnek a IV. Alanori Olimpiai Játékok.
1995.12.22. Don Caloni eljött az első tyrexet.
1996.01.?? Három nagy közös tudatban is vezetőváltás folyik: Naplovagok, Északi Druidák, Ördögi Kör Leah csoportja. A druidák volt KT vezetője, ANNAK később belép a Pentagramma Misztikus Testvériségébe.
1996.01.?? Pechszéria Mentha Arvensis módra: 62.fordulójában szétporlott az orgyilkos töre a lehető legkeletebbi oszlopban (69), a 63-adik körben, 4 lépésel azután, hogy átvette Lady Olivától a vassisakot, már el is búcsúztatott tőle egy sérült fémbontó szójer jóvoltából.
1996.02.13. Lopez de Francon 214 aranyat emel el Yasraenától.
1996.03.16. Wulf Gretta ezen a napon 1 fordulóban végzett 2 ongólianttal. Eredmények: rejtőköpeny, nagy vaskulcs, ametisztmedál, 6 fekete gyöngy, sárga erőöv, ezüst nyaklánc. Veszteségek: 2 pirkít, 6 ubuk túske, parittyá, dözmöng szív.
1996.04.29. Qy Eonarda Thianor, egy gyerekes alakváltó nő a 101. fordulójában szerzi meg a 2. szintű rejtőkódés szakértelmet. Egy tetemember akarta elverni.
1996.07.26. Kaqxar 63. fordulójában kerek 100 ÉP-t sebez egy büntető pragoncon 14-es ökölvívással. A pragonc sajnos túlélte.
1996.07.09. Fekete Hold, a hős árnymanó, Leah tanítványa elfog egy élő Tguarkhant, hogy kiszedje belőle a dimenziókapuk bezárásának titkát.
1996.06.12. Gourth Killmaster 206 ÉP-t sebez egy ütessel egy karmos tankányba.
1996.08.21. Gourth Killmaster alkohol hatása nélkül végez egy hatalmas ongólianttal.
1996.08.?? Megkezdődik a kalandozóvárosok építése.
1997.01.?? Sutor Kragoru varázslótornyainak építését követően a nyugati tornyot a Pentagramma Misztikus Testvérisége felavatja.
1997.02.?? Yasmina Sutor Kragoruval vacsorázik.
1997.04.?? Távoli Vizek és Yasmina – a Pentagramma Misztikus Testvérisége KT tagjai - bebocsátást nyernek az Alanori Királyi Udvarba mint bárd, és kiderítik, hogy Borax király eltűnt, a helyén Éjmagus ül. Megkezdődik a király keresése.
1997.12.?? Távoli Vizek és Yasmina az Álomörzök által alapított Fehér Főnixtoll Rend kintetésében részesül bátorságáért.
1998.03.?? Libertanban farsangi koncertet ad Veronel és a Trubadórok.

- 1998.06.?? Borax király előkerül Toborzásgátló Vlagyimir jóvoltából. Ghalla kalandozói egy látomásban értesülnek róla. A király köszönőlevelet küld a Pentagramma Misztikus Testvériségének, melyben kinyilvánítja Erdauin függetlenségét is az Alanori Királyságtól.
- 1998.12.05. Létrejön az Ashylium Paktum, a Pentagramma Misztikus Testvérisége, valamint a Hófarkas Klán szövetsége. Később csatlakozik az Idő Porszemei és az Éjharcos Klán.